

Наша Христосова Віснїца

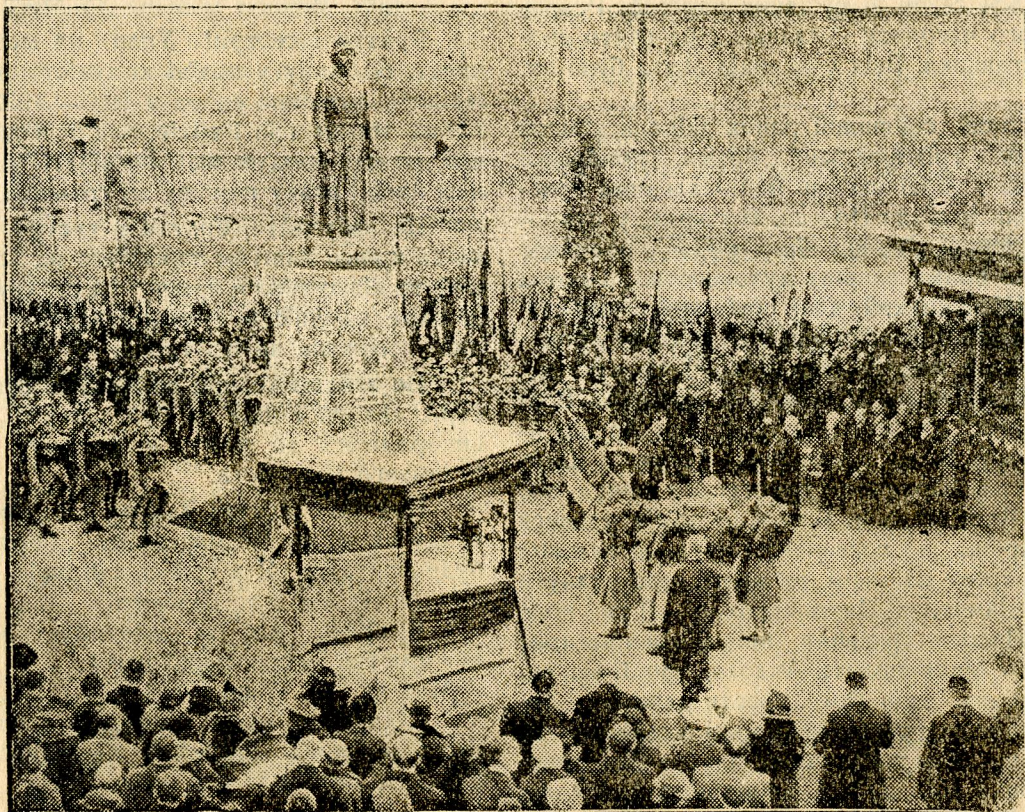
ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

1. жовтня 1935.

Ч. 18. (66).

Пам'ятник бельгійського короля.

Недавня трагічна смерть королеви Астриди пригадала всім торічний випадок, що спричинив смерть попереднього бельгійського короля Альберта I. Бельгійці не забувають свого геройського короля. Ось саме відкрили його пам'ятник недалеко того місця, де король згинув підчас гірської прогульки.

Як село Прилбичі святкувало

70-ліття Митрополита Андрея.

Як відомо, наш Князь Церкви, Митрополит Андрей Шептицький, народився дня 29. VII. 1865. р. в селі Прилбичах, яворівського повіту, в дворі графів Шептицьких. Всі мешканці Прилбич з радістю й почуттям гідності говорять усе про те, що з їх села вийшов великий Архипастир нашої Церкви й Провідник українського народу. Тож і цього року, коли вся наша країна радісно святкує 70-ліття Митрополита, — мешканці Прилбич рішили особливо торжественно відсвяткувати цей ювілей свого Великого Земляка. Зробили це минулої неділі, дня 22. вересня ц. р.

Треба вам знати, що село Прилбичі лежить у перемиській єпархії. Отож перемиський Єпископ-Ординарій, Преосв. Кир Йосафат, як господар своєї цілої єпархії, отже й парохії Прилбичі, особисто прибув, щоби звеличити своєю присутністю й молитвами це небуденне свято. Був прийвний теж брат нашого Митрополита, гр. Лев Шептицький з ріднею, все кондеканальне духовенство і багато священників з інших деканатів, багато інтелігенції й шкільної молоді з Яворова, всі мешканці Прилбич, та великі маси селян зі сусідніх парохій. Редакція нашого часопису вислала на це свято свого представника. Всіх учасників свята було ок. 5.000.

У гарний, соняшний ранок зібралися маси вірних коло тріумфальної брами, прибраної Папськими і українськими національними красками. Коли надіхав Преосв. Йосафат, у супроводі численної кінної бандерії, — повітало Його коло брами спершу духовенство, а потім гр. Лев Шептицький, далі повітовий староста, і представники мешканців. Всі удалися процесіонально на велику площу коло церкви, де, після повитання прилбичським о. парохом, Владика в асисті духовенства відправив Архієрейську Службу Божу в наміренні Великого Ювілята. До св. Причастя приступило понад 800 вірних. Після Служби Божої процесія удалася на роздорожа, де посвячено і вкопано великий дубовий хрест на місці, на якому має стати кам'яний пам'ятник Митрополитові. Тут коло хреста, Преосв. Йосафат виголосив прегарне слово про Митрополита Андрея, про Його велич, значіння і про Його хрести терпіння. Зазначив, що всі греко-католицькі українські Єпископи не лише з Галичини, але і з Закарпаття, Америки, Канади і ін., за відомом Апостольської Столиці вважають Митрополита Андрея за свого великого Зверхника.

На закінчення свята, відбулася на площі коло церкви торжественна академія. Духовні і світські, вчені люди і прості селяни, дорослі

й маленькі діти — всі віддали щирий поклон нашому Митрополитові промовами, співом, грою, деклямаціями. Святкування 70-ліття ВПреосв. Митрополита Андрея в Його родинному селі було наравду шире й величаве. Більше пишемо про це торжество в „Меті“.

Цікава вістка.

Ще недавно ми писали, що великан-літак „Максим Горький“ летів з визначними комуністами над Москвою, та на нього ніби від нехоты впав малий літак, що ним кермував славний летун Благін. Наслідком того зудару „Горький“ впав на землю, а всі його прогульковці-комуністи — згинули.

Вже по тій катастрофі ходили чутки, що летун Благін умисне й свідомо наскочив на літак „Горький“ — бо на ньому мав їхати Сталін, але якось в останній хвилі надумався й не сів до літака „Горький“.

Та ось московський тижневик „Меч“, що виходить на еміграції, поміщує передсмертного листа летуна Благіна. Той лист дуже поширений у Москві, а в ньому є таке:

Лист Миколи Благіна до Москалів.

Браття і сестри! Упав на мене тяжкий хрест, бо живу у країні комуністичної зарази. Не забувайте про голод в 1931—1933, коли то їли не тільки псів і котів, але й людей. І в той час, як ви голодували, комуністи висилали за псі гроші всяку поживу за границю.

Не забувайте, браття й сестри, що в час як ви кровю і потом заробляли на хліб насущний, на кільки гнилої ярини і на стухлу рибу, тоді саме комуністи гуляли-бенкетували з повіями й пускали великі гроші.

Не забувайте про це ніколи, браття й сестри. Ніколи і ніде не буде спокою, поки не викориниться до шенту комунізму, аж до останнього комуніста.

Браття і сестри! Завтра я на своїм літаку впаду на літак, що має назву „Горький“. То не буде припадок. Я в той спосіб забю визначних комуністів, що вас гноблять.

Вмираю. Але ви памятайте про Благіна, що пімстив московський нарід.

Москва, 17. травня 1935. М. Благін.

Цікаве, що цього, наведеного нами, листа якось щоденна жидівська преса досі не помістила. А хіба знає про нього...

Поширюйте католицьку пресу!

Моліться за проклятих!

Ріжні є роди людської злоби. Легкі прогріхи і важкі; та страшним гріхом є богохульство. На жаль, цей гріх є частим злочином нинішнього часу.

Якжеж чоловік доходить до такого отупіння ума й здичавіння своїх почувань? Невжеж таким родиться? Ні! Чоловік родиться невинною істотою, а по св. Тайні Хрещення стає чистим янголятем Всевишнього Бога. І в такому стані перебуває літа, аж дійде до розуму. Шойно тепер, коли не має належного виховання дома, коли родичі недбалюхи і самі живуть у гріхах, — тоді дитина вибігає на вулицю, пристає зі злим товариством і теж учить гріха. Зразу несміло, зі страхом, — але видить, що родичі нічо не кажуть, не перестерігають її, і тому пускається на гріх щораз сміливіше. Тоді найскорше починає клясти. Заклявши перший раз, дитина червоніється, встидається, і дуже непокоїться, що родичі скажуть на це. Цілий день не має спокою совісти за свій гріх. Аж згодом, видячи, що родичі теж від ранку до ночі кленуть, дитина успокоює свою совість, і далі клене щораз відважніше. Між дітьми така зла дитина стає свого роду героєм. Бо інші діти, краще виховані, бояться проклинати і вязуться наукою старших. Зате малий гільтай без домашнього виховання має змогу пописуватися між ними своїми „здібностями“. Йому, мовляв, все можна. Він не боїться.

Ідуть літа, і хлопя виростає на парубка. Його проклони набирають щораз більшої соковитости. До цього ще молодець стає нервовий, кожна дрібничка його злостить, і він шукає заспокоєння своїх нервів у вибуху цілої пригорщі гримих проклонів. Лице тоді червоніє, то біліє, очі накипають кровю, дрогають нерви, пружаються жили. Людина тоді робиться страшна і всі її виминають, уступають, щоби лиш не зачепитися. А проклятник стає ще відважніший, бо всі його бояться.

Тепер сміло пускається на всякий злочин, і все йому вдається. Часами отямиться і піде до св. Сповіді, — але наліг проклону за глибоко вкорінився у його душу. Через це впадає у ще більшу лютість. І в першу чергу починає проклинати своїх родичів. Але ці бідняжки видять, що самі завинили, виховавши виродка, і мовчать терпеливо. А їх мовчанка ще більше драгує сінка.

Він свідомий свого злочину і вичікує кари на себе. Але ця кара зараз ще не приходить. Тому сам хоче викликати її. Тоді ненавидить кожного, хто жие набожно. Насміхається з обряду, святих річей, осіб, з релігії і св. віри. І

коли знову кара не приходить, — починає хулити Бога. Людина стається наче орудником диявола і виповідає боротьбу Самому Богові. Плює на Сонце, але не має сили сягнути так далеко, і ще більше лютує.

Звичайно за богохульство приходить скоро смерть. Богохульники вмирають нагло, або самі накладають на себе руку, або впадають у страшну недугу, як божевілья, параліж, оніміння, сліпнуть, тощо. Проклони і скажена лютість винишили їх нерви, вони не можуть довше видержати.

Зрештою вже у Св. Письмі Ст. Завіту читаємо: „Хто хулить Імені Господньому, нехай вмере смертю, нехай укаменує його цілий збір“ (ІІІ. Мойс. 24, 16.). Через богохульників повстає часто голод, землетруси й заразливі недуги. „Так говорить Господь: Сплесни руками своїми й тупни своєю ногою, тай поклични: Горе за всі погані лиходійства дому Ізраїлевого. Поляжуть вони від меча, голоднечі й морової пошести“. (Езек. 6, 11.). На богохульнику сповняться слова Товії: „Прокляті будуть, що Тебе (Боже) зневажають, і осуджені будуть усі, що Тобі хулять“. (Тов. 13, 16.). „Як камінь кинений проти неба, — говорить св. Іван Золотоустий, — не вціляє зізд, але паде назад, так паде рівнож назад на нього самого проклін богохульника“.

Тому вистерігаймося самі цього страшного гріха богохульства, та молімся за цих нещасливців, що дійшли до такого здичавіння, щоби і вони ще отямлися в час. **о. К.**

—о—

В тій самій годині.

В Італії померли 3 брати Бартіні в однім дні, що викликало велику дивовижу. Їх життя було до себе дуже подібне. Як трояки вродилися в тій самій годині, й були дуже до себе подібні. Вони були однаково ховані. Вже з ранньої молодости були однаково вдачі. В околищі всі привикли бачити їх завжди разом — от і так стали славні в своїй стороні. Пізніше вони розійшлися, та всі жили в Італії. Недавно один з них упав під колеса авто й згинув. Хотіли повідомити про це його брата — але його не знайшли в хаті. Ввечері повідомили владу про його неприсутність і виявилось, що він помер на удар серця, якраз тоді, як брат згинув під колесами авто. Про смерть обох братів хотіли повідомити третього, та виявилось, що й він у тому самому часі помер на недугу серця.

—о—

Самогубці.

У вересні 1933. р. померло у Варшаві 115 осіб на сухоти — а відібрало собі життя 31. Значить спустошення спричинене самогубством є ледви чотири рази менше від числа жертв сухит. А це вказує, що самогубство є вже шкідливою — і очевидно грішною. — суспільною язвою-раною на тілі кожного народу.

Найчастіша зброя самогубців — це отруєння. В роках 1930/32 вмерло від неї понад 72 процент самогубців. Друге місце займають у мужчин — стріли, в жінок — скоки з височини. Найчастіше відбирають собі життя з причини матеріальних злиднів, і з числа самогубців можна пізнати добрий або невідрадний стан кожної країни.

Жінки частіше настоюють на своє життя. Вони дуже часто накладають на себе руку під впливом хвилюючого зворушення, тому не стає їм часу добре обдумати засоби смерті. Тому й вибирають менше певні засоби смерті. Є ще особливий рід жінок, що відбирають собі життя „на перекір“ другим людям, то знову щоб звернути на себе увагу других, викликати „сензацію“; такі „сотворіннячка“ тримають — як сказав хтось дотепно — в одній руці пляшечку з отруєю, а другою рукою держать телефонічну слухавку, щоб завізвати ратункове поготівля.

Головна ж причина, чому жінки відбирають собі життя, є та, що в сьогоднішніх жінок під впливом брудних кличів завмірає материнське почуття, а в слід за тим родиться жадова уживання, що й доводить їх до частих розчарувань у житті, та й це дає їм отруту в руки. Давніше жінка ведена вірою в Боже Провидіння вміла бути матір'ю й знала як поборювати життєві труднощі, сьогодні ж вона втікає від свого призначення, йде на приману погубних кличів, а там і ломить собі крила...

Віра в Бога, збереження Його закону, терпеливість християнська — оце найкращі засоби проти самогубств, що є образою Бога й винищуванням народу.

АСТРОНОМІЧНА ОБСЕРВАТОРІЯ У КАРПАТАХ.

Часописи сповіщають, що на „Попі Івані“ (вис. 2026 м. — верх у Карпатах) задумують Поляки побудувати станицю обсліду неба і зір, т. зв. астрономічну обсерваторію.

— о —

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Національний Музей у Львові, якого Основником є Ексц. Митрополит Андрей, обходить саме своє 30-ліття. З тої нагоди відбувається дня 27. вересня ц. р. святочне відкриття пам'ятника Основникові того Музею, концерт і відкриття ювілейної вистави мистецьких творів. Потім впродовж цілого жовтня будуть далші святочні зібрання, концерти й виклади з нагоди 30-ліття Національного Музею.

Українські богослови з Гр.-Катол. Духовної Академії у Львові влаштували цих вакацій, за дозволом о. Ректора Д-ра Й. Сліпого, 21 Шашкевичівських концертів по різних місцевостях нашого краю. Таким способом придбали богослови 2.080 зол. чистого доходу для Рідної Школи.

П'ята унійна конференція відбулася недавно в місті Пинську. Священники радили там про способи поширення Унії на Волині й по інших північно-західних землях. Представник Гр.-Катол. Духовної Академії у Львові, о. Д-р Л. Глинка, мав на цій конференції цікавий реферат.

Виставу народніх тканин і вишивок відкрито в Музею Товариства ім. Шевченка у Львові. Варто подивитися на чудові українські вишивки, килими, плахти і ін. Вистава отворена до 15. жовтня.

Загальний Зїзд Рідної Школи відбудеться у Львові дня 25. грудня ц. р. Кружки Р. Ш. в краю повинні чимскорше вибрати відпоручників на цей зїзд і післати списки цих відпоручників Головній Управі Р. Ш.

Вибори до сенату відбулися в неділю дня 15. м. м. З Українців стали сенаторами з вибору: у львівському воевідстві през. **Володимир Децикевич**, у станиславівському воевідстві о. кан. **Лободич**, а в тернопільському воевідстві б. посол **Остап Луцький**. У Луцьку вибрано м. ін. б. сенатора **Маслова**. Зпоміж непольських народів, крім Українців, ніхто не матиме сенаторів з вибору.

Новий сойм буде скликаний до Варшави мабуть уже в перших днях жовтня ц. р.

Вписи до Господарсько-Садівничої Школи Товариства „Просвіта“ в Милованню. Дня 1-го листопада 1935. р. починається новий 11-місячний сільсько-господарський курс, який буде тривати до дня 30. вересня 1936. року. Навчання в школі обіймає всі ділянки сільсько-господарства та підготовляє учеників не лише до праці на власному господарстві, але також до праці в хліборобських і кооперативних організаціях (контрольорів молочности, кооперативних діловодчиків і т. п.). На курс приймається мужчин у віці 15—24 літ, що покінчили найменше народню школу. Крім

вписового платять ученики місячно 3 зол. за науку, а 4 зол. за приміщення в приюті, опал і світло. Ученики харчуються в кооперативній харчівні, яку самі ведуть, а прохарчування одного ученика в кооперативній харчівні виносить 18 зол. місячно. Зголошення й інформації: **Господарська Школа Т-ва „Просвіта“ в Миліванню, пошта Стриганці над Дністром.**

Хліборобські короткоречинцеві довги, які зтягнули селяни до 1. липня 1932. р. в державних, самоуправних і приватних банках, комунальних касах ощадності, позичково-ощадностевих касах і кредитових кооперативах райфайзенках, можна сплачувати у 28 піврічних сплатах і добитися обнижки відсотків, але щойно по списанні конверсійного договору з банком чи касою або кредитовою кооперативою. З полекш у сплаті не користають довги, які 1) повстали по дні 1. липня 1932. р.; 2) довг не доходить до 100 зол.; 3) є нестягальні.

Чеський хліборобський діяч Д-р Лом зі своїм співробітником, Українцем інж. Д-ром К. Осауленком, приїздив саме до Львова, щоби познайомитися з укр. хліборобським життям.

Звишка цін пшениці настала на міжнародних ринках. Такої високої ціни, як тепер, не було в Англії вже від 5 літ. Може і наші рілники скористають що з того. Але покищо стан нашого хліборобства таки далі дуже тяжкий.

Малий урожай збіжжя і бульби. Головний Статистичний Уряд обчислює, що збір п'ятих головних землеродів у Польщі виглядає у тисячах сотень так: пшениця коло 20.000, жито 64.000, ячмінь 14.500, овес 26.000, бульба 294.000. Ці числа можуть зменшитися по вимолоченні збіжжя і викопанні бульби. Тому вище згадані обчислення є тільки приблизні. В порівнянні до 1934. р., урожай пшениці зменшився на 3.9 відсотків; жито на 1.3 відс.; ячмінь на 1.7 відсот.; бульба на 12.2 відсот. Найкращий розмірно урожай був у полудневих воєводствах, найгірший у варшавським, лодзьким і келецьким.

3 Каргузької Берези саме випустили 48 інтернованих, — між ними 36 Українців.

Померла Марія Крушельницька. Відома всім трагедія родини Антона Крушельницького. Збаламучений радянським режимом, він разом зі своїми синами видавав у Львові різні часописи, що похвалювали большевицький лад на Україні, і вкінці поїхав з цілою родиною на радянщину. Але в дуже короткому часі большевики показали Крушельницьким, як вміють відплачувати всім Українцям, навіть своїм прихильникам і звеличникам. Двох синів Антона Крушельницького розстріляли, інших дітей повезли на Соловки, батько збожеволів з жалю, — а ось прийшла вістка, що й жінка Ан-

тона Крушельницького, Марія, померла в Харкові, витерпівши страшну трагедію своєї родини. Марія Крушельницька була українською театральною артисткою й письменницею.

Календар „Просвіти“ на 1936. рік уже вийшов друком. Є це гарна книга, що при-
дасться в кожній українській хаті. Ціна кален-
даря зол. 1.50. Замовляти можна в „Просвіті“
у Львові, Ринок 10.

„Український Інвалід“ називається гарно виданий, багатий змістом й ілюстраціями календар на 1936. рік, виданий Українським Товариством допомоги інвалідам у Львові. Хто купить цей календар, цей не лише придбає цікаву й гарну книгу, але й допоможе Товариству улекшувати долю українським інвалідам.

Процес д-ра С. Барана в справі відомого його виступу проти **предсідника д-ра Вендриховського** підчас розправи **Шкамбари і тов.** — тягнеться далі. Розправа мала відбутися в Тернополі дня 7. ц. м., однак її знова відложено до дня 5. жовтня ц. р.

Сільська дівчина графинею. Помер недавно гр. Ян Козебродський, власник двох фільварків у чортківському повіті. На похорон приїхала його родина, щоби віддати йому останню прислугу та забезпечити його маєток, бо небіжчика вважали нежонатим. Тимчасом сільська дівчина Варвара, що служила на фільварку, заявила, що вона є жінкою і спадкоємницею графа. В доказ на це предложила свідоцтво вінчання і завіщання. Не згодилася теж на домагання родини, щоби родинні образи, які висіли на стінах, передати до польського музею, кажучи, що є теж музеї українські.

Виміна старих грошей. Польський Банк пригадує остаточний речинець виміни старих грошей. Великі срібні 5-золотівки можна виміняти в цьому банку найпізніше до 30. вересня наступного року. Палерові 10-золотівки з датою 20. липня 1924. р. можна вимінювати до грудня 1937. р. Речинець виміни 20-золотівок з 1926, 1929 і 1931. рр. минає з кінцем червня 1939. р.

СТРАШНА ТОРГОВЛЯ.

Ганьбою наших часів є торговці дівчатами. Вони заманюють дівчат ріжними обіцянками й вивозять у далекий світ на гріх і дуже злиденне життя. Недавно викрили банду тих торговців. Та банда налічувала 500 членів — а в ній було 400 з Польщі. Були це переважно жиди. Скільки попадає в їх сіти наших дівчат — один Бог знає. Всі ті злочинці пишуть і порозуміваються головно жидівською мовою.

Тому треба бути обережними з виїздами за границю, і не входити в подружжя з незнайомими людьми, щоб не нажити собі досмертної біди, нужди й ганьби, та й образи Божої.

Читання для наших дітей.**АНДРУХ — ЗБИТОЧНИК — ЗАЧПАЙЛО.**

Ой, збиточний той Андрух,
Мов непосидючий дух:
В школі, на дорозі, в хаті
Звук усіх він зачіпати.

Ось вимахує пером.
То не піде всім даром!
Розмахнувся так широко,
Що зранив Петрові око.

Плаче Петрик і терпить,
Та Андрух і не глядить.
Тільки вийшов на дорогу,
Славкові підставив ногу

І на землю повалив,
Славцю рученьку зломив, —
Та Андрух вганяє далі —
Що йому плачі та жалі!

Ромця бє по голові,
Аж набігли гупі дві,
Та не досить тій покусі,
Вдарив Михася по усі.

Скільки лиха накоїв —
Так зранив товаришів!
Та біда й собі не спала,
Скоро й на Андруха впала.

Стефка ззаду ще тручав,
Та й самий на камінь впав,
Тяжко збив собі коліна —
Ось, сумна в Андруха міна.

Лікар в ліжку попросив,
В гіпс коліна заложив,
„То за збитки, пане брате,
Мусиш кару відбувати“.

Вже його товариші
Здоровенькі були всі,
Він коліно в гіпсі носить —
— „Вибачайте!“, — чемно просить.
(З „Малого Лікаря“).

КІЛЬКО Є „ВУЙКІВ“?

Природники обчислили, що тепер у Польщі живе понад 275 медведів. З того найбільша частка живе у наших Карпатах, напр. у лісах галицької гр.-кат. Митрополії, у добрах графів Гредлів і т. п.

— о —

Війна з хусточками до носа. В Римі повстало, за почином лікарів, товариство, що має на меті боротьбу з... хусточками до носа. Члени тієї дивної організації подають те, що хусточка, яку носимо кілька днів у кишені, стає прямо годівлею різних заразків. Це товариство накликає взоруватися на Японцях, які вживають до носа скравків паперу і — по кожному разовому ужиттю — викидають.

Шпирка.**Клопоти вїйта Смоктуна.**

Оповідання.

Якось недавно в понеділок, у торговий день, стрівся в місті на базарі Пилип Смоктун, бувший вїйт із Сивушинець, з Прокопом Лизуном, бувшим вїйтом із Шмотолошинець.

— Здорові, Пилипе! З пацятами?

— А гаразд, Прокопе! — і махнув рукою.

— Тай я з пацятами. Що ви, Пилипе такі якісь магністі?

— Ет! І ви були би такі, якби вам таке приключилося як мені.

— Ви в бабою?

— Ба якже! Зіставив її на возі коло пацят. Може купець трапиться; а сам вийшов на базар, чейже яку душу християнську здибаю, то розважуся, бо геть чисто мені памороки забало.

— Я теж коло воза зіставив зятя. Ходімо хибань, Пилипе, до Мошка Фернгляса, кинемо в пельку по одній, а потім по другій, тай розкажете мені свою журу, може вас якось розрухаю.

— Ба! та я йно на хвилиночку, Прокопе!

Отак одну чарочку калатну і закушу, бо більше мені не можна.

— Ов! присягнули?

— Присягнув, не присягнув, — але таке поробилося, що дав слово. О! А слово велика річ! Дав, бачите, слово, що в своєму селі до коршми вже ані-ані. А в місті то хіба на один келішок, і „авс“. Таке, Прокопе, зайшло, що мусів. А як і чому, — то ходімо до Мошка, там вам розкажу.

Пішли до Мошка. Калатнули по одній, закусили булкою і москалем, бо Петрівка випала.

— Ану! Пилипе! — зітхнув Прокіп та поклав головою. — Минулося, не вернеться! Га? Недавнечко ще ми вїйтували. Тепер уже ні ви не вїйт, ні я, значить, не вїйт. Пани вїйтують. І ви й я маємо одного і того самого вїйта і то пана капітана в Перепелинцях. Гай-гай!

— Та, що ви балакаєте, Прокопе! Які Перепелинці? Перепелинець уже нема. А ось давній наш писар Федько Хляй був там оноді в тих, як ви кажете, Перепелинцях. Возив якісь наші старі папері до новітньої гміни. Як вернув, каже до мене: Знаєте — вїйте, (він мене по давній звичці ще все так величає), Перепелинець уже нема. — А деж ділися? — питаю. — Нема, тай „авс“. Іду тамтуди — каже, —

В кількох словах.

Італія ще не втратила охоти загарбати Абіссинію, — хоч увесь світ, а головню Англія, виступає гостро проти цих італійських забаганок. Радили про це недавно в Союзі Народів, — і хоч представники Англії й Франції старалися спам'ятати Італійців, а представник Абіссинії йшов на всякі можливі уступки, — то загонистий Мусоліні все таки далі грозить війною, перевозить до Африки військо і нагромаджує военні матеріали. Кажуть у світі, що ця італійська неуступчивість може мати дуже погані наслідки для Італії. Є навіть поголоски, що італійський король зречеться престолу, бо не хоче брати на себе відповідальності за вчинки Мусоліні, який має всю владу в руках.

Всякі пропозиції угоди з Абіссинією, навіть дуже корисні для Італії, стрінулися зі спротивом Мусоліні. Італія домагається свого „коридору“ через західню Абіссинію, а головню хоче, щоби зменшена абіссинська армія стояла під контролею Італії. Англія приготується до різних протийталійських виступів на випадок вибуху війни.

В Абіссинії є тепер 4 мільйони коптів (християни, що визнають хибну науку про одну природу в Христі). Вони є східного обряду і є пануючою релігією в Абіссинії. Приклонників

Магомета начислюють теж 4 мільйони, а ок 2 мільйони католиків. Є теж погани. Отже Абіссинія (або Етіопія) начислює 12 мільйонів населення, а хоч вони різної віри, проте однодушно виступають проти захланности й наскоку Італійців.

Італійці і бульба. Італійці закуплять у Польщі кількесот вагонів бульби. В Лодзі вже купили багато коців для війська, що їде проти Абіссинії.

VII. партійний зїзд гітлерівців відбувся саме в Нїрнбергу. Підчас відкриття зїзду відчитано обширну політичну декларацію Гітлера. В декларації вожд нац.-соціалізму виступив дуже гостро проти більшовизму, — навіязуючи до недавнього конгресу комінтерну. Крім того є в цій декларації виступи проти „внутрішніх ворогів“ сучасного німецького режиму. За цих своїх ворогів вважає Гітлер передусім жидівський марксизм, — але крім того теж католицьку партію центру і буржуазійні реакційні елементи. Становище гітлеризму до німецьких католиків залишається надалі вороже. В Нїрнбергу теж відбулося дня 16. м. м. засідання німецького парламенту, на якому виступив з промовою сам Гітлер, знова підкреслюючи своє протибільшовицьке й протижидівське становище, та гостро виступав проти переслідування Німців у Литві.

дивлюся, а на початку села стоть тарифа, а на ній виписано: „Весь Пшепорковце“, а на гміні під ворлом теж написано: „Уржонд гмінни в Пшепорковцах“.

— А бодай вас, Пилипе. Отак мене налякали. Я гадав, що справді Перепелинці або згоріли, або їх вода забрала, або большевики зруйнували, бо то на самім кордоні. А це фрашки. Ну, пани собі так прозвали, хай їм вийде на здоров'я. Вони є, „рахувати“ — Перепелинці. І ми їх завжди так називати будемо.

— Ой! часи, Прокопе, часи!... Щоби нас були бодай тими, хай прич кажеється, солтисами поробили, а то й це ні. Заволікся був до нас ще перед війною якийсь зі світа, Каетан Колодзейські писався. Людям столи робив, бамбетлі, шафи, тощо. Доробився якось між добрими людьми; від жидка, що перебрався до міста, купив собі халупину. Ну, й що скажете? Він тепер у нас солтисує! Якось прийшло з міста таке „полецене“, щоби в громадській раді були й наші і Поляки і жидки. Тай взяли люди до ради й того Колодзейського й орендаря Мошка, бо в селі був тільки один Поляк і один жид. І якось так опісля поробилося, прийхав пан комісар на вибори солтиса. Ми всі зійшлися, комісар питає:

— А хто має на письмі, що хоче кандиду-

вати на солтиса?

Колодзейські тиць комісареві папір.

— „Венц венцей нікт?“ — питає комісар.

Наші скрутилися; не знали, що так треба зробити й кажуть: Ми зараз принесемо папір

— Вже запізно — каже комісар.

Так і став пан Каетан Колодзейські у нас солтисом.

— У нас таксамісінько, — докинув Прокіп. — Вийшов солтисом Вінцентий Завалідрога, колишній форналь з двора, якому дідич подарував морг поля і хату! То наш писар аж волося собі з голови дер: Ай! чому ми, люди, не купили собі тої якоїсь „Виборчої ординації“? Тай були би мали іншого солтиса. І так, Пилипе, скінчилося наше. І ви вже собі простий Смоктун, і я простий Лизун. Та що минулося, не вернеться. Ну, тепер, Пилипе, ликнемо ще по одній, тай розкажуть про ті свої турботи!

— Ликайте, здорові, як хочете. Мені вже не можна.

Прокіп ковтнув, крикнув, сів тай наставив вуха.

— Ба! навіть не знаю, — почав Смоктун своє оповідання, — звідкіля, з якого кінця зачинати маю. Гм!... Таки розкажу вам від самого початку. Отож, бачите, воно зачалось ще тоді, як нас поробили війтами. Вже либонь ше-

Релігійна демонстрація відбулася 10. серпня ц. р. у Ленінграді. Вже о 9-й год. рано стали надтягати з усіх кінців міста юрби вірних на Смоленський цвинтар. Робітники, які творили більшість демонстрантів, надтягали на цвинтар до год. 5-ої пополудні. Міліція перевела масові арештування між демонстрантами. Причиною демонстрації була нова хвиля переслідування християн.

Остогидло. Розперезаність і занепад родинного життя так надоїли навіть комуністичній молоді, що вона домагається законів на тих, що розбивають подружжє життя й покидають свої діти.

Є місяця досить. В Польщі на 1 квадратівім кілометрі живе 86 осіб. В Єгипті 431, в Бельгії 274, в Голяндії 241, в Англії 190, в Японії 174, в Німеччині 139, в Італії 135, в Чехословаччині 107, в Швейцарії 100, в Малярщині 94. Зате у Франції живе тільки 76, в Еспанії 48, в Китаю 40, в Америці півн. 16, в Московщині 8, в Аргентині 4, а в Канаді і в Австралії лише 1. Кажуть, що на землі може поміститися ще 8 мільярдів людей, а тепер живе тільки 2 мільярди. Яких 400 літ треба чекати, щоб стільки люда прибуло. Отже нема чого боятися, що землі людям не стане.

Один Поляк, Глясер, записав на польську ягайлонську бібліотеку в Кракові великий маєток, оцінений на 3 мільйони золотих.

стиий рік тепер іде. Християнин гейби на світ народився. Пенсія яка є то є, але є; всі в селі шапкують, начальником величають. Раз відразу приходить їздити до міста. То що місяця на сесію до лана старости, то деколи ще й таки так з яким „поданем“. Писар возьме за „подане“ якого там злого, я за печатку другого, ще „вифасуємо“ з громадської каси по злотому на „подружжє“, тай вйо. Гріш на гріш легонько приходив. Та хоч його чимало треба було отут у Фернгляся зіставити, то таки ще дещо і в кишені лишилося. Та ба! Прийшлося господарство на кілок повісити, в хаті крім мене нема хлопа, тільки дві бабі: моя стара, рахувати, тай одніська донька Гандзуня, ще їй тоді всього на п'ятнадцятий пішло. Жалуюся цьому, тому, що прикро. Яли мені добрі люди радити, щоби зятя прийняти. Дома ще нічого не кажу.

— Ну, а якже? — перебив Прокіп. — Зятя взяли шукати, а дівчинисьці нічого не кажете?

— А хто би дівки питався! Як знайду, — скажу, котрий, і гайда до єгомостя до „паціру“.

— А, як не сподобає собі?

— Те-те-те, не сподобає! Я ж якийсь батько! А хто батька не слухає, хай слухає песьчої шкіри. Не бійтеся, я її не скривджу. Яж

Трираменний хрест.

У селі Доброволі ще було наче свято. У неділю закінчили Отці Редемптористи св. місію і відїхали до дальшої праці. З плачем працювали їх парохіяни Доброволі, супроводжуючи аж до залізничної стації, і сумні вернули до села. Вже не зійдеться стільки людей з найдальших сіл до їх церковці, вже не побачать таких гарних відправ, на яких сотками, довжезними рядами приступали люди до св. Причастя, вже не почують таких проповідей. Десять днів проминуло, як одна хвилина.

Але хоч відїхали отці місіонарі, та лишили по собі велику памятку. Коло церкви великий, дубовий, місійний хрест з широкими трьома раменами. І вже від першого дня вдоптали люди стежку до нього. Малі, великі й старики кожної днини прибігали до хреста, клякали, молилися, обнімали й цілували його. А місії-

В Португалії викрили заговор. У військових колах Португалії викрив уряд в останній хвилині заговорників, які мали перевести державний переворот.

У мексиканському парламенті, підчас недавньої дискусії про зміну правилника нарад, виявилася між послами стрільянина з револьверів, у якій згинув 1 посол, а 2 інші ранені.

намітив собі такого парубчака, що аж ну! Вісім моргів поля! Як раз до моєї нивки припирає. І нема в нього ні тата, ні сестри, ні брата, тільки стара мама. З його дядьком запили ми в кошрмі могорич, отак як сьогодні тямлю. Було це в п'ятницю перед святою Покровою. Приходжу до хати, повечеряв, тай кажу: Ганько! Чуєш? Завтра вечером гарно приборисися, підеш, небоже, з Микитою Гливім до єгомостя до протокулу. А від понеділка за дві неділі ладьтеся і ти, і ти стара, до весілля!

— І вдалося це вам? — питає Прокіп.

— Та чому не мало вдатися? Таж кажу вам, що я чейже якийсь батько! І дівка навіть ні трішки не гедзгалася. Ов! — Гадаю собі — добре! Слухає тата. Аж опісля перевідав я, що вони обидвое вже здавна до себе малися. Виходить, що я добре трапив.

— Ну! а якщо не трапили би? — питає Прокіп.

— А мус! А тата слухати! А ремінь! Одно тільки мені не до шмиги було, що він, бачите, отой Микита, з тих новомодних читальників тай куропативників. А тото по мойому на ніщо не здалося. Залізе вам у ті газети тай книжки, а горобці господарства пильнують. А набе собі голову тою Україною, то тільки по зборах, по вічах, по триятрах, всюди шибаєть-

ний хрест високо стояв і широко розгорнувши свої рамена, наче б кликав до людей: „Прийдіть до мене, дітоньки! Прийдіть до мене всі засумовані! Я вас потішу! Я вам поможу! Я осолоджу ваші терпіння! Я отру ваші сльози! Я скріплю ваші сили! Я вас розраджу! Я заступлюся за вас! Прийдіть до мене, дітоньки!“.

Ось у середу над вечором теж гурток людей був під хрестом. Василь Погода, і кум Левко Лобода з сусіднього села Незгодова теж стояли з боку і звернувши очі в гору, вдивлялися на хрест. Василь читав великі букви на раменах: „Смерть, Суд, Небо, Пекло“, — а Левко щось думав. По хвилі й каже:

„А скажіть мені, Василю, чому отці місіонарі поставили трираменний хрест? Таж це ніби православний, кажуть?“

— „Хе! — усміхнувся Василь. — А хтож вам таке казав, що трираменний хрест православний? Це неправда! Хрест для всіх є один, без огляду на це, у якому виді він зроблений. За найстарших часів хрест був у виді букви Т; поперечне рамя спочивало поперек над довшим доземим; або був хрест у виді букви Х, де оба рамена перетиналися скісно. Але тепер загально вживаються три види хрестів. Перший вид це такий, де доземе рамя хреста вистає понад коротше, поперечне

рамя, і оба перетинаються під прямим кутом +. Таких хрестів бачимо найбільше. Другий вид хрестів є такий, де оба рамена хреста перетинаються і є оба рівні +. Це т. зв. грецькі хрести. Їх бачимо на церковних ризах, окрасах, тощо. А третій вид хреста, це саме такий, як ось цей місійний, цебто три-

раменний Горішнє, коротеньке рамя озна-

чає табличку з написом Пилата, яка висіла над головою розп'ятого Спасителя, друге рамя поперечне, довге, означає місце, де були прибиті руки Спасителя, а третє, долішнє рамя, означає підніжка, яке давали під ноги розп'ятим на хресті. Цю долішню поперечку уміщують у нас скісно в пам'ять скісного хреста св. Андрея. Бувають у нас ще й двораменні хрести, але їх тільки митрополити уживають, як своєї відзнаки“.

— „Та я це розумію! — каже Левко. — Але у нашому Незгодіві є кілька родин, що називають себе „твердими“. А їх все тягне тамтуди, де колись цар Никола царював. І вони виставили трираменний хрест на самій середині села. Поприїздили тоді навіть якісь лани з міста, і музику звідкись спровадили, а посвячував цей хрест якийсь чужий священик, чи не з костела. І тепер все кажуть, що це „руський“ хрест“.

ся, хати не тримається. А того то й там у повіт та на постерунку не дуже долюблюють. Не тяжко й до гарешту попасти.

— Ну, ну! кажіть, Пилипе, далі!

— Все йшло гей по маслі. Вийшла перша заповідь, ба й друга, та Микитів дядько каже якось до мене: Коли би то ми, Пилипе, з дітьми поїхали до „матареуша“ до записів. Ви там зі свого записали би Ганці, а моя сестра Микиті, що там міркуєте.

Гм! — кажу я. — Та що тут писати? Ганка в мене одна, Микита в своєї мами один, що наше те й їх. Так, Пилипе, — повідає він — не добре. Дітиська жвавіше будуть коло роботи звихатися, якщо знатимуть, що тото їхнє. Ви собі на папері застережете доживоття, а сестра Феврона собі, тай хай діти дорабляються. — Гадаю собі: воно хіба незле, порядок, на папері стоїть. Поїхали, списали, матареуш підписав, штимплів наліпив, печатку прибив, „шлюс“. Я казав Ганці писати все що маю, ніби 18 моргів, а Феврона Микиті своїх 8. Застерегли ми собі обидвое доживоття, прийшли всі троє я, Феврона, Микитів дядько Данило, ось тут до Мошка Фернгляся на могорич. Молодята пішли до воза наглядати, щоби коні не втікли.

— Та, було й їх на той почастунок клик-

нути, — завважив Прокіп, і при слові „почастунок“ солодко сплюнув і калатнув третій келішок.

— Га-га! Говоріть своє — усміхнувся Пилип. — Таж кажу вам, вони з тих новітніх. Кличу: ходіть, діти. випемо на щастя, на здоров'я. А вони ні, тай ні. Їм, мовляв, не годиться по жидівських шинках ходити, бо вони „читальники“, тай ще якісь там „відроджані“. Не хочете, то ні, обійдеться. Випили ми там що випили. Ідемо до дому. Це було в четвер, а в понеділок весілля зробили.

— Ну, й слава Богу! — прикинув добрим словом Прокіп, — подружили дітей, маєте молодих господарів, а самі собі трішки спочиваєте тай вїйтуєте.

— Та воно так виходило би, Прокопе. І все пішло гаразд і тільки жий тай будь тай Бога хвали, як би не от що...

— Ну?

— Якби не той нещасливий четвер, з тим записом у матареуша.

— Що? може не шанують вас молодята, може згорділи, що такими багатирями стали?

— Ні-ні-ні! І шанують нас старих, і роблять що не можна краще, а про те... Слухайте кінця, то зміркуєте, яка то жура мене присіла.

(Далі буде).

— „Бідні ці люди! — каже Василь. — Вони може не так винні, як ці, що приїздять до них і ширять у селі незгоду, ненависть, роздор, роздвоєння, та баламутять несвідомих. Вони надуживають святого хреста до своїх руйнівних цілей. Бо хрест є один для всіх, як за всіх нас дав Себе розіпнати Божественний Спаситель. Чомуж трираменний хрест називати „руський“, чи православний, коли ми такі хрести маємо у кожній нашій католицькій церкві і на тетраподі, і на престолах, і на копулах церков, і на дзвіницях. Перейдіться по всіх наших селах, то й переконаєтеся. А ось вам і наш місійний хрест теж трираменний. Я бачив православні хрести у колишній Росії, як ще був там в полоні за війни. Там на церквах стояли хрести, а на хрестах на вершку царські орли. Це здалека виглядало, якби наша монстранція стояла на церкві“.

— „Ну, ну, ну! Оце диво! Орел на хресті?“ — дивувався Левко.

— „Бо є нас Головою католицької Церкви є Папа римський, що називає себе негідним слугою Христа, а в православній церкві був головою цар, гордий пан, що казав свого державного орла висадити на церкву, і то вище від хреста. Тай бідненькі там ці православні. Тепер жид ними коверзує!“ — розказував Василь.

— „Ой, так, так! — зітхнув Левко. — Та ці наші, що кажуть „тверді“, ходять з нами до церкви, і моляться, лиш все їх ніби тамтуди тягне. Все захвалюють православ'я“.

— „Несвідомі, що грішать! — каже Василь. — Бо хоч кажуть, що „тверді“, але віра їх здається як тростина, що погинається від вітру і сюди і туди. Такий чоловік, що не має сильної, твердої віри, скоро зломиться, відречеться свого обряду, навіть заперечить віру, або виміняє її за якийнебудь охляп, як то нині роблять недолюдки. Нехай нас цей місійний хрест захоронить перед таким нещастям“.

Он так поговорили собі мудрі господарі і теж приклали під хрестом. Вже на дворі темніло. Шуміла у куті кріслата сосна, а легкий вітер гойдав вінками на хресті. Та ще шептали богомольці свої молитви. А місійний хрест високо стояв і розгорнувши широко свої рамена, кликав: „Прийдіть до мене дітоньки! Любіть один одного! Обєднайтеся одним серцем, одною душею! Обєднайтеся, сини одної матері, брати на рідній землиці! Моліться одні за других, помагайте одні другим! Прийдіть до мене дітоньки всі!“

О. Горицвіт.

Сектантська дурійка.

Прислав нам один селянин допис про сектантів у селі Задубрівцях; містимо його в нашому часописі без змін, лише з деякими пропусками.

Я Ілля Вахнюк із Задубровець, прошу Редакцію щиро, щоби Редакція Чесна, мій допис вершиком помістила. Я пишу цікавий вершик, буде що читати, а всі читачі будуть ся сміяти:

Село Задубрівці положене, ніби в кітловині, А від Снятина віддалене окола дві милі. Назва села Задубровець природно повстала: Бо, за лісами, дубовами, там оселя давно ся збудувала. Бо давно, як люди на наших землях осідали, То за лісами, в кітловинах, від Татарів ся ховали. Наше село українське, числить домів чотириста десять, А осіб, самих Українців, тисячу сімсот десять; Село бідне, підупале, вбогих багато, Заможніших дуже мало, мож порухувати. А до тої біди ще нова секта євангелицька повстала: І найгірших, некультурних людей до себе забрала, Які матолковаті плетуть брехні, і бомки пускають, А кажуть людям, що їм раю шукають. А як ся молять, то коротко на колінах, і очі замикають, І пісні якісь, кажуть що святі, за овечки співають, І так по шопях і хатах, ніби „набоженство“ відправляють І тим способом до себе жіночок притягають. А які то жіночки, хочете, читачі, знати? Не варт про них писати, ані споминати! І так що свята або суботи, вони ся до купи збирають, А при тім обіди і якісь ніби забави справляють. Приходять на поміч з Підвисокої і зі Стачеви, і помагають співати, А за те треба їх добре нагодувати; Приходить один зі Стачеви дуже череватий, Той потрафить чотири курки відразу зласувати. От таке ся тим людям, в головах перекутило, поперевертало І свої віри греко католицької они ся відцурали. Я пишу цей віршик, хай кожний читач собі представляє: Що найдурніша та людина, котра віру нашу змінює. Бо за віру нашу людей мучили і убивали; то на тож, щоби ковпаки ся вирікали? Так у Росії було що ся віри вирікали; а тепер злої комуні ся дочекали; Бо найперше треба віри ся позбути; Тоді легко комуну з ревком і ДПУ набутти. Я прошу вас читачі мій вершик читайте; і тих суботників спам'ятайте. Бо це секта нерозумна повстає і нам нашу націю псує.

Написав Ілля Вахнюк,
77-літній старушок.

Читання для наших господарів.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ НА ЖОВТЕНЬ.

Кінець плодозбору. Худобу дуже дбайливо доглядати й переходити поволі на зимову пашу. Якщо бачимо, що запаси паші замалі, а нема грошей на докуплення, — то краще одну штуку продати, ніж потім виголоджувати. Будинки приготувати на зиму, поліпити, побілити. Кіпці з окоповими переглянути, викинути мокру соломку, а дати суху; кіпці накрити землею так, щоби не мокли, — але лишити отвори, щоби парували. Зовсім закрити щойно при морозах. В полі далі орати. Вивозити решту обірнику і приорювати під весняний засів. В саді — кінчити садження деревець, збирати пізні овочі, під старі дерева дати навозу. Деревця почистити, обскробати мох, молоді деревця побілити. Улії вичистити і відповідно забезпечити на зиму.

Євангелія.**Неділя 15.**

А фарисеї, коли почули, що зневолив садукеїв замовчати, зібралися разом, і один з них, законоучитель, спокушуючи Його, запитав Його, кажучи: Учителю, котра заповідь в законі найбільша? Сказав йому Ісус: Любитимеш Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею думкою твоєю. Се найбільша і перша заповідь. Друга подібна до неї: Любитимеш ближнього твого, як себе самого. На сих двох заповідях увесь закон і пророки стоять. А коли зібралися фарисеї, запитав їх Ісус, кажучи: Що ви думаєте про Христа? Чий Він Син? Кажуть йому: Давидів. Каже їм: Як же Давид в Дусі Господом Його називає, кажучи: Сказав Господь мому Господеві: Сиди по Моїй правиці, доки положу Твоїх ворогів підніжком ніг Твоїх. Коли отже Давид називає Його Господом, як Він є його сином? І ніхто не міг відповісти йому слова і ніхто вже не відважився від того дня питати Його.

(Матей гл. 22, ст. 34—46).

Неділя 16.

Бо як чоловік відходячи прикликав своїх слуг і передав їм своє майно, і дав тому п'ять талантів, тому два, а тому один, кожному по його силі, і відіхав зараз. І пішов той, що взяв п'ять талантів і орудував ними і заробив других п'ять. Так само й той, що взяв два, придбав других два. А той, що взяв один, пішов і закопав в землю і сховав срібло свого пана. І після довгого часу прийшов пан тих слуг і зробив з ними обрахунок. І приступив той, що взяв п'ять талантів і приніс других п'ять талантів, кажучи: Пане, п'ять талантів передав ти мені, се других п'ять я придбав. Сказав йому його пан: Добре, слуго добрий і вірний, в малім був ти вірний, над многим тебе поставлю; увійди в радість свого пана. І приступив також той, що взяв два таланти і сказав: Пане, два таланти передав ти мені; се другі два я придбав. Сказав йому його пан: Добре, слуго добрий і вірний, в малім був ти вірний, над многим тебе поставлю; увійди в радість свого пана. Приступив же і той, що взяв один талант і сказав: Пане, я знав, що ти жорстокий чоловік, жнеш, де не посієв і збираєш, де не розсипав; і побоюючись, я пішов і сховав твій талант в землю; се маєш, що твоє. А пан у відповідь сказав йому: Лукавий слуго і лінивий, ти знав, що я жну, де не сієв, і збираю, де не розсипав; треба тобі отже було повірити мое срібло торговцям, а я прийшовши, взяв би своє з прибутком. Візьміт же від нього талант і дайте тому, що має десять талантів. Бо кожному, хто має, дається і надто матиме, а від того, хто не має, і те, що здається мати, відбереться від нього. А непотрібного слугу вкиньте в тьму кромішню; там буде плач і скрегіт зубів.

(Матей гл. 25, ст. 14—30).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.**Віра — мати й вчителька мистецтва.**

Як люблю для священничого серця є бачити в християнській хаті святі і національні образи, розвішені на стінах, де знамя християн — чесний хрест займає перше місце! Як люблю для людського ока бачити образи прикрашені вишивками-рушниками.

Але є на жаль малярі, що малюють самі бруди, є теж людська, що любуються у такому плюгавстві, та й свої хати обвішують жидівським брудом і поганню.

Тимчасом образ повинен нашу душу й серце підносити вище, до краси, до добра, до Бога! Образ

Новик.

У містечку К. при дорозі між широкими каштанами, лишалася найкраща церковця на всю округу. Церква Різдва Пресв. Богородиці. Широка, висока, балькони на переді, і статуї св. апостолів Петра і Павла, а копули великі, кулісті, на мило з далека бляхою біліли.

А в середині ще краще виглядала. Підлога камінна у взорах, стіни розмальовані орнаментом, та біблійними образами, престולי золочені, прикрашені, — куди не глянути, усюди мило вражало. А вже особливою окрасою церкви є чудотворна ікона Богоматері, уміщена між високими косяками й різьбленими окрасами над головним престолом. Богоматір у золотих ризах, у золотій короні на голові, на золотому тлі і в золочених рамах, так і манила до себе зір кожного богомільця. Вечорами, як загорять було електричні лампочки віночком навколо, то здавалось, цілюще золото скапує на душу. Солодке лице Небесної Цариці так говорило тоді до серця, таку погоду вносило у душу, таку полехшу, таку ясну радість, що не хотілось й виходити з церкви.

І приходили люди до Богоматері, приносили окраси, складали гарні цвіти, віддавали свої радості і сльози, жертвували серце і душу. З найдальших околиць прибігали за поміччю до чудотворної ікони, а вже у відпустовий день на Різдво Пресв. Богородиці, ціле море людських голов хвилювало навколо Божого храму.

Та не все мали люди змогу прибігати до храму. То часу не ставало за важкою працею, то погода не сприяла, але може найбільше й людське лінивство морозило набожні серця. У будень, то й звісно, що всякому буденне життя. Люди ще досвітком хатилися своїх занять, і коли їх кінчили, ніхто границі не поставив. Усякому одне на умі, якби прожати, якби заробити, якби доробитись земського добра.

(Докінчення буде).

повинен бути заохотою до чесного життя для Христа й України. Ось таких нам образів треба, таких різьб, таких книжок, таких музиків, таких театрів і артистів. Просім Христа, щоб наше культурне і мистецьке життя було назначене знаменем вічності й добра, знаменем віри й любови — а тоді мистецтво сповнить своє високе завдання. Ось і того просім у цьому місці жовтні у великого Мистця Бога Сотворителя, що Своєю мистецькою рукою сотворив чудовий світ земний і небесний — Собі на славу, нам на добро.

Наш Христос

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

15. жовтня 1935.

Ч. 19. (67).

Христос Цар.

Образ з іконостасу молитовниці Гр.- Католицької Духовної Академії у Львові, розмальованої мистцем П. Холодним з благословення ВПреосв. Митрополита Андрея і стараннями о. Ректора Д-ра Й. Сліпого. Поміщенням цього чудового образу хочемо пригадати, що вже незадовго, бо дня 10-го листопада ц. р. святкуватимемо велике торжество Христа Царя, установлене Апостольським Престолом саме 10 літ тому.

До наших Читачів! Перед святом ХРИСТА-ЦАРЯ.*

Вже третій рік виходить наш часопис і вже третій рік мають змогу читачі за мінімальну річну оплату пізнавати правдиве становище кожного розумно думаючого чоловіка до всіх справ, які обходять наше життя. Однак ще багато є громадян, які не читають нашого часопису, тому що про него нічого не знають. Бож сумніваємося, щоби той, хто раз побачив наш часопис і його перечитав, не захотів його передплатувати. Це число нашого часопису пересилаємо на різні знані нам адреси для поширення; хто його вже має і передплатує, хай передасть другому, щоби і він також став нашим передплатником.

Знаємо всі, яку вартість має преса. Друковане слово тішить тепер найбільшим впливом. Ціле життя одиниць примінюється до тих поглядів, які щоденно читаємо і переживаємо. На читанні вироблюється спосіб думання, вироблюються бажання і діла, уподобання й відраза. А все, що читаємо, може бути або християнське, або нехристиянське, і тому через читання життя народу набирає духа християнського або нехристиянського.

На друковане слово ми дотепер мало звертали уваги — і зле робили; цю помилку вкінці треба направити. На нас тяжить обов'язок направити те, що дотепер занедбали. Святіший Отець Папа Пій Х. сказав так про часописи: „Все ще недоцінюється належно значіння часопису. Ані світські, ані священики не зрозуміли значіння преси як слід. „То якась нова мода“ — чуємо від деякого зі старших; — таж давніше якось рятувалося душі без помочи преси. Давніше! Давніше! Ограничені голови не застановлюються навіть, що давніше не була так розповсюджена трукта злої преси, що протиділанню доброї преси не було так конечне. Тут річ іде не про давніше. Жиємо не в давніших часах, але тепер. А саме тепер безбожні часописи й друки зводять, затроюють і псують християнський нарід. Надаремно будете церкви, надаремно уладжуєте місії й будете школи, даремні є всі ваші зусилля, якщо не потрапите рівночасно послугуватися зачіпним і оборонним оружжям доброї, вірної католицької преси“.

Ті слова великого Папи навели ми на те, щоби християнин-католик пізнав, яку велику вагу кладе свята Церква на читання доброї книжки й часопису. Часопису більше як книжки, бо часопис читаємо щодня, і щодня переживаємо тим духом, який цей часопис ширить. Не сміємо допустити, щоби в нашій народі ширився злий часопис, що ділає на шкоду Церкві і народові; а станеться це тоді, коли

Слухайте це, всі народи, почуйте всі люди на землі, як чудово кличе-взиває наша східня Церква свої діти на початку кожної відправи:

„Прийдіте, поклонімся Цареві, нашому Богу.

Прийдіте, поклонімся Христу Цареві, нашому Богу.

Прийдіте, поклонімся і припадім самому Господу Ісусу Христу, Цареві і Богу нашому“.

І справді вірні клонять свої голови перед образом Ісуса Христа. Царя Слави, на іконостасі, що на престолі слави царства Свого царює над усім небесним, земним і підземним. Він, Цар царів і Пан панів, через царські ворота у святих Дарах сходить до Своїх вірних, що устами ерея співають урочисто:

„Благословенне будь царство Отця, і Сина і Св. Духа, тепер і завжди, і на віки вічні!“

Благословенне будь Царство Отця Всемогучого, Творця неба й землі, і всього видимого й невидимого, що поставив Сина Свого Царем над Сіоном (Пс. 2).

Благословенне будь Царство Сина, що має на одежі й на берлі Своїм написане: Цар царів і Пан панів (ст. 19).

Благословенне будь Царство Твоє, Царю небесний, Утішителю, Духу правди, що всюди еси й все наповняєш, Скарбе добра і життя Давче; Прийди й вселися в нас і просвіти очі розуму нашого, щоб ми, живучи у світлі царства Христової ласки на землі, зуміли дістатися до царства небесного на віки вічні. Амінь.

*) Цього року минає 10 літ від хвилини, коли Св. Отець Пій XI. енциклікою „Quas primas“ з дня 11. грудня 1925 установив свято Христа Царя. Свято це припадає у нас на останню неділю жовтня по церковному календарі, т. зн. цього року на день 10. листопада. Вже наперед пригадуємо читачам це свято, бо саме цього року слід його обходити, з нагоди 10-ліття, особливо урочисто, і тому католицькі братства й товариства по наших селах і містах повинні заздалегідь це свято добре підготувати. Містимо отут теж з тої нагоди вступ з книжечки о. О. Годунька п. з. „Христос Цар“, яка на днях вийде з друку.

не будемо ширити свого доброго часопису, його читати і його ідеями перейматися!

Висилаємо цей оказовий примірник на те, щоби Ви передали його другим до перечитання і заохотили до передплати. Геть з отруєю з наших хат! Читаймо тільки добрий, католицький часопис!

Пам'ятник Митрополита Андрея у Львові.

Торжества з нагоди 30-ліття Національного Музею.

Як ми вже згадували в минулому числі, — дня 27. м. м. почалися у Львові торжества з приводу 30-ліття важної культурної установи, якою є Український Національний Музей. А що Основником і Фундатором цього величавого музею є ВПреоув. Митрополит Андрей — то й почалися ці торжества відкриттям пам'ятника Митрополитові в музейному городі. Знимку цього пам'ятника, роботи арт. різьбаря Литвиненка, поміщуємо в нинішньому числі нашого часопису.

Відкриття пам'ятника довершив Преосв. Кир Іван, голова Союзу Прихильників Національного Музею. Владика зложив теж у стіп пам'ятника китицю квітів. Потім голова Кураторії сен. В. Децикевич передав пам'ятник під опіку Національного Музею, на руки дир. Д-ра

І. Свенціцького, — а також повитав привних гостей, і відчитав письмо ВПреоув. Митрополита з висловами радості з приводу ювілею Музею.

Після відкриття пам'ятника, відбувся в салі музею ювілейний концерт під назвою „Українська пісня на протязі 30-и літ“.

Після концерту, дир. Д-р І. Свенціцький виголосив коротку промову про ювілей Музею, про влаштовану з того приводу мистецьку виставу, та теплими словами згадав одного з членів виставового комітету, недавно помершого великого мистця Олексу Новаківського.

З черги Преосв. Кир Іван відкрив виставу.

Оглядинами нововідкритої вистави закінчено перший день торжеств з приводу 30-ліття Національного Музею.

У трицятьліття священства.

З нагоди ювілею Преосв. Кир Никити.

Осіньню 1905. року приймав єрейські священня богослов, що цілу гімназію перейшов удержуючися лекціями, хоч часті недуги вкупі з життєвими невгодами утруднювали Богом обдарованому юнакові ясний шлях у будуче. Це висвячувався тоді студент 3. року Богословії о. Никита Будка. Уроджений у Добромірці збіразького повіту дня 7. червня 1877. року, по скінченні сільської школи йде до Тернополя, шукати знання і освіти в мурах тамошньої гімназії. Принятий на Богословію — не має засобів на дорогу до Львова, тому вписується на право і в с. Товстенським лекціями заробляє собі гроші на богословські науки. По двох роках задумує остаточно перейти на вимірні студії, йде на покликання старших Тернополя, спонукає просьбою о. С. Ортинського, переходить до Більча на лекції до кн. Сапіги. Там перебуває два роки і тут захоплює його побір до війська, де виступив рік у румунському 43 п. п. у Відні, і видержав іспит на старшину. Ось тепер має змогу виконати свої святі наміри: він виїжджає до Інсбруку на богословські студії і тут перебуває до 1906. року. Перша його посада — це відповідальна праця префекта студій у Духовній Семинарії у Львові. Та тут перебуває недовго, бо по році виїздить до Відня робити докторат, який досягає знаменитою науковою працею в німецькій мові. Опісля знову вертається до Духовної Семинарії. Бог призначив йому високе місце: в 1912. році стає Єпископом Канадійських Українців і був ним до 1928. року. Його великі заслуги для Церкви й Батьківщини можна спізнати ось хоч би з кількох чисел: приїхавши до Канади застав ок. 20 священників, у тім 9 чужинців, — а лишив понад 50. Покликає до освітньої праці Сестер, будує, організує церкви (160!), що приходилося дуже важко, бо законодавство ставить там своєрідні, тяжкі умови. Сітка шкіл, читалень, видавничої діяльність („Емігрант“), — оце все заслуги Єпископа-піонера. Крім цього пилює як ока в голові душпастирської праці, обїздить свою єпархію, що простягається від парохії в Сідней (Нова Шкотія), аж до Ванкур над Пасифіком — цілий простір від Тихого Океану до Атлантики стає тереном праці Єпископа, що апостольську ревність лучить з золотустою вимовою, і високе єпископське достоїнство не перешкоджує йому приставати з меншими братами. Вже по повороті з Канади, як парох собору св. Юра, збирає гроші та датки

на обнови храму, використовує американський досвід на зарваницькому ґрунті і приводить Зарваницю до висоти гідного місця Марії; відомими рівними візитаціями Архiepархії також багато прислужився нашій Церкві; організованням Т-ва „Будучність“, забезпечує львівський елемент перед винародовленням.

30-ліття священства застає Преосвященного Никиту в розквіті сил і розгарі праці. О цих сил і Божої помочі у важкій праці бажаємо Достойному Ювілятові на многі і благі літа!

Мудрі читальняники.

З нагоди жовтня — місяця доброї преси.

Довгі літа жило село Пригата у спокою. Люди були заможні, тихі, побожні, все добро водилось там. Аж по війні дочекалося село свого клопоту. Гадаєте, може пожар, повінь, пошесть, або худоба вигинула? Деж там! От Гафійчин Митько підріс, і тільки. Як дійшов хлопчисько своїх літ, став пострахом на ціле село. Сказалиб — багатий, великий, сильний він? Ні! Навіть незамітний. Низький, сухорлявий, ще й кривобокий і тикавий у розмові. Здавалося, схопилиб у жменю і здавили як котеня. Побачилиб на вулиці, то й не звернулиб уваги. Тільки очі у нього страшні, як лисавки, і ніс кирпатий і губи грубі, віддуті. Та як ішов вулицею у кашкеті з широким дашком, все посвистував собі, вимахуючи грубою палюгою на боки.

А вже що крав по селі, хай Господь зохранить! Малим тільки по садах робив шкоду. Часами з подвіря щось витягнув, то курятко забив, то вулія вивернув, або пасушків скалічив. А тепер то й до комори залазив, на стрих вдерся, свинню з хліва вкрав, пшеницю возив з поля, як свою, і приловити не дався. Він і на толоках бував, на музиках, на весіллі, і ніколи не обійшлося без каліцтва. Вже давали йому першенство в танці, і горілки ставили, і нагодували, а все таки без авантюри не обійшлось. Був закалою для села і встиду наносив.

І не раз люди збилися у громадку чи під церквою, чи на дубах, тай розкладали руки, за що їх Господь покарав цим Митьком. Говорили, радили, і способу не було, як направити злодійчука, або позбутися його з села. Зійдуться, було, тай кажуть:

— Та це тільки злап цього Митька, і вибий добре!

— Або й дасться він злапати? Свій, — знає добре, коли пора, і що в кого є!

— Та Федір Заставний таки в білий день зловив його у своїй коморі. Але як вискалив злодюга свої зуби, як скривив своє порізане шрамими лице, то Федір аж налякався і випустив бандита з рук.

— Ая, ая! Кажуть, що навіть пістолі має, і стріляє в ночі!

— Ой, так, так. Такі нині злодії! У Харука брали кури вночі. Відхилив двері з хати, щоби наполохати, а тут бах, вистрілив з чогось, і хлоп лиш ногами накрився.

— Біда на світі! Чоловік нині в своїй хаті з життям небезпечний!

— Прийде колись черга і на нього! Хай іде на інші руки!

— Хай іде на інші руки!

Так говорили і кінчили газди свою мову. Злодюга даліше вправлявся у своїому ремеслі, а сільські парубки — то й приятелювали з Митьком. Любізи подивитися, як він напастував людей по дорогах, докazuвав штуки в коршмі, та кликали його на музики, як ішли на друге село. Як Митько з ними, то вже не боялися чужих парубків. Бо у Митька не купити вибити комусь зуби, або ножем пруди розпороти.

Митькова мати, стара Гафійка, вже й не показувалася ніде в селі. І до церкви йшла крадьком. Сидно було, що вигодувала такого виродка. Давніше ще набила його, наговклала, насварила, наклала, — та як Митько підхопився і поставився раз до неї, то тепер уже ні словечком не відзивалася. Хоч бідна була, та не з такої родини походила. І чоловік був не такий. Помер на війні і синок розпустився. І що це сталося йому, сама дивувалась. Казали люди, що це кара за її гріхи. Вже й на це погодилася, і терпіла.

А Митько крав по селі і розбивався. Тільки було спокою, як пішов де на чужі села, або до міста. Але довго там не забавлявся. Все чужі скорше випомошили його від себе. А в своєму селі жив як у хаті. Одної ночі голову читальні, Сенька Байду, геть обікрав. Заїхав в возом на подвіря, виніс з комори пшеницю, гречку, діжечку сира, ще й вистрілив на містку.

От тепер Сенько Байда рада в раду, тай скликав людей до читальні. Розвинулася жива розмова, що їм робити з цим Митьком. Говорили так і сак, радили, медитували, аж до сварки приходило. Та вкінці впали на щасливу думку. Порішили передплатити для Митька католицьку газетку „Христос наша Сила“, на цілий рік. Скинулися щось по 5 сотиків, зібрали 2.40 зл. і вислали передпла-

ту. Ще стрінули стару Гафійку, тай питають: „А вміє ваш Митько читати?“

— Ой, тай чому б не вміє?! Як ходив малим до школи, то дуже мав голову до науки. І без книжок, а відповідав на всіх хлопців. Лиш потім щось сталося з хлопчиськом і здичів. Ох, ох, ох!..

— Оце й добре! — кажуть виділові. — Там до вас буде приходити від тепер „Христос наша Сила“!

— Та є в мене і Христос і Мати Божа на образах, але хлопчище й не помолиться ніколи! Грішник, безбожник, немає ні ранку, ні вечора... чи ви не знаєте?!

— Ні, ні, матусю! „Христос наша Сила“ це не образ, але така газетка, читати! Буде приходити до вас що другий тиждень! Нехай вона у вас лежить на столі, та може Митько зачне колись читати!

— Чи я знаю? Ой коби... — похитувала нещасна жінка головою.

І знову довго минали дні за днями. Митько ще даліше напастував людей, уганяв і розбивався по селах і всі лякалися його як вогню, як зарази. Аж якось під осінь Митько притишився. Раз навіть до церкви заглянув. Ціле село аж зідхнуло, наче б якийсь важкий камінь спав з грудей. Одні других розпитували, дивувались і самі собі не вірили. І що б це Митька так відмінило? А може хтось відбив щось у ньому? — здогадувалися.

Аж сама Гафійка розтолковувала людям усе до чиста: „Христос наша Сила“, людоньки добрі! Ця газетка так подізнала на мого Митька! Ой, дай Боже нашим читальнянкам і виділовим здоров'я і всього добра, що так мудро зарядили, і прислали цю газетку до моєї хатини. Два місяці Митько на неї навіть не подивився. Аж раз лежав на ногу цілий тиждень і зачав цю газетку перечитувати. Читав і щось думав над нею. Потім читав кожний раз, як тільки з пошти прийшла. Хлопчисько подобришав, як би йому хто якого ліку давав. Хтось мені казав, що на відпусті сповідався. І на городі вже дещо помагає мені робити. Згадував, що й роботи собі якої напивав би. І до читальні мав би охоту зайти, але ще встидається. Ай Боженьку мій, то щоб він до Бога навернувся!“ — лебеділа стара Гафійка, підносячи щораз руки до Бога.

О. Горицвіт.

—О—

Поширюйте католицьку пресу!

КОРОТКІ ВІСТКИ.

На авдієнції у Св. Отця були саме українські питомці Папської Колегії св. Йосафата в Римі. Питомці зложили Св. Отцеві подяку за розбудову літнього будинку колегії та за будову для них каплиці східного обряду. Відспівали перед Св. Отцем ряд українських пісень. Св. Отець батьківськими словами промовив до питомців.

Нове чудо в Люрдах. Лікарська комісія в Люрдах ствердила новий випадок чудотворного uzдоровлення. Молодий чоловік Лєгранд, раниений в ногу підчас полювання, терпів від 1932. р. страшні болі, а потім лідляг паралізові руки і ніг. Дня 10. вересня минулого року, Лєгранд приїхав до Люрд, — а дня 11. вересня лікарі ствердили, що він uzдоровлений. Лікарська комісія, після цілорічних дослідів, проголосила, що цього вилічення не можна приписати природним силам.

Рада Українського Католицького Союзу в Ходорові влаштувала дня 6. ц. м. ювілейне свято з нагоди 70-ліття ВПреоув. Митрополита Андрея.

До Союзу Народів внесли делегати еміграції української, азербейджанської, кавказької,

грузинської й туркестанської меморіал-письмо, в якому гостро виступають проти московсько-большевицької влади та заявляють, що відколи СРСР є членом Ліги Націй, частина відповідальности за большевицьку політику паде і на саму Лігу Націй.

В Миклашеві коло Львова відбулося торжественне посвячення церкви Різдва Пресв. Богородиці.

Українська Парляментарна Репрезентація доповнилася дальшими двома членами, а саме сенаторами з іменування Д-ром А. Горбачевським та інж. Ю. Павликовським. Головою Репрезентації став пос. В. Мудрий. До Репрезентації входять усі члени УНДО, та два члени з УНО, які застерегли собі вільну руку в деяких справах.

Перше засідання сойму й сенату відбулося дня 4. ц. м. у Варшаві. З Українців вибрали віцемаршалом сойму пос. В. Мудрого. Перше засідання сенату відбулося під проводом Українця Д-ра А. Горбачевського, як найстаршого віком сенатора.

Після виборів виринуло питання, чи Президент держави зречеться свого мандату, чи затримає свій уряд далі. Президент Мосціцький рішився залишитися на своїм становищі.

Байка на часі.

Вибрався я на католицький зїзд, і прибувши на місце здибаюся з „чорним“. Виелегантований, в темно-гранатовім гарнітурі, в англійським сурдугі, штани випрасовані, черевики найновішого фасону, і червоні скарпитки.

— А ти тут що робиш, до лиха?! — питаю його, бо знаємося вже від давна.

— Я прибув на католицький зїзд. Я тут щось таке уладжу, що всі попи з дива аж здуріють. — І злобно засміявся. — Можете собі улажувати католицькі зїзди, скільки хочете і виголошувати на них стільки промов, скільки вам подобається. Я вас не боюся. Тепер я маю з католиками легку роботу. Дивися — тут витягнув свою костисту лапу — я тою рукою завязую католика очі. Вмію це робити чудово — вже маю вправу. Бо ти знаєш добре, що люди, колиб мене виділи й пізнали, втікали би, як дідько від свяченої води. Але з опаскою на очах — не бачать. І слухають мене у всім, покірно наче ягнята. Бо я вмію говорити ліпше, ніж ви, попи. Так солодко, як мід. Теж і ваша прабабка Ева далася спокусити моїми гарними, солодкими словами.

Знова засвітив зубами сміючися, — але я перервав йому.

— О, так легко тобі не піде! Без боротьби ми не піддамося, ти чорний духу. І ми ма-

ємо готові до боротьби ряди воїнів.

Замість відповіді підніс елегантну сальонову паличку і показав мені якогось пана, котрий саме переходив.

— Подивися на него. То „добрий католик“ — неправда? Бодай за такого ви його маєте. Напевно ввійде до президії зїзду. Що неділі ходить прикладно до церкви, належить до епархіяльної Католицької Акції, а коли треба, виголошує знамениті промови. А я тобі кажу, що він має мою опаску на очах і не видить цього, що повинен бачити. Він є католик, але читає мою газету. Читає її щодня. І купує собі заєдно пікантні ілюстрації. Коштує це його що місяця багато грошей, котрі міг би жертвувати на сироти, на місії. Він волить платити на мене. А як перечитає газету, перегляне ілюстрації, — кидає їх до коша, звідки забирає їх служба. І моя газета ходить по цілій каменіці, йде з рук до рук, вкінці доходить до сторожа і до послідної кухарки. Ця віддає її вугляреві й прачкам, щоби газета могла дальше ширити мое королівство. Дивися яку я маю знамениту проповідницю!... І що ти мені зробиш?! Виголосиш в неділю проповідь, — я сміюся з цього! Підчас проповіді половина слухачів спить, друга половина позіхає — вкінці скажуть усі: „Слава тобі Господи!“ А я промовляю цілий тиждень, щодня, без упину. І кожний слухає мене, так як ось той пан, — бо носить мою опаску на очах.

до кінця своєї каденції. Мають зайти зміни в уряді.

Читальні „Просвіти“ львівського повіту відбули в неділю, дня 6. ц. м. на площі Сокола-Батька у Львові великий попис своїх хорів. Почали з Богом: о 9. год. відправив о. кан. Лаба в сосл. Духовенства полеву Службу Божу, — а по полудні були пописи. Першу нагороду одержав хор зі Запитова.

Адміністраційна влада виселила з меж Польщі о. Я. Перрідона, б. ректора Гр.-Катол. Малої Семинарії у Львові. О. Перрідонові, горожанинові Голяндії, кінчився саме дозвіл на побут у Польщі, — а продовження дозволу влада йому відмовила.

Процес за вбивство міністра Перацького пічнеться у Варшаві дня 18. листопада ц. р. Буде це, як пишуть, один з найбільших політичних процесів. Акт обвинувачення має 380 сторін друку, акти справи мають 22 томи. Перед судом має стати 12 Українців.

Мораторія для хліборобів. Рада міністрів на своєму засіданні у Варшаві дня 28. м. м. рішила припинити заплату всіх хліборобських довгів зятягнених перед 1. липнем 1932, до дня 1. жовтня 1938. Мораторія не відноситься до

довгів зятягнених у правно-публичних і кредитових установах.

На медицину у Львові прийняли цього року лише 13 Українців.

Дво і пів-місячний диригентський курс для диригентів церковних і просвітянських хорів при Вищій Музичній Інституті ім. М. Лисенка у Львові улаштовує Музичне Т-во цього імени в порозумінні з Матірнім Товариством „Просвіта“ у Львові. Навчання відбудеться 2 і пів місяця щоденно від год. 9—13. Місячна оплата за науку курсу тільки 20 зол. (50 зол. за цілий курс). Кандидати мусять подбати про своє приміщення і прохарчування на час курсу. Певна кількість кандидатів може найти приміщення в Ремісничій Бурсі при вул. Пасічній. Вписи відбудуться 14. жовтня 1935. між 9—12 та 15—19 год. в канцелярії Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові, вул. Шашкевича 5, III. пов. Курс закінчиться іспитом і роздачею свідоцтв. Зголошення слати на адресу: Вищий Музичний Інститут ім. Лисенка, Львів, вул. Шашкевича 5, тел. 237-15.

В селі Млини, повіт Яворів, 29-літня дівчина Настя Волошин оповідає, що їй явилася Мати Божа; на руках і ногах тої дівчини мають виступати час від часу знаки, неначе від

Проходжуючися, натрапили ми на розі вулиці на кіоск, будку, в котрій продають папіроси й газети. Очі „чорного“ засвітилися, як два вуглики. З радости затер пазурі.

— Почисли твої „католицькі газети“, — відізався злобно. — Ну, рахуй! Напевно не зумієш багато нарахувати.

Зачав я рахувати... один, два, три... — дальше не було вже що числити. Надаремно висилував я свій зір, щоби доглянути католицької газети й часописи.

— А тепер почисли мої часописи! — наставляв злобно „чорний“, і постукуючи паличкою біг від щоденників і тижневиків до місячників й ілюстрованих часописів. При декотрих затримувася довше і усміхався на вид різних безсоромностей, які спостеріг в наголовках і на ілюстраціях.

— Той „денник“ працює на мене у вступних статтях, а тамтой в оголошеннях. Пани з редакції так уміють зручно перепачкувати для мене дрібні, „невинні“ завваги, що їх пожирають очима й душею молоді та старі читачі. Ці знова вислугуються мені, бо вміло описують злочини — тамті ще ліпше, бо при допомозі ілюстрацій. Кожний на свій спосіб працює для мене.

Начислив щось п'ятдесят часописів, — а я потиху нарахував стільки само.

Минав нас поважний пан, промовець нинішнього зібрання. Диявол подивився на нього

уважно і засміявся без церемонії:

— І він має мою опаску на очах.

— І він? — здивувався я.

— Так, і він. Саме вертає з відчиту домів. Цілий спітнілий. Довершив великого діла, бо виголосив знамениту промову. Бесідник з уродження. І мені пришив у цій промові кілька латок. Слухачі не стратили ані одного слова. І він переконаний, що говорив чудово, що довершив багато. А я тобі кажу лише стільки, що він непотрібно пітнів, бо говорив лише до тих, що й так уже вірять. Натомість я — що тут багато говорити! Ось саме ти бачив мою проповідницю в тій кіоску з газетами. Я „апостолую“ тихо, без крику й шуму... Чи ти можеш порахувати моїх слухачів, котрі день-в-день надслухують під моєю проповідницею? В той спосіб говорить проповіді! Тож можете собі спокійно балакати на проповідницях до побожних душ. Доки до мене належать газети й преса, не боюся нічого. Побідить той, хто має в руках пресу.

Ще раз витягнув свої костисті лапи в сторону кіоску, сміявся і тріумфував:

— Добре придивися мій проповідниці! Сказав я тобі, що той чоловік має завязані очі. Я сказав правду, бо він собі уявляє, що Бог зна які наслідки викличе своїми проповідями, — а тимчасом не бачить, що між його оружам і моїм є така сама ріжниця, як між нинішнім машиновим карабіном та лукавкою з

ран. Нарід з околиці почав ходити до Млинів, де ця дівчина напминає людей і ззиває до побожного життя. Ціла справа нагадує дещо голосну колись справу з т. зв. стигматизованою з Конерсройту, в Німеччині. Про все це поки що не можна видати осуду. Католицька Церква в таких випадках дуже осторожна, а вірні повинні в таких справах слухати виключно лише своєї Духовної Влади.

Т. зв. „Ланцюх щастя“ — гра, що перед кількома роками ширилася в західній Європі під назвою „лявінової торгівлі“, примандрувала саме і до нас. Але в дуже короткому часі влада заборонила цю гру. У Варшаві покарано грошевими гривнами кількох грачів „ланцюха щастя“. Це пересторога для легковірних людей, що хотілиб легким способом дійти до гроша.

Президія поліції в Чернівцях оголосила розпорядок румунської влади, що заборонює називати міста, села, ріки і т. п. в мовах українській, німецькій та польській. Вільно вживати назв тільки урядових румунських.

—о—

Читайте католицьку пресу!

XIV. віку. Він справді зовсім не бачить, як я згортаю більше душ, ніж він; що моє королівство розростається з дня на день, ба, з години на годину. Маю щоденники ранішні й вечірні. Число його слухачів маліє з кожним роком, а товпа, що мене слухає, росте з кожною хвилиною. Ваш католицький промовець-діяч дотепер думає, що католицьких часописів виходить забагато, що єпархіяльні часописи не потрібні! Пощо, нащо?! Давайте мені таких як він, якнайбільше! То є мої вірні союзники. Недавно говорив при okazji, що непотрібно посилають грошеві субвенції на католицькі видавництва, ліпше дати ті гроші на інші побожні цілі. Носить опаску на очах і завертає зі своїми слухачами о кілька віків назад. Він спить, дай йому Боже спокійний сон, — а я роблю тимчасом свою роботу. Заки він пробудиться, буде вже запізно забиратися до католицької преси. Тоді вже буде все моє. Колиб він не мав опаски на очах, тоді на вид того кіоску він налякався би. І переконався би, що нинішнього діавола ніхто самими проповідями не прожене. Але добре, що дав собі перев'язати очі! Я на тому нічо не трачу. І не боюся, що ти його перестережеш перед тим. Він є свято переконаний, що тільки він один має рацію, що всі інші є сліпі, а тільки він один видить добре. В тім штука, так когось збаламутити. І я ту штуку втну.

Минала нас якась жінка. Знова усмішка:

Як можна допомогти Рідній Школі?

„Рідна Школа“ опинилася в дуже тяжких обставинах, так що українське громадянство мусить їй негайно допомогти.

Недавно газети подали поклик Кружка Р. Ш. в Підберіцях, львівського повіту до всіх Кружків Р. Ш. Львова міста й повіту, щоби вони негайно вложили, так, як він, 10 зол. або більше на негайну допомогу Рідній Школі. На цей поклик звернув увагу перший Кружок Р. Ш. в Яструбкові і вложив на ту саму ціль 15 зол. Не потребуємо окремо підносити, що матеріальна допомога Рідній Школі належить у першу чергу до Кружків Р. Ш. і то не лише львівського повіту, але цілого краю. Розуміється, що й інші установи не можуть тільки з боку приглядатися й вижидати, що хтось інший допоможе. Рідна Школа займається справами виховання української молоді, тому підтримка її діяльності мусить належати також до всіх українських установ і цілого громадянства. Треба надіятися, що добрий приклад двох сільських Кружків (у Підберіцях і Яструбкові) не дасть довго ждати на ідейних наслідувачів.

—о—

— Видиш тую стару? Що неділі ходить на Службу Божу, записалася до кількох братств і товариств, — але також купує мою газету. І читає її набожно від дошки до дошки. За кожним разом якась краплина невірства вілється в її душу; пічне з часом захвалювати собі речі, що не подобаються Церкві. Мушу поволі будувати свій дім і на вашім посвяченім подвір'ю.

Тут випростувався гордо і кінчив:

— Тепер придивися мені! Називаєте мене ангелом темноти, — але я бачу ясно... дуже ясно. Я знаю, що думати про свою пресу і про своїх редакторів. Ви проповідуйте в чотирьох стінах ваших каплиць і церков до горстки вірних, — але мої проповіді відбуваються по всіх вулицях і домах. Гомонять по залізничних двірцях і потягах, на кораблях і самоходах, на товариських зібраннях, засіданнях, сесіях говорять лише про мене, мої погляди ширять усі. Я маю вимріяних „апостолів“, котрі працюють для моєї хвали новочасними способами. Відгомін моїх проповідей вже чується у мільйонах шкіл. Мій голос уже брешить від міста до міста, від села до села, від хати до хати. А найбільше тішить мене це, що моїми проповідями вже зацікавлюється і молодь. Не спічну, поки не здобуду для себе всіх, до останньої душі. Тоді буду паном світа. Велике щастя для мене, ош майже всі католики носять опаску на очах і не хочуть зрозуміти ваги й сили друкованого слова.

ЗІ СВІТА.

Італійсько-абісинський спір перемінився минулого тижня в справжню війну. Нічо не могли заходи Ліги Націй, а особливо Англії; без успіху залишилися остероги поважних державних мужів, а навіть голос Св. Отця, про який ми свого часу писали. Не настрашила Мусолінія навіть французько-англійська угода, звернена проти Італії. Мусоліні далі виголошував воевничі промови, посилав військо й військові прилади до Африки — і вкінці минулого четверга, дня 3. ц. м. почав поважні військові кроки, без виповідження війни. Бої йдуть на пограничах Абісинії. Після завязятих боїв Італійці заняли дня 6. ц. м. місто Адуа. Італійські літаки безпощадно бомбардують абісинську землю. Абісинці завзято боронять перед наїзником кожний клаптик рідного краю. Англія вибирається виступити поважно проти Італії — однак не збройно, лише в господарських справах.

Справа Мемеля, німецької землі в межах литовської держави, стала дуже пекучою в звязку з виборами, які там відбулися минулої неділі. Гостра протинімецька політика литовського уряду в Мемелі викликала нагальні протести з боку гітлерівської Німеччини.

Мадярський прем'єр Гембеш їздив до Берліну і твердить, що це приватна подорож. Де-хто каже, що ця подорож має політичні цілі, а саме приступлення Мадящини до протирадянського порозуміння з Німеччиною.

В Болгарії проголосила влада військовий стан і відкликала торжества з приводу ювілею короля Бориса. Причиною цих заряджень було викриття великої протидержавної змови. Змовники хотіли саме в день ювілею вбити короля, королеву і всіх міністрів. Але про змову довідалася поліція, відбулися арешти і наглі суди.

Цікаві дрібнички.

Християнський король. Історія пише про короля Бельгії, Альберта I., таке: У своєму житті він був зразковий католик. Як його сини були малі, то разом з ними говорив вечірню молитву. В часі війни спільно з родиною ходив до св. Причастя. Коли літом перебував на селі, то в сільській церкві разом з селянами чекав своєї черги при св. Сповіді. Якжеж зауважив це священик і хотів його першого висповідати, то король не скористав, а сказав: Отче духовний! Перед престолом Бога Судді ми всі рівні. Також до св. Причастя йшов разом з селянами. Навіть у подорожі ніколи не пропустив недільної та святочної відправи. Також був справедливий і добрий для підданих. Раз вибрався в подорож до муринів у Конга. По дорозі сповіщають його, що там лютує жовта фебра. Але король, не довго думаючи, сказав: Іду далі з королевою, бо король має бути там, де терплять його піддані. А коли вертав, то в

руці держав хрестик, вирізьблений християнськими руками чорного мурина. Так ось бачимо, не перевернися ще земні царі, що разом з простими людьми поклоняються небесному Цареві, Ісусові Христові.

До монастиря. Пара подругів, письменниця і маляр, Югословяни, вступили до монастиря. Він до мужеського — ОО. Францісканів, вона ж до жіночого СС. Домініканок. Досі вели вони на світі праведне життя, а тепер порішили ще ревніше служити Господеві.

Практичні Німці. В місті Монахові в Баварії завели в залізничній почекальній відправу Служб Божих. І справді багато подорожних іде на таку Службу Божу і навіть у дорозі має нагоду виповнити свій християнський обов'язок, і вислухати короткої, бо п'ятихвилинної, науки. На протикатолицькі атаки німецькі католики мають гідну відповідь: 1) моляться; 2) скупчуються коло своїх єпископів; 3) не купують і не читають нехристиянських часописів. А як Німці моляться, можна спізнати з того, що напр. у протестант. Берліні в 25 катол. церквах на страсні проповіді ходило до 30 тисяч вірних. В обході в Монахові брало участь багато мужчин, а в Кельні було їх 40 тисяч. Таких прикладів можна навести більше, — а всі вони доказують, що німецькі вірні памятають про заповідь Христа: „Де двох або трьох зібраних в Моє Імя — там Я посеред них“. — Тому німецькі вірні напевно встояться перед усякими ворожими наступами й заціями.

Кінець спору еспанських королів. В цих днях закінчився династичний спір в королівській еспанській родині, що тривав понад 80 років і коштував багато грошей і крові. Полягав він в тому, що Альфонс XII, батько останнього короля, захопив престол, на який згідно з конституцією мав право його кузин Дон Карлос. З цього виникла громадянська війна, яка тривала близько 10 років, — аж нарешті Альфонс переміг і видалив свого суперника з Еспанії. Від того часу обидві вітки еспанської королівської родини жили в найгіршій незгоді. Тепер прий-

Між щасливими.

Як не кожний вояк, мимо найширших бажань, може стати генералом, так не кожний лотерійний грач може взяти уділ у головній виграній мільона золотих.

Це добре розуміє п. Раковська, що мешкає в Новім Місті, власниця чвертки льосу ч. 32.899, котрий недавно виграв 50.000 зол. — і тому, як бачимо з фотографії, є вона в знаменитім гуморі.

Зрештою, може ще краще пошастить їй у 34-тій державній лотерії, бож нововпроваджені денні виграни, вильсовувані кожного дня тягнення, незалежно від нормальних, значно збільшають шанси грачів. В 1-шій класі, котрої тягнення починається вже дня 18. ц. м., денних виграних буде чотири, по 25.000 зол. кожна.

шло до згоди. Син Альфонса XIII. має одружитися з унукою Дон Карлоса. Таким чином, наколи прийде до повороту королів у Іспанії, на що сильно заноситься, — обидві ворожі лінії зєднаються на престолі. (Офінор).

Два Гітлери. Французькі часописи пишуть, що правдивого Гітлера дуже часто заступає фальшивий Гітлер, себто людина з лица дуже подібна до німецького канцлера. Фальшивого виставляють тоді, коли заходить небезпека для життя канцлера, де він від ворожих чинників міг би втратити життя. Очевидно фальшивий Гітлер дістає гарні гроші, їздить автом, літаком, але часом в часі великої паради може й терпіти на ньому шкура.

Двацять літ мав кулю в голові. Підчас світової війни один Чех, що називається Боухаль, був ранений на російському фронті в голову. Лікарі врятували йому життя, — але кірсова кулька залишилася в голові. Часто потім боліла його дуже голова — але не було на це ради. Нараз цього року набіг йому в горлі якийсь гудз. Був уже приготований на смерть — але нараз гудз тріс, і з матерією виплила з нього куля.

47 днів під руїнами. Підчас недавнього землетрусу в Кветі (Белуджистан), руїни й земля засипали живцем одного хлопця. Руїни витворили над ним склепіння, котре врятувало його від смерті. Щойно за 47 днів викопали його зпід руїн.

Вже й метеори фальшують. В Мексику прийшов до уряду один селянин і заявив, що знайшов рано коло своєї хати великий метеор, т. зн. кусок якоїсь зірки, що вночі впав на землю. Музей зацікавився метеором і виплатив селянинові за него 15 тисяч доларів. Щойно пізніше виявилось, що цей „метеор“ змайстрував сам несовісний селянин з міді й заліза. Ошуканець тимчасом продав свою хату — і втік з вишакруваними 15 тисячами. Музей сильно переплатив свою необережність.

Вмер від укушення оси. Один німецький лікар недавно проковтнув з водою живу осу. Ця оса вкусила лікаря в горло. За хвилину наступив корч дишніці, і лікар серед мук помер.

Пресова агенція Гавас обходила в цих днях сторіччя свого заснування, яке в той же час є сторіччям існування модерної телеграфічної інформації. Карл Гавас, основник агенції, не був винахідцем способу інформувати газети з одного центру. Однак Гавас перший організував регулярне постачання інформації для газет. В своїх проспектах він хвалявся, що має інформації з Бріслю за 4 години, з Лондону за 6 годин, з Риму за 3 доби. Як тільки був винайдений телеграф, Гавас був першим, який зрозумів все його величезне значіння для інформації. Він відкрив відділи по всіх столицях і став головним доставцем газетних вісток не лише для французької, а і закордон. преси. Син його Август сполучив інформаційний відділ з бюро оголошень. Бігом більш 20 років фірма Гаваса володіла європейською пресою без конкурентів, але в 50 роках минулого віку один з його редакторів, Ізраель, посварився з Гавасом і під іменем Рейтера відкрив в Лондоні подібне бюро. Після того вже в кожній значнішій державі були відкриті телеграфічні агенції, які і існують до цього часу, перейшовши тільки від голубів до літаків і від післанців до радія. Сучасний Гавас займає в Парижі 3 величезні дома, де працює 1000 урядовців, випускає без перерви день і ніч інформаційні бюлетені і має безпосередній зв'язок з кожним найгудхішим кутиком земської кулі. Великі газети платять за його службу до 20.000 франків на місяць.

Рільництво в Індії. Індії, величезний край з 350 міліонами мешканців, має переважно рільничий характер. 80 відсотків населення належить до хлібо-

робського стану. В Індії орять ріллю плугами, що їх тягнуть воли.

Гази з овочів. Німеччина купує величезні кількості сушених овочів, а найбільше мідгалів, горіхів і бросквинь. Також купують кістки з них. Напевне купують їх для військових цілей, може на консерви. Італійські часописи пишуть, що сушених овочів вживають до рятування затроєних газами. З сушених овочів виробляють також найсильніші отруйні гази.

Сіль. Вона не тільки тримає у свіжому стані мясо і служить приправою до всякої страви, але ще й 1) всипана до води спричиняє повільніше кипіння; 2) змішана з содою є знаменитим ліком проти вкушення пчіл і ос; 3) з водою, як полокання, лікує горло; 4) додана до снігу, творить міпанину холоднішу від снігу; 5) кинена на вогонь, гасить вогонь у комині; 6) огріта і втерта в пляму білої матерії — очищує її.

Вінчання померших. В Китаю ще сьогодні панують несамовиті звичаї. Ось напр. там вінчають померших, бо вірять, що до частя потрібна жінка. Темні Китайці вірять, що нежонатий стрічає по смерті різні труднощі та прикросі. От і щоби небіжчика-парубка забезпечити перед тими нещастями, то родини женять небіжчика. От тому, як помре парубок, шукають в околиці тіло дівчини, що померла того самого дня. Тоді відбувають весілля вмерлих, а потім справляють похорон і тішаться, що померлому віддали найкращу прислугу. Ось так старі парубки Китайці навіть по смерті не мають спокою від жінок.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ.

ЯК ОРАТИ В ОСЕНІ.

Порядне орання в осені — це невідклична умова добрих зборів, зокрема для ярих засівів. Зорана земля в зимі при допомозі морозу добре роздроблюється та набирає вогкості. Тому в осені треба орати не лише під ярі збіжа й окопові, але й під усі інші весняні засіви. Кожний кусок рілі, призначений на весняні засіви, треба конечно ще перед зимою зорати. Під ярі збіжа треба орати до звичайної глибини, т. зн. 15—18 см. Землю під буряки, бульбу і т. п. слід орати глибше.

ЯК ГОДУВАТИ КУРИ В ОСЕНІ.

Коли добре годуватимемо кури в осені — то вони і в зимі добре нестимуться. Але зачало тепер давати курам саме зерно. Треба їм поживи сильнішої. Найкраще їм тепер дати соняшник, льняне або конопляне сімя, сою. Крім того добре давати сир, а також відпадки з мяса; нехай теж дзюбають головку капусти, або сирий буряк. До поживи давати трохи кістяної мучки. Але пожива — це ще замало. Треба курам теж теплого поміщення. В курнику слід давати суху підстилку, вікна добре забезпечити від зимна. Якщо погана погода, то курей не випускати на двір.

МАТЕРЯМ ПІД УВАГУ!

На вул. Ходоровського ч. 15 кожного дня від 10—11. години можна приносити слабі діти до лікування та опіи.

Пополудні ж від год. 3—5. лічать там та направляють зуби — дешево і солідно.

Адвокатських порад для нешлюбних матерей уділяють даром від год. 10. до 11. кожної п'ятниці.

Євангелія.

Неділя 17.

І вийшов звідти Ісус і відійшов в сторони Тиру й Сидону. І се жінка хананейська вийшла з тих сторін і кликала, кажучи: Помилуй мене Господи, сину Давидів, моя донька тяжко біснується. А Він не відповів їй ні слова. І приступили його ученики та благали Його кажучи: Відпусти її, бо кричить за нами. Він же у відповідь сказав: Мене післано тільки до погибих овець дому Ізраїля. А вона приступила і поклонилась Йому, кажучи: Господи, поможи мені. Він же у відповідь сказав: Не добре відібрати хліб дітям і кинути псам. А вона сказала: Так, Господи, алеж бо й пси їдять кришки, що падають зі стола їх господарів. Тоді Ісус сказав їй у відповідь: Жінко, велика твоя віра; нехай буде тобі, як ти хочеш. І одужала її донька від тої години.

(Матей гл. 15, ст. 21—28).

Неділя 18.

І сталося, коли нарід тиснувся до Нього, щоби послухати слова Божого, а Він стояв при озері Генезаретським; і побачив два човна, що стояли край озера, а рибаки вийшли з них і промивали сіті. І у вийшов в один човен, що був Симонів і просив його, щоби відчалив трохи від землі; і сівши, навчав нарід з човна. Колиж перестав говорити, сказав до Симона: Відплини на глибину і закиньте залі сіті на ловлю. А Симон у відповідь сказав Йому: Учителю, цілу ніч трудилися ми і нічого не зловили, та на Твоє слово закину сіті. І зробивши се, зловили велике множество риби; і проривалася їх сіть. І дали знак товаришам, що були в другім човні щоби прийшли і помогли їм; і прийшли і наповнили оба човни так, що майже потапали. Коли се побачив Симон Петро, припав до колін Ісусових, кажучи: Іди від мене, бо я чоловік грішний, Господи. Бо страх обняв його і всіх, що з ним були, ізза ловлі риби, котрі спіймали; також і Якова і Йоана, синів Зеведеєвих, що були товаришами Симоновими. І сказав до Симона Ісус: Не бійся, від тепер будеш людей ловити. І витягнувши оба човни на землю, оставили все і пішли за Ним.

(Лука гл. 5 ст. 1—11)

(Лука гл. 5, ст. 1—11).

Неділя 19.

І як хочете, щоби робили вам люди, і ви робить їм так само. А коли любите тих, що люблять вас, яка для вас заслуга? бо й грішники люблять тих, що їх люблять. А коли добре робите тим, хто добре робить вам, яка для вас заслуга? бо й грішники те саме роблять. А коли позичаєте тим, від кого сподієтеся відібрати, яка для вас заслуга? бо й грішники грішникам позичають, щоби те саме відібрати. Але ви любіть ворогів ваших, і добре робіть і позичайте, нічого за те не сподіваючись; а буде нагорода ваша велика, і будете синами Вишнього, бо Він добрий для невдячних і злих. Будьте отже милосердні, як і Отець ваш є милосердний.

(Лука гл. 6, ст. 31—36).

ДОПИСИ.

Львів-Личаків. Братство Доброї Смерти при нашій парохії святкувало дня 22. IX. ц. р. десятиліття свого існування. В той день вписалося (віймовко не платячи вписового) нових 140 братчиків і сестриць так, що тепер усіх членів є 354 осіб, що малими місячними вкладками вже за життя складають гріш на цілковите і урочисте похоронення свого тіла. Гарна і християнська поведінка! Ось і з тієї нагоди Братство зібралоса ввечері на прийнятія, уладжене в домівці читальні на вул. Крушарській. Прийнятія звели-

Личаківський.

Місія у Баківцях, Стрілського деканату. В Баківцях, Стрілського деканату, відбулася 10-днева духовна св. Місія від 10.—20. серпня ц. р., заходом місцевого пароха о. сов. Івана Мащака, а під проводом ОО. Редemptистів о. ігумена Карла Більке і о. Михайла Лемішки з Тернополя.

В день приїзду ОО. Місіонарів дня 10. серпня вийшла їм на стрічу почесна чета і з процесією при звуках дзвонів супроводжала до церкви. Перед церквою привитав ОО. Місіонарів місцевий о. парох.

Відтак о. ігумен Карло Більке виголосив першу місійну проповідь та заповів порядок цілої місії. Проповіді обох ОО. Редемптористів, виголошуваних на переміну чотири рази на день, були глибоко релігійні та обдумані і стягали наріз на Місію дуже численно. Крім наук для всіх, виголошено окремі науки для дітей.

Місійну сповідь розпочали ОО. Місіонарі дня 13. серпня. З духовного поміччю приїздили ОО. кондеканальні з о. дек. С. Ковалевом, а також Отці з інших деканатів. До св Причастя приступило в середу 14. серпня 322 людей; в четвер 565; в п'ятницю 579; в суботу 740; в неділю 924; в понеділок 948; у вівторок 1218 людей. Разом підчас цілої Місії приступило до св. Причастя 5296 людей. В часі Місії заложено Братство Матері Божої Неустаючої Помочи. Кульмінаційною точкою був похід з місійними хрестами у вівторок дня 20. серпня. Хоча був се будний день, взяло в поході участь около 10.000 людей з процесіями з 25 сусідних парохій. Місія закінчилася закопанням місійного хреста, під котрим провідник Місії о. гіумен Карло Більке виголосив останню науку.

Тому, що це число як оказове, знайдеться також у руках людей, які ще не передплачують нашого часопису — не друкуємо в ньому продовжень наших цікавих оповідань. Ці продовження будуть у черговому числі.

До цього числа долучуємо сині перекази на те, щоби ними прислати передплату за часопис. Надавець не оплачує жадного порта. Просимо писати виразно адресу, щоби точно міг до Вас приходити наш часопис. Передплата нашого часопису виносить річно 2.40 зол., піврічно 1.20 зол. Не жалуйте такої маленької квоти, — а будете мати найвартісніші вісті зі світа.

Заохочуйте до передплати Ваших знакомих і пишть по оказові числа на адресу:
„Христос Наша Сила“, Львів, вул. Японська 7.

Календар.

ЖОВТЕНЬ 1935.

Стиль			Дні	С В Я Т А
	н.	ст.		
				греко-катол.
16	3	С	Діонізія	
17	4	Ч	Єротея, Стефана	
18	5	П	Харитини	
19	6	С	† Ап. Томи	
20	7	Н	18 по С. Сергія і Вакха	
21	8	П	Пелагії	
22	9	В	† Якова ап.	
23	10	С	Евламнія	
24	11	Ч	Филипи, Теофана	
25	12	П	Прова, Тараса	
26	13	С	Карпа мч.	
27	14	Н	19 по С. Параскеви	
28	15	П	Лукіяна, Евфимія	
29	16	В	Льонгіна сот.	
30	17	С	Андрея, Осії	
31	18	Ч	Луки ап.	

Сонце сходить дня 21. X. о год. 5.59, заходить 16.39. Середня довжина дня в жовтні 10 годин і 45 минут.

Місяць: остання чверть дня 19. X. год. 6.36, нів дня 27. X. год. 11.15.

Столітній календар каже, що до 18. X. буде погода, а потім дощі, холод, вітри, а в гірських околицях сніг.

День ощадности буде 31. жовтня.

Веселий кутик.

Мама хвалиться: Вже три тижні минуло, як мій малий синок перший раз власними силами вибіг з хати.

Розсіяний знайомий на це каже: О, то вже мусів зробити добрий кавалок дороги!

*

Питає один молодий лікар другого: А ти чого такий зажурений?

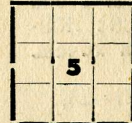
Той відповідає: Але, дуже прикра пригода мені сталася. Пів року я лічив одного пацієнта на жовтачку, — а тепер показується, що він Китаець.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я.

За оголошення Редакція не відповідає.

Даром 50.— зол. готівкою

може одержати кожний читач цього письма. З нагоди відчинення висилкового відділу, як рівнож в цілі звербування собі постійних клієнтів і розповсюдження наших товарів поміж найширші верстви консументів нашого краю, постановили ми розділити 1.000 нагород по 50 зол. в готівці поміж клієнтів, які вишлють замовлення на один або більше комплектів і залучать правильне розв'язання шаради.

Пояснення: У 8-мох вільних кратках треба вставити довільні числа від 1—9 в той спосіб, щоби сума їх у всіх напрямках давала число 15.

Не беручи під увагу великих грошевих премій, постановили ми також обнижити ціну наших комплектів до мінімум.

Наші рекламні комплекти 70% знижки

ТІЛЬКИ ЗА 11 ЗОЛ. 76 ГР.

Висилаємо: 3 м. матеріалу на мужеське вбрання, о-сіннє, або зимове, дуже модне (узори бельських кам-гарнів), повн. подв. шир. 140 см., 1 светер мужеський, зимовий, теплий в десенях жакардових з шальовим коміром, або з американським замком, 1 мужеську сорочку в дуже доброму ґатунку з модним викінченням сатиновим, 1 пара підштанців в добрім ґатунку, 1 пара скарпеток д. міцних, 1 замшовий пасок до штанів з гарною нікелевою клямрою, 1 мужеський шаль в модні десені і 3 хусточки мужеські до носа з колірним пругом.

ТІЛЬКИ ЗА 12 ЗОЛ. 85 ГР.

Висилаємо: 4 м. матеріалу на модну жіночу сукню в гарні узори і десені теперішнього сезону, 1 зимову хустку в ясні, або темні крати, 1 пару жіночих пантофлів (подати розмір обуви), 1 жіночий пульвер наймодніший „останній крик моди“, 1 люксову жіночу сорочку з гарною шовковою вставкою, у всіх кольорах (на бажання), 1 пару жіночих реформів з еластичного трикоту у всіх розмірах, 1 пару жіночих шовкових панчіх в доброму ґатунку, 1 пасок, 1 пару жіночих елегантних рукавичок, 3 жіночі батистові хустки з шовковою обвідкою і 1 бомбонеру.

ТІЛЬКИ ЗА 25 ЗОЛ. 30 ГР.

Висилаємо: штуку білого полотна 17 м., на всякого рода білля, або на постіль в д. добрім ґатунку, 2 пікові ковдри на ліжка в елегантні жакардові квіти в доброму ґатунку, 6 м. білизняної флянелі, мягкої, пушистої на всяку білизну, пижами, шляфроки, 6 м. зефіру в модні пружки на мужеські сорочки денні і 6 м. ручникового чисто білого полотна, або 6 вафлевих ручників з френзлями.

Повищі комплекти висилаємо за поштовою післяплатою на листовне замовлення, — платиться при відборі на пошті.

Без ризика! Коли товар не подобається, приймаємо його назад, а гроші за них звертаємо.

Адресувати: Firma „POLSKA TKANINA“, Łódź, ul. Moniuszki 3, oddział 63.

Зазначуємо, що це не є ніяка льотерія, ані льосування, лише кожний, що надішле правильне розв'язання шаради враз зі замовленням, може одержати 50.— зол. в готівці!

Поділ і висилання нагород відбудеться дня 31-го жовтня 1935 р.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Oplate pocztową opłaca

Л В 6 W

Чарнецького 24.
ІТ.Бібліотека
Н.Т.ім.Шевченка

Ціна 10 сот.

Наш Христос

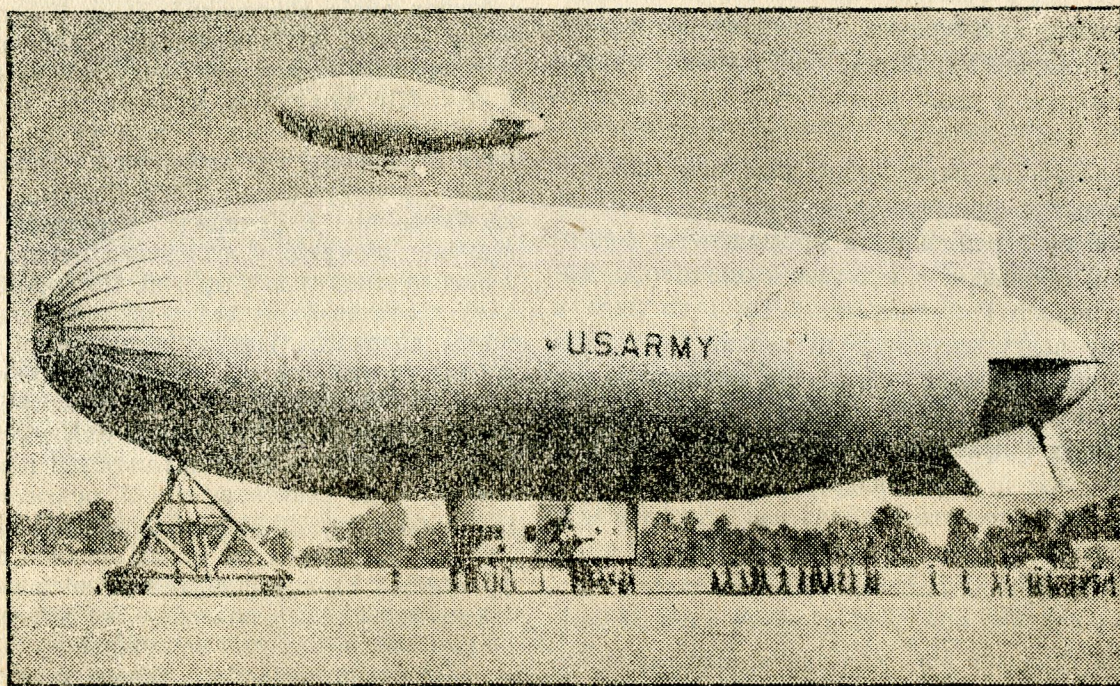

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

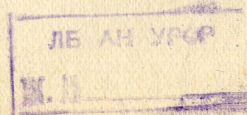
Львів,

1. листопада 1935.

Ч. 20. (68).

Люди своїм технічним умінням здобули в останніх десятиліттях воздушні простори. Використовують ці свої винаходи для удіпшення лучби між ріжними краями, — але й для воєнних цілей. На нашому образку бачимо один з найбільших військових повітреплавів Америки, що називається „Т. С. 14“.

ВЕЛИКА РІЧНИЦЯ.

І знов день 1. листопада. Знова всі линемо гадкою в той час, коли то, рівно 17 літ тому, український нарід у сх. Галичині збудився до нового державного життя. Світлі картини кипучого щастя, радості, завзятої праці й відважних боїв.

Але, на жаль, цей чудовий період вільного, повного життя народу тривав ледви кілька місяців. Прийшли важкі хвилини. Змагання скінчилися невдачею, бо нарід не був ще добре підготований до Великих Днів.

Оцю важну, правдиву науку залишили нам листопадові дні, що на все остануть одним з найсвітліших споминів на сторінках української історії. Ми, що переживали ці великі події, мусимо добре їх передумати, щоби передати ясний спомин про них грядучим поколінням. Але не лише спомин. Також цю науку, що нарід, який хоче жити вільно, мусить бути належно підготовлений на всіх ділянках національного, культурного і політичного життя. Тому кожний Українець, який пильно і сумлінно працює у своїй ділянці, — працює одночасно для здійснення нашої мрії в майбутньому. Хлібороб, який добре дбає про своє господарство, про родину, а при тому гарно виконує свої релігійні та громадянські національні обов'язки, є підставою здорового, патріотичного громадянства. Тому до него в першу чергу звертаємо ці слова. Але також усі інші суспільні стани, від найвищого до найнижчого, мусять добре пам'ятати, що життя їх і праця має вартість не лише особисту, але й громадянську, національну.

Оця свідомість повинна нас усіх закріплювати до завзятої, хоч би й дрібної, але щирої праці на всіх царинах приватного і прилюдного життя — повинна нам осолоджувати тяжкий життєвий труд, що його нам призначило Провидіння. Тож з Богом до праці — в ім'я світлого Майбутнього!

Листопад — це місяць українських інвалідів.

Присилайте жертви на прожиток для тих, що хоробро боролися за Рідний Край!

Чого не треба таїти.

Чим менше люди читають, тим більше говорять. Інша річ, чи ця розмова чого варта, — але говорять. Навіть тоді, коли не треба говорити.

Це вже у сміховинку увійшло, як наші селяни не раз оповідають про свої справи. Розказалиб справу коротко, ясно, або відповіли просто на питання, — так ні. Зачнуть розказувати від Адама, діда й прадіда, замотають справу. Вертає чоловік з Америки, розбалакається по дорозі з якимсь незнайомим подорожнім, — і вже обікрали. Іде селянин до суду, розбалакається у коридорі з якимсь панком, чи жидком, і вже справу програв. Приїде на село якийсь агент, розговориться з ним легковірний мужик, і вже зробився баламут, або сектант. Легкодушні люди, перед ким не треба, щиро відкривають свою душу до дна, і через те гірко покутують. І вірять комубудь. Буває, на ярмарку за бляшаний перстенець і 200 зл. заплащать обманцеві. Бо пройдисвіт казав, що це щире золото.

А по селах є ще славні жіночки, що в них і язичок виріс довгенький. Вони й особлившу назву мають, бо їх називають „пошта“. Така жіночка знає кожну дрібничку, кожну новинку у селі. Що хто робив, що говорив, що варив, — усе те пасе очима, стриже ухами. А полапить цю новину, так зараз, як ця „пошта“ передає другому. Скаже Євка Палажці, Палажка Катерині, а Катерина перекаже Марині, Марина Дмитрисі, і лискавкою летить новина з одного кінця села у другий. По дорозі цю новину дехто недочує, дехто перекрутить, відложить, доложить, і не раз з маленької мушки зробиться великий віл. Бувають жіночки, що так от і з пальця висуть собі новину і вмисне пустять її в село, та тільки сміються з поза плота, як люди новину питляють. І новина іде в село, люди розговорюють її, пояснюють, навіть знаходяться такі, що на власні очі „бачили“ все. Аж дивно, що не раз поважні господарі вірять у нісенітницю. А вже коли якась подія станеться десь подальше, на другому селі, чи у містечку, тоді вже неімовірні слухи ходять.

Ця балакучість села викликає якийсь хоробливий настрій у людей і кілька бабських „пошт“ потрясе цілим селом, нажене страху, або фалшивої радості, потворить приятелів, ворогів, словом, переверне село горі дном. А по містечках є славні т. зв. сплетні. Тут теж „бездротна пошта“ курсує. Ці містечкові сплетні навіть інтелігентних домів досягають. І через те по наших містечках незгода, сварня, обмова, роздроблення, і всяка робота занепадає.

Та всеж таки є річі, які люди вміють тримати у дуже великій тайні, і то з впертістю і завзяттям. Позичить заможний селянин грошей жидкові, і пропали. Та не скаже про це нікому, бо нащо мають люди знати, що він колись гроші мав. Поїде жінка штири милі до ворожбитів, наговорить їй дурниць, мозок заморочить, з грошенят обдере, — та жінка нікому й словечком ні чичирк. Щоби не сміялися люди, що вона ще така темна й несвідома. Нарадить жінці сільська повитуха страшний злочин, покалічить її утробу, і закаження крови приходить, — і конає жінка, а не виявить злочинної повитухи через яку сходить до гробу. І повитуха свобідно дальше гуляє по селі, та свіжі жертви загання в сиру землю. Приходять на село огидливі, змислові або богохульні брошурки, газетки, молоді люди читають, паленіють зо стиду, та не виявлять від кого дістали цю книжку, хто розносить цю отрую по селі. Кілька годин будуть крутитися дівчата коло катеринки, доки не виберуть догідної хвилі, крадьки підступлять ближче і таки куплять дурний „льос“ у папуги.

Неодне лихо, колиб його виявити і прилюдно нап'ятувати, щезло би з села. Та сила сатани велика. Людина держить злочин у тайні і зо злочином вмирає. Це диявольський „стид“. Набавиться дівчина на забавах запалення легких, сухіт, і „зо стиду“ не виявить недуги, яку можнавилічити, аж винищена до краю, впаде на ліжку, щоби замкнути очі на все.

А все це через несвідомість. Культурна людина, що **читає добрі книжки й газети**, не має часу бавитися бабською „поштою“, сляітками і теревенями. Культурна людина кому-будь і у щобуть не повірить, бо скоро пізнає фалш і облуду.

Тому не бавмося у „бабську пошту“, але нехай правдива пошта кожному свідомому Українцеві приносить **добру книжку і добру газету.**

о. К.

В день св. Дмитрія розпочнеться на Личакові у Львові тридневне Богослуження в честь Христа Царя. Вже в дні 20. жовтня розкупили вірні 50 книжечок п. н. „Христос Цар“, так, що є надія, що справді Христові буде віддана честь, яка Йому належить.

Львов'янам під увагу! Дня 3. листопада о год. 10. на Новому Знесінню, при вул. Вознесення, відбудеться посвячення угольного каменя під нову церкву і захоронку. Яв'ється громадно. На випадок непогоди посвячення відкладається.

В Гамбургу монахиня с. Климентія святкувала століття своїх уродин. Довгі діти ходили коло хорих.

Отець соціяліст.

Дитиною чув я від мого тата приповідку: „Стережися kota, що зпереду лиже, а позаду пазурами ріже“. Цю приповідку пригадав я собі, як побачив одного разу, ще перед війною, у Львові при вул. Осолінських кілька соток робітників, жінок і дітей, як сиділи зажурено на каменюках призначених до мощення хідників. Вони там збиралися щоднини вже третій тиждень. Їх намовили соціялісти, щоби застрайкували. Вони так вчинили і не хотіли йти до праці доки їхній комітет не дасть дозволу братися за роботу. Так вчили жидки наших людей соціялізму. Проводирі робили „гешефти“, а бідний народ сидів у голоді й біді на каменюках в часі, як було легко заробити дещо на харч і на час зимівлі. Найнужденніші були жінки й діти. Як і з чого нагодувати діти і зварити бодай юшку і для мужа, що страйкував?

Вулицею переходили багаті і високі урядовці і не бачили нужди нещасних страйкуючих. Мені було їх жаль і тому, що вони такі самітні. Тільки від часу до часу являвся між ними перебраний по цивільному урядовець поліції; щоби дещо від них розвідати і доповісти своєму начальству.

Коло полудня доглянув я між бідними, змарнілими жінками й дітьми якогось мужчину в чоботах з холявами, в споловілій від сонця довгій одежі і в округлім капелюсі. Я глянув, — і очам не повірив! Був то мій знакомий, сільський панотець. Його родина була небагата, а він сам теж нічо не мав, бо був великий добряга — чоловіколюбець.

Цей панотець щось недовго розмовляв з жінками страйкарів, потім виняв з кишені якийсь предмет і дав бідним жінкам, а сам пустився, яки утікаючи, в напрямі залізничного двірця. Та нараз до нього прискочив поліційний агент, випитав про прізвище, місце замешкання, записав усе і відпустив панотця.

Незадовго я довідався, що того панотця ввели по урядах і наклали кару за те, що він „соціяліст“, бо говорив щось аж у Львові зі страйкарями і соціялістами. Тяганині не було кінця. Панотець опинився під поліційним доглядом.

„Що ви, пане старосто, від мене хочете, — оправдувався парох — та я дав бідним жінкам те, чого мені не було треба“. Але скільки староста не питав, а то й грозив, щоби признався, що він дав страйкарам, — так дарма. Панотець не хотів сказати; мовляв, нема про що згадувати.

„Панотець соціяліст! — договорював згрідливо урядовець на допитах. — Пока-

раємо". Староста визначив нове переслухання за два дні. Жандармам дав приказ тимчасом слідити в парохії небезпечного отця соціяліста. І в селі стали говорити: „Буде біда, єгомость соціяліст. Аж у Львові приловили, а тут уходив за такого чесного і доброго!“

За два дні явився наш панотець знова на терміні. Та яке було його зачудовання, коли староста незвичайно чемно просив тепер панотця сідати, назвав його добродієм, а взявши зі свого бюрка львівський часопис, став читати ось що:

Чудовий приклад милостині.

„На днях приступив до бідних жінок страйкарів при вул. Осолінських гр.-католический парох, поговорив, потішив зажурених, а потім виняв стару срібну табакерку чи тютюнярку, яку мав як дорогу собі пам'ятку по своєму дідові, і сказав бідакам, що би взяли її собі, продали і поділилися грішми на обіди для своїх родин. „Я дав би вам більше — говорив цей панотець — але Бог свід-

о. Й. Застирець, Львів, Косинерська 9, висилає для наших читачів книжечку: „Наука поступового пасічництва“, по 5 книжечок за 1.— зол. Хоче, щоби наш нарід пасічництвом розбагатів (з 10 вуликів дохід річно 500 зол.), а дає книжечки майже даром, щоби тепер з зимою наші люди поробили собі новочасні вулики і вивчилися пасічництва. Купуйте собі і для других робіть дарунки!

ХРИСТОС ЦАР.*

З нагоди Свята Христа-Царя, дня 10. XI. 1935.

„Стала цариця праворуч тебе, в шату позолочену вдягнена, вбрана різнобарвно“. (ПС. 44, 10).

В день св. П'ятдесятниці, серед чудових прохань на мирній ектенії, є і такі:

„Щоб ми сподобилися нетлінного царства благодати

Св. Духа, Господу помолімся!

Щоб Господь Бог почув нас грішних,

і зіслав на нас Св. Духа, Господу помолімся!“

Тим царством нетлінної благодати Св. Духа, післаного нам Христом — є Обручниця Христова, Церква свята, що звершує та освячує наші душі, та й через те являється Царством Христовим на землі.

„Христос полюбив Церкву і Себе Самого віддав за неї, щоб її освятити, очистивши купіллюю води через Слово, щоб самому Собі ви-

ком, що маю лише на залізничний білет“. Той правдивий священик мав чоботи, споловіле вбрання і круглий капелюх“.

„Це були ви, отче добродію, — говорив староста, — коби таких „соціялістів“ було в нас якнайбільше! Гратуюю вам і перепрашаю за все. То не я вас тягав, а завинив агент, що не розвідавши справи прислав сюди таке на вас донесення“.

Панотець спустив очі кажучи: „Та не мали про що писати в часописах, а про мою табакерку!“

Правда, люди добрі, що за такого панотця-соціяліста належиться і молитву відмовити!

о. Й. Застирець.

З НАШОГО ЖИТТЯ.

У празник Покрови Пресв. Богородиці, в осіннє храмове свято Святоюрської парохії у Львові, відбулися влаштованіцією парохією ювілейні торжества з нагоди 70-ліття уродин Митрополита Андрея та 35-ліття Його митрополитування. В храмі св. Юра зібралися тисячні маси народу. О год. 10-й внесено з почестями на лектиці до храму Митрополита Андрея. У стіп Митрополичого престолу зложив о. парох ювілейні побажання, а потім почалася торжественна Архієрейська Служба Божа в наміренні Найдостойнішого Ювілята, яку відправив Преосв. Кир Никита в ссслуженні о. мітрата ректора д-ра Йосифа Сліпого, о. мітрата О. Базюка, оо. протоігуменів В. Градюка ЧСВВ., Де Фогта Ч. Н. І. і Климентія Шептицького Ч. С. Т. С. та пароха Успенської церкви о. крпл. Д. Лопатинського, та в асисті численного Духовенства. Співав прегарно хор студентів Гр.-Католической Академії у Львові.

ставити славу Церкву, що не має скази або морщини — або щось подібне, але, щоб була свята і непорочна“, — впевняє нас Апостол.

Коли священик приготує на проскомидії св. Дари — хліб і вино — до Служби Божої, то довкола св. Агнця розкладає на дискосі частиці в честь Святих у небі, далі за живих, а врешті за померших. Тим він зазначає, що довкола св. Агнця — Ісуса Христа, — зібрана вся Його Церква, і та прославлена в небі і та страдальна в чистилищі і та воююча на землі. Вся вона є одним тілом, а Головою її — Христос.

Він Цар-Голова небесних, бо Його ласки і щедроти душам святих відчинили райські двері, де вони славлять Царя свого і „всесвітню Славу, що Владику породила й царство відчинила“ — Пресв. Богородицю.

Він Цар-Голова підземних, бо стер адові ворота мідяні, зломив царство сатани і визволив душі праведних.

Він Цар-Голова земних, що скріплювані св. Тайнами борються під Його прапором аж до останньої хвилини життя під проводом

*) З книжки о. Годунька, що вийшла під таким же наголовком.

Після Євангелія перенесено Митрополита на лекції на середину церкви, і тут Архипастир ґнотослов прегарну проповідь до вірних. Цілу проповідь Високодостойний Ювілят присвятив празникові св. Pokрови. Провідна думка була: Щасливі християни, що мають Матір-Пречисту Діву Марію!

До св. Причастя приступили сотки вірних. На закінчення відспівано по Службі Божій відповідні многоліття, зокремаж Найдостойнішому Ювілятові.

Святоюрський храм був з нагоди ювілею Митрополита Андрія гарно прибраний. Особливу увагу звернуло прегарне освітлення архикатедр. храму.

Всенародне вшанування 70-ліття Митр. Андрея має відбутися у Львові. Досі, такі торжества були лише на провінції. В справі цього ювілею відбулася минулої неділі, в салі Гр.-Катол. Богословської Академії, з ініціатики Т-ва св. Андрея, нарада представників українських установ і вибрано комітет.

Дня 13. м. м. відбулося в Гр.-Катол. Духовній Академії у Львові традиційне її щорічне торжество: святочне відкриття академічного року. Торжество почалося співаною Службою Божою в храві Св. Духа. Після Служби Божої почалося в будинку Гр.-Катол. Духовної Академії відкриття. Хор богословів по містечки відспівав, під проводом п. В. Якубяка, Е. Гріга „Пізнання краю“. З черги о. Ректор д-р Й. Сліпий виголосив інавгураційну промову, в якій подав теж зводомлення з минулорічної діяльності Академії. Науковий виклад виголосив надзв. професор Академії о. д-р М. Конрад. Описія виступив ще раз хор богословів. Торжество закінчилося відспіванням національного гимну.

Український гр.-катол. духовник о. Др. О. Кладочний буде в найближчому часі в таких місцевостях: Грудьондз 1. і 2. XI, Коронів 3. і 4., Фордон 5. і 6., Вронки 7. і 8., Равіч 9. і 10., Серадз 11., Піотрків 12. і 13., Седльце 14. і 15., Ломжа 16. і 17., Володимир Вол. 18. і 19. Подаємо це до відома українським заточенням, що живуть у згаданих місцях та околицях. З о. духовником можна скоординуватися на місця через управи в'язниць, де він буде уділяти релігійну поміч українським в'язням.

єпископів і священиків.

А як тісно зв'язаний жених з обручницею, так уся Церква злучена з Христом, що над нею царює та ласкою її оживляє. От тому то всі члени того Тіла Христового, Церкви Божої, мають любити один одного, заступатися, спомагати і величати Христа, Царя свого.

І справді наша східня Церква скрізь у відправах та іконах зазначає, що Христос — Цар Ї. Тому західня Церква, може і під впливом східньої заводить у себе особливе свято Христа Царя і щиро Йому поклоняється.

І ми прийдім і поклонімся І. Христу, Цареві нашому, та вірно заспіваймо Йому акафістову молитву:

Ісусе, Царю царюючих! Ісусе, Царю
преславний!

Ісусе, Владико володіючих! Ісусе, Сину
Божий, помилуй мене!

Бо Твоя влада і Твоє єсть царство, і сила і слава Отця і Сина і Святого Духа, тепер і завжди, і на віки вічні.

В Голоску Великім відбулося дня 13. м. м. посвячення власного дому читальні „Просвіти“.

Гарний почин. Наша редакція одержала ось який документ: „Ми нижче підписані громадяни села Руди, рогатинського повіту, заявляємо цим, що, освідомившись підчас св. Мсії в нашій парохії про суть радикалізму, свідомо і добровільно виступаємо з радикальної партії і з радикальної „Жіночої Громади“ та зриваємо з ними всяку лучність як з такими, що приносять нашій Церкві і Народові лише шкоду і сором. — Заявляємо також, що шкідливої газети „Громадський Голос“ від тепер до рук брати не будемо. До цього самого звиваємо всіх свідомих громадян для добра рідної катол. Церкви й українського Народу. — Корда Василь, Пайкуш Василь, Іван Корда, Іван Качала, Паранька Стечак, Марія Качала, Наталка Качала, Анна Копцюх, Каська Пакуш, Марія Качала, Дося Чепіль, Розалія Іванушка, за неписемному Рузю Шимберко — Дося Чепіль, Катарина Боднар, Анна Гіряк, Марія Дорошенко, Михайло Папірка. Михайло Юрків, Михайло Копцюх, Іван Данилишин, Ксея Костів, Марія Городецька, Юлія Баран, Анна Боднар, Анна Качала, Марія Чепіль, Анна Белей, Марія Гарасимів, Марія Цимбаліста, Марія Корда, Каська Копцюх, Анна Луцишин, Настя Шиманська, Марія Шемберко, Доська Крупка, Марія Кривень, Каська Граньковська, Катарина Городецька, Настя Копцюх, Анна Микитка, Анна Дума, Іванна Корда, Каська Папірка, Розалія Качала, Катарина Бурецька, Доська Граньковська, Розалія Копцюх, Катарина Качала. — Повищу заяву, підписану в моїй присутності, стверджую. Руда-Заланів, дня 8. жовтня 1935. р. о. Василь Величковський Ч. Н. Изб., провідник Мсії. Автентичність відпису стверджую: Від Гр.-Катол. Уряду Парох. в Заланові, дня 9. жовтня 1935. о. Лев Залужний парох“. — Оцей документ — це один з доказів величезної ролі, яку відіграють у нас мсії. Добре булоб, колиб оцей протирадикальний рух поширився і на інші села. Чекаємо, хто черговий?

Смерть б. українського міністра. Український учений Др. Агенор Артимович, б. міністр освіти в уряді З. У. Н. Р., помер у Празі у віку 56 літ.

Нова загроза для українського господарського життя появилась в формі нового молочарського закону, який саме тепер обговорюють у міністерстві хліборобства. Український кооперативний провід накликає до дальшої праці й рівноваги духа.

В Бережанах відбувся політичний процес проти Івана Майчука і тов., яким закидували приналежність до ОУН. Засуджено 6 обвинувачених по 6 місяців в'язниці.

На Волині в селі Ставки загинув від револьверової кулі православний священник Арсен Татура. Вбивства православних священників на Волині показують, які жорстокі обставини витворилися там у ділянці релігійно-морального і церковного життя.

Місто сліпців. В Мексику є одно мале містечко Тільтенеке, у якому всі мешканці є сліпі. Цікаво, що навіть усі домашні звірята у тому містечку сліпі. Лікарі ломаять собі голови, яка причина цього несамоовитого явища. Ствердили, що кожний хто осяде в тому містечку за короткий час сліпне. Діти родяться видочі, але за кілька місяців тратять зір. Мешканці того містечка — Індіани — кажуть, що причиною їх сліпоти є прегарні цвіті, які там ростуть. Кожний, хто на них дивиться — а вони такі гарні, що мусить дивитися — скоро сліпне. Є це цвіт вергенза. Можливо, що він поширює в повітря отруйний пилок, який шкодить на очі. Але досі лікарі ще тої справи не вяснили.

ЯК НАШІ БРАТИ ВОЛИНЯКИ ВІДБУЛИ СВ. МІСІЮ В ОЗДЗЮТИЧАХ.

Вістка з Волині.

В днях від 1. IX. до 11. IX. ц. р. відбулася місія в греко-католицькій парохії в Оздзютичах на Волині. Приїхали о. о. Редемптористи з Ковля: о. ігумен Йосиф Гагіре, як провідник і о. Володимир Стернюк.

Щодня були 3 науки, а крім того в полудне наука для дітей.

Парохія наша дуже розкидана. Греко-католики розсіяні поміж незєдиненими й німцями, а почасти й поляками, в 22 кольоніях, що належать до горохівського й ковельського повітів, — а всіх їх нараховується тисяча душ. Приходиться йти до церкви від 3 до кільканадцять кілометрів.

Чутка про місію видко налякала декого. Обіздили околичні кольонії й упереджували, щоби остерігатися греко-католицької Церкви, бо в ній криється для незєдинених небезпека. Незєдинені розуміли місію, як акцію проти їх церкви. З практикою парохіяльних місій вони незнайомі. На жаль, робили старання і відмовляли вірних ходити на науки навіть і деякі католики, що нераді поширюванню нашого обряду на Волині. Тому трудно було надіятися на великий успіх місії.

Але не зважаючи на всі ці перешкоди, місія понад усякі сподівання пройшла дуже добре. Щорана на науки приходило 200—300 душ, а ввечері 500—600. Крім парохіян приходили й римо-католики й незєдинені. Наша церковця не могла всіх вмістити, і тому вечірні науки голошено звичайно на цвинтарі. О. О. місіонарі своїми сердечними, душу проймаючими проповідями зуміли побороти всі перешкоди й так захопили ті прагнучі слова Божого, по чагарниках, болотах розкидані, бідою-злизднями прибиті душі, що ні намови, ні віддаль, ні негода не могли втримати їх вдома підчас наук.

Особливо сильне, незгладиме вражіння зробили на всіх науки про Найсв. Евхаристію і Пречисту Діву Марію. Ридання присутніх заглушували голос священника, що відчитував акт перепрошення Найсв. Христового Серця перед виставленими на середині церкви й гарно освітленими Найсв. Тайнами. Плакали парохіяни, плакали й незєдинені наші брати, що з цікавістю й уважно слухали наук о. о. Місіонарів.

Закінчення місії відбулося дня 11. IX. Підчас утрєні прийшла процесія з кол. Бубнів, що також належить до нашої парохії і віддалена 27 кілометрів. Службу Божу відспі-

Шпирка.

Клопоти вїйта Смоктуна.

(Продовження).

Поженили ми молодят, як Пан Біг приказав, — оповідав далі Прокіп. — Весільних гостей повна хата, ба й повне обістя. Музики ріжуть від вуха, пива чвертник за чвертником минається. Гей — бо! Вїйт доньку віддає!.. Старі у ванькирі сіл обсіли, чарка кружляє, „вівати“ відходять, у руки плещуть, — тільки молодь від нас якось боком. Кожне молоде, як йому тицьнути чарку чи шклянку в руку, похитає головою і вкаже на пруди; а там мало не в кожніського така шпилька пришпиляна з маленькою зеленою гадюкою. Одно за одним приповідає: „Нам не можна, бо ми відродженці!“ Танцюють, аж хата ходить, співають, — а випити ані ані. Самовар собі в сїнях наставили, тай тільки той чай — немов москаль — цідять шклянку за шклянкою. Відбули ми весілля красно, пішли будні, діти як янголята. Послушні, працьовиті. Час минав, — та ось, бачите, прийшов допуст Божий. Злягла моя Гандзуня, і тойж самої ночі злягла теж і моя стара. В доньки вродилася донечка, а в мо-

єї старої теж донечка. Одної неділі ввечером охрестили ми їх разом, і обидві назвали Марійками. Ну? І видав хто таке? Вісімнадцять років у нас, старих, не було дітей, — аж ось мусіло тепер взятися. Га! Божа воля. Ростуть дітиська, вже й зубки їм висипалися, вже своє перерачкували і на ноги станули. Всі четверо тішимося, як маленька тіточка з небогою візьмуться за ручки тай собі танцювати беруться. Вже й щебетати зачали. Аж ось грім з ясного неба! В сєдо внадилася пошесть на діти. Доктор аж з „повяту“ приїздив, каже: шкарлятина. І нашими обидвома дівчатками кинуло на постіль. Червоні стали, начеб їх жаром обсіпав. Горять. Сидимо по ночах, пильнуємо, що доктор кавав, усе те робимо. І дивіть, Прокопе! Мое біду перебуло, а Гандзунине за тиждень прийшлося поховати... Як ми якось після тих турбот потрохи поприходили до себе, — я аж тоді отямився. Гей-бо! Та чому вмерло її, а не мое?

— Так вам шкода було внучечки, Пилипе? Така вас жалість взяла?

— Правда, Прокопе, й за дитинчатем було жаль, — вже, кажу вам, дзібоніло; але те ще фрашки. Час усе злиже. Вони молоді, ще дочекаються потіхи. Та я, кажу вам, як

вав о. др. Микола Панас зі Сокаля. Після Служби Божої і посвячення місійного хреста розвернулася на пів кілометра величава процесія чвірками, в зразковім порядку. Десятки молодців несли великий дубовий хрест. Хоругви й новопосвячений гарно вишитий прапор братства Матері Божої Неустанної Помочі маяли на сонці, що на той день розігнало хмари й дощ, які докучали вже від половини місії. Понад 1.000 людей приймало участь у процесії. Такої урочистості й величавості Оздзютічі ще не бачили.

Гарною прощальною наукою під міс. хрестом закінчилася 11-денна місія, що як хвилька ясна промайнула в сірім, буденнім життю греко-католиків на Волині.

Шікаві дрібнички.

Метеорологи віщують тяжку зиму. Наука метеорологія має много таких природних знаків, з яких віщує цього року сильну зиму.

Страшне нещастя на Закарпаттю, Селянський хлопець Іван Марко, 14-літний, пасучи корови із нерозважності виліз на стовп електричного ведення і звідти упав попалений так сильно, що до двох днів у лічниці в Севлюші при великих муках помер. Такі випадки є і в нас. Тому старші повинні поучувати дітей, щоб не лише не лазили на стовпи електричного ведення, а зовсім щоб не дотикалися його.

зачну товкти головою до стола, як зачну заводити, гей та мала дитина. „Цить, тату, — припадають до мене всі троє, і стара і зять і молодиця, — та Бог дав, Бог узяв, не плачте, не побивайтеся!“ — „Ех! Як крикну, бо я вже, кажу вам, злосний став: — Геть, від мене, не дзявкайте мені над головою.“ — Розскажилися. А я плачу та й крізь сльози отямлюю їх: „Та, схаменіться, бо! Та ви не знаєте, чого я так побиваюся? А того, пощо я їздив тоді робити ті записи до матареуша. Ай! Пощож я на Гандзю всі свої маетки записав? Тепер ось Бог дав мені другу донечку, й вона як підросте, може й ти в світ з торбами, за прошенням куском хліба. Жебрачка! Ось чого я леменчу, тай заводжу.“ Втихомирилося. Всі троє посідали оподалік, не обзиваються. Я ще хлипнув раз, другий, третій, і якимось на силу заспокоївся. — „Микито“, — кажу. А він каже — „Га?“ — „Тут нема — кажу — інакшого поратунку їно ходімо, небоже, до отця духовного, тай попросимо може би вони яку радоньку дали.“ — „Та йдіть, тату, — каже він, — про мене. Але що отець духовний порадять?“ — Не кажу вже більше ані слова. Взяв на плечі нову курташину, капелюх, через плечі повішав війтівську бляху. Пішов. „Слава Ісусу

Дешо про Абісінців. Абісінці або Етіопці, що так завзятуше боряться проти наїздника-Італійця, це нарід відважний, що любить війну, і до війни привик уже з найдавніших часів. У війні не знає прощення. Давний цісар Теодор, що боровся з Англіїцями, сам власноручно вбив 350 полонених, стинаючи їм голови, — аж поки не змучився. Ще й сьогодні не тільки вбитих, але й ранених роблять неспосібними до подругого життя. — Хати будують на зразок нашого стіжка, покритого дахом, а стіни хати і дах виплетені з тростини. Внутрі хати є багато мальовил, нераз дуже гарних і цікавих. Головно двері, посуд й всяке знаряддя є прегарно споряджене. Тепер будують хати прямокутні, й звичайно однокімнатні. Багаті мають по кількадесят хат, а всі разом огорожені плотом; у головній хаті живе господар, а в інших будинках живе челядь. В хаті стоїть ліжко, посуд з глини або з дерева. Коші та інше знаряддя плетуть так густо, що вода не перейде. В кожній хаті є ножи та ложки. — Хліб їдять з зерна, що називається „дурра“, або печуть ячмінні паланиці. До страв уживають на заправу червоної мачанки, названої „бері-бері“. М'ясо їдять сире, або легко припечене. Є багато масла, молока, як звичайний напиток є в них вода. Гостям подають напій т. зв. „тедж“, що смаком пригадує наш мід. Є також напій, подібний до пива — „таляя“ його називають. Хліб випікають з ячменю, жита, кукурудзи, гороху, а навіть з сочевиці. Варять також бублики, подібні до наших пампуків, а найважливіша пожива в них, це кукурудзяний хліб. Багачі пражать вперед муку, а потім випікають з неї пироги з маслом і медом. Їдять напів сире волове м'ясо. В торгівлі можна купити м'ясо з верблюда. — Абісінці не люблять води, тому й не миються. Це — побіч мексиканців — найбрудніші люди на світі. За те смаруються маслом, і те масло, часто зіпсуте, дуже чути в їхніх хатах. Елегантні па-

Христу!“ — зривав Божим словом єгомостя. — „На віки слава Богу!“ відповіли і питають: — „А що там, начальнику, доброго скажете?“ — Розказав я всю свою біду, а відтак почав ось як: „Отче духовний, татунцю рідненькі, вислушайте моєї просьби, зробіть велику ласку мені, а до смерті буду за ваше здоров'я Господа милосердного молити“. — „А якож то ласки ви в мене просите“ — питають. — „Та ось — кажу спрова, бо язик чогось за зуби зачіпає, — Микитове дитинча, а моє вкучатко, рахувати ще маленьке було, як померло. То ніби, що воно ще варта було. Якби ви, єгомостеньку мої дорогенькі, отак у метриці дві-три слова написали, що то ніби не воно вмерло, но моє. Що це вам пошкодило би?“ — „Ну, а щож би це вам допомогло, Пидлипе?“ — гейби всміхаються і гейби дивуються. — „Ой! помогло би, єгомості! бо тоді — кажу — моє було би приписане на зять, і мої маетки, що я їх записав Гандзуні, перейшли би колись на мою Марійку, і воно, небожатко, не зійшло би на жебручу попрошайку.“ Поклепали мене їно по плечі тай так промовили: — „Йдіть, Пидлипе, до дому. Заспокойтеся! Зв'ятем побалакайте... Він, Микита, розумний, статочний, побожний, свідомий папріот, я-

ні, деякі священики і магометани носять обуву, інші-ж ходять босо. Голову накривають тільки християнські священики, — й бісурмени. Пані носять сорочки, спідниці і хустки, а в подорожі багаті пані носять чепурні тихолази. Для прикраси вживають бранзолети, намиста, срібні й золоті обручки, сережки, ланцюжки та шкляні перли. Жінки малюють брови на синьо, береги повік на чорно, лиця на червоно. Всі жінки як виходять на двір заслонюють очі, а чоло прикрашають кружевом. Мужчини носять сорочки й штани. Голови, як сказано, не накривають, хіба священики й пани. Всі вживають парасолі, а по її красці спізнати, хто до якого стану належить, н. пр. король носить червону парасолу, бояри синю, а решта людей, які хто хоче — звичайно носять білі. На півночі, де є люди культурніші, всякі прикраси роблять з золота та срібла, часто з міді. Всі вироби є дуже художні. Дуже часто носять на собі шкіри з леопардів або львів. Визначні пани носять на голові левину гриву. Деякі малюються, деякі-ж нарізують собі груди, рамена, а навіть лице. Ще деякі дірвлять ніс, вуха, губи на те, щоб можна було вложити прикрасу.

Собаке окописко. Ріжні дива потворили люди на світі, а одне з них — це собаче окописко, або, як дехто каже, песій цвинтар. Воно знаходиться у Франції, коло Парижа, над великою рікою — Секваною. Там то багаті-диваки пострйоли вибагливе місце для здохлих любих своїх собак. На окописко ведуть гарні ворота й за оплатою одного франка можна там дістатися. На „гріб“ собаки не вільно стати ногою, бо зараз наложать кару. У Франції вже за життя дуже добре ведеться собакам, їх уважають гейби дітей, тому по смерті його неабияк ховають. От і навіть дорогу труну купують, а за „помершим“ плачуть, як за чоловіком, з чого, очевидно, чужинці сміються. На „гробах“ собак ставлять ті диваки на-

гробники й різні написи, нераз дуже дивачні, н. пр.: „Тут спочиває мій любий песик, що був вірніший від мого чоловіка“... Та поправді може тільки одному собаці належить там пам'ятник, а саме одному „бернардинові“, що врятував життя сорок особам. Найбільший рух на тім „цвинтарі“ є в неділі й свята. Тоді повно тут опущених псами людей з квітами в руках, несеними на собаці „могили“. Головно бездітні жінки, замість дбати хочби за чужу дівчурку, розпинаються за „усопшими“ пестіями-собаками. Таке то безглузда діється серед людей, коли в них щезне пошана для правдивих цінностей і правдиво добрих діл. Добре, що у нас нема таких витребеньків, — хоч такі за життя собаки треба бути для нього людяним і милосердним.

Товсті учителі. Шкільна рада в Ньюорку рішила, що звільнить усіх учителів і учительок, котрі є занадто товсті. Між причинами того рішення є, що товстий учитель є злим прикладом для молоді, яка думає, що вони мусять бути ліниві. І так товсті учителі в Ньюорку тепер начнуть постити і тілесно працювати.

Із жидівських пословиць. Корчмар радо видить у себе паницю, але доньку свою за паницю не видасть. Біднота не є ганьбою, але і не є славою. Багатий надувається, а бідний пухне. Своя біда не є так болюча, як чуже багатство. П'ять пальців має рука, але вони не однакі між собою.

—o—

Нові печері віднайшли в Україні б. Чорткова. Вони подібні до печер в Більчу Золотому над Серетом.

В Польщі є тепер 35 тисяч невидющих і це здебільша мужичини.

кось справа наладнається. А об цім, що ви мені тут балакали, то навіть нікому не признавайтесь, бо це дуже гидке. Ви не роздумали, що кажете, й у жалості мене хотіли намовити на ошуканство. Я цього ніколи не зробив би, бо це був би великий гріх.“ Я як це почув, знов закипів. Але затис зуби, попрощав єгомостя і мовчки пішов додів. — „А що казали єгомостя?“ — питає дома Микита. „Геть мені з очей — кричу, — ви всі мої вороги, і ви хатаї і разом з вашим єгомостем. Ошуканство! О! І щож би то пошкодило таке маціцьке переписати на твоє? Но дві слові написати і мое дитинча не пішло би на жебри.“ „Тату! — обзивається на це Микита. — Таж єгомостя духовна особа — таж вони присягали, таж вони знають, що гріх.“ — Я капелюх на голову тай гайда за хати. Кудиж мені йти? Гадаю, щож мені робитоньки? Хибань піду ще до Мошка, до коршми. На фрасунок — приповідають — добрий трунок. Вицідив я плящинку чистої, закусив, закупив люльку, розказую Мошкові свій клопіт. Подумав, подумав, почухався в бороду: — „Я вам, вйіте, на то то щось трошки буду поради. Ви мені принесете пів кірця пшениці, бо тут будуть кошти, а я вам не потребу казати: хто мастить, той

буде їхати. Я маю в місті знайомого пана, він із нашої віри. Яксь там вороги не дали йому вивчитися на адвоката, ще йно трішки бракувало, то він заложив собі склеп з води содової і з бамбони, але він добрим людям помагає, як адвокат, що я кажу, краще як адвокат. Я завтра буду в місті, буду йому за вас говорити, ну, завезу йому той півкорець пшениці, а потім ви будьте в нього, то він сам буде писати таке подання і все буде гаразд. Ви йому на початок будете давати двацять злотих, ну і щось там на штемплі, а потім він вам всьо скаже і так вам справу зробить, що ксьондз діти перепише.“

— І поміг вам, Пилипе, той жидок з міста? — спитав Прокіп.

— Ая! поміг собі на дишеню. Без три понеділки я йому возив по двацять злотих, то вінби трохи йому, трохи на штемплі, а на четвертий понеділок приїжджу, питаю за ним, а сусідні жидки кажуть, що панок зібрав манаття і поїхав раз на завжди до Відня. І шукай вітра в полі. (Кінець буде).

—o—

Поширюйте католицьку пресу!

В кількох словах.

Парохія княжої церкви св. О. Николая у Львові влаштувала в неділю, дня 27. жовтня ц. р., в салі Ремісничої Палати у Львові Святочну Академію в честь 70-ліття уродин Іх Ексцеленції Митрополита Кир Андрея. — Того самого дня о 10 год. рано була в церкві св. Николая Торжественна Служба Божа в наміренні Найдостойнішого Ювілята, з відповідною проповіддю.

З нагоди 30-ліття священства Преосв. Кир Никити, відбулися в Ремісничій Бурсі при вул. Пасічній святочні сходи ремісничої молоді. В ширшому рефераті представив о. Годунько трудяще життя Достойного Епископа. Широю молитвою за Владика Ювілята закінчено сходи.

Канонічну візитацію парохії Збараж перевів дня 29. IX. Преосв. Никита. В Чорному Лісі посвятив Владика нову церкву, а у Збаражі захоронку.

В Греції дня 11. м. м. скасовано республіканський устрій і запроваджено монархію — покищо без монарха. Новий уряд створив монархіст ген. Кондиліс. Національні збори ухвалили скасування республіканського устрою, а Кондиліс буде регентом Греції до дня 3. листопада, коли то голосування має вирішити поворот короля.

На воєнних фронтах у Абіссинії кипить даліше. Італійці напірають з півночі та з полудня — але якось далеко зайти не можуть. Пограничне місто Адуа кілька разів переходило з рук до рук, так само за Аксум велися завзяті бої. Симпатії цілого світа по боці Абіссинії. Ухвалено протиіталійські санкції. Річ іде тут головню про торговельний бойкот Італії. Духовенство пануючої в Абіссинії коптійської церкви проголосило святу війну проти Італії, але одночасно почалися в війську бунти. Мимо того Абіссинці тримаються мужно і боронять кожної пяді рідної землі. Дехто навіть думає, що ця війна може тривати й 15 літ і коштуватиме Італію більше, ніж це все варта.

В Австрії були важні політичні події. Уступило кількох міністрів, натомість прийшли інші. Політика уряду не зміниться, лише що стане більш рішучою.

Новий уряд іменовано в Польщі. Прем'єром став б. мін. внутр. справ М. Косцялковський.

В польському соймі виступив з великою промовою новий прем'єр Косцялковський. Заповів боротьбу нового уряду з господарською кризою. Заведуть також нові податки. Сойм ухвалив повновласти, на підставі яких Президент держави може видати всі розпорядки в цій справі без нарад сойму.

Чесько-польські взаємини далі погіршилися. По містах Польщі відбуваються гострі протическі демонстрації. Чехословацька влада відібрала повновласті польському консулеві в Моравській Оставі, — а Польща чехословацьким консулам у Познані й Кракові.

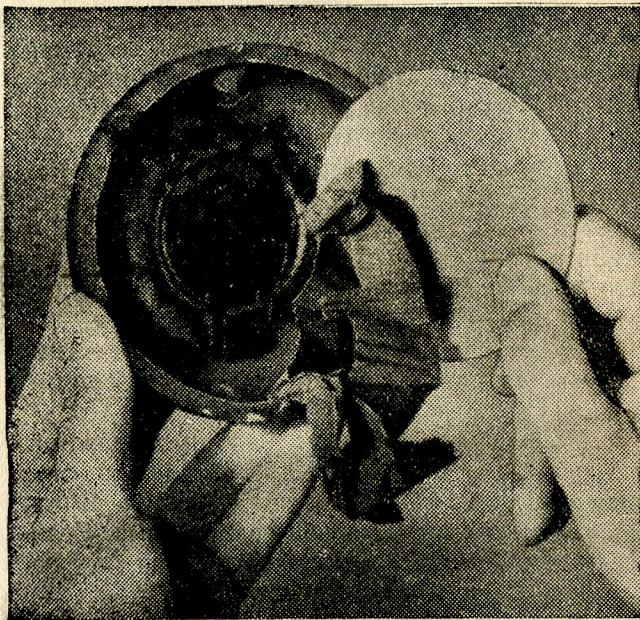
Міжнародний речник роззброєння Гендерсон помер. Його окруження постаралося, що він не довідався про вибух італійсько-абіссинської війни. Ось так заощадили йому великого розчарування.

На манджурсько-совітському кордоні були знова, по довшій перерві, збройні перепалки між японськими й манджурськими відділами та большевиками.

— 0 —

В місяці листопаді всі поможим українським інвадам, які вірно сповнили обов'язок супроти Батьківщини.

ЗІ СВІТА.

ЯК УЧАТЬСЯ СТІЛЯТИ?

До науки доброго стріляння служать звичайно щити, на яких намальовані кола. Крім таких нерухомих щитів, винаходять тепер також рухомі, які служать до науки стріляння для добрих стрільців. Такий щит має в собі машинку, яка підносить щит у воздух, як аероплян. Коли стрілець попаде шротом у щит, то з него вилітає червоний папір. Таким чином стрілець пізнає, чи вцілів чи ні.

Новик.

(Докінчення).

І в п'ятницю вранці було як звичайно. Вже о шестій годині відчинений храм і правилися Богослуження. Вступали люди. Одні довше, другі на коротко. Деякі лиш коло порога приклякнувши помолитись і даліше спішили. То міщанка, то селянка, то ученик з книжками, то урядник з течкою, або служниця з кошелем, — усякі бували.

Лиш в передніх лавках можна було завважити сталих богомольців. Це й знайомі. Ось у першій лавці сидять три старухи, що зимою чи літом днини не опустять. У другій лавці якась вдовиця у жалобі а там австрійський жандарм на емеритурі, зредукований суддя і одна старша дівчина з зизоватим оком. У бічній наві одна старушка змінювала цвіти на престолі й наливала води до фляконів. Це старша сестриця, що все життя церкві присвятила. Під стіною у крилосі сиділи чотири Сестри Служебниці, а перед ними де-

сятеро діток сиріток, що поклякали рядочком, зложивши рученята як ангولاتа. По середині на підлозі клячав молодий робітник, що від весни занепав на сухоти. Вже, казали, п'ять літ, як бачили його у церкві, а тепер кожного ранку прибігав і навколішках молився. У куточку за лавками стояв знову один чоловік у полотнянці. Це з села. Але кілька разів на тиждень завжди прибігав сюди до міста. І ще на ступенях коло самого престолу обертав дзвінками маленький хлопчина з IV. класи. Дивна ласка спливала на цю дитину. Не опускав церкви жадної днини і вмів дуже гарно служити до Служби Божої. Ось всі, що зрослися з Божим домом, скорше чи пізніше полюбili його цілим єством. І не відступали.

Дзеленькнув три рази у захристії дзвінок, відчинилися царські врата і священник став при престолі. Відправлялася Служба Божа. Стихи за стихами, мольби за мольбами, Євангеліє, Освячення, і духовий Корм для всіх голодних і спрагнених душею.

В останній лавці у кутку було чути шепіт молитви. Це якийсь старший добродій молився, весь час вдивляючись на чудотворну ікону. Його тут якби не знали. Він по Богослужбі підійшов до захристії і положивши на столі дві, довгі свічки, каже до священника: „Я приніс ось тут дві свічки до чудотворної ікони! І ще хочу зложити 100 злотих на сиріток з Захисту! І може б ще дав що! Якось хотів би так надолужити, та не знаю...“ Говорив, і заклопотаний мішався у словах.

Священник здивувався, звідки така щедрість нараз. Цього добродія вже раз видів у церкві, але не знав його. „Певно вилічилися з якоїсь недуги?“ — спитав старця.

Висліди тягнення І-ої класи.

Головна виграна І-ої класи 34 державної лотерії 100.000 зол. припала дня 22. жовтня на ч. 64.636 в одній з варшавських колектур. Щасливі власники поодиноких чверток є пп. М. М., замешкала в Станиславові, 18 співробітників військових бальонових варстатів у Яблонній, п. Б. з Вильна і варшавянин Л. Пінес, замешкалий при вул. Дільній ч. 29.

Першою з нововпроваджених денних виграних у висоті 25.000 зол. поділилися дня 18. м. м. мешканці Вильна, а саме: пп. М. З. приватний урядник, Я. Етштайн фризйєрський працівник фірми Б. Цапкінський, лікар д-р Б. та Іван Зелевич, що перший раз у життю рішився купити для себе чвертку льосу на кілька днів перед тягненням і відразу йому пощастило.

Інші денні виграні впали на числа: 7.827 в Тернополі, 16.467 в одній з львівських колектур і 70.140 у Варшаві.

Тягнення II-ої класи пічнеться 15. листопада, — тому час подумати про відновлення льосу до тої класи.

— Ой не знаю, чи стане мені часу вилічитися з цієї недуги! Моя недуга, це духове лінивіство і байдужність! — відказав добродій. А згодом став оповідати: „Колись у цьому містечку ходив я до гімназії, мав здавати матуру. Господи, що це страху тоді переживлось. Не дуже сильний в науці, я певний був, що при іспиті перепаду. Але страх, як хотілося здати матуру. Уже наперед мріяв, як по матурі надягну чорне убрання, краватку і палічку у руки. Усі на мене будуть дивитися, поважати й говорити, що я вже академик. От буду щасливий! Та водночас мучила мене думка: „А що, як не здам матури? Буде соромно. Буде жалко, як другі поздають. Будуть бідні родичі дорікати!“

„Аж зродилася у мене думка вдатися за поміччю до чудотворної ікони. Що днини ранісінько прибігав тут до церковці на Службу Божу і очей не відводив від Небесної Цариці.

„Тай зачалосся. Одної днини впало двох, на другий день трьох, а мені було здавати третього дня. Чекав його як страшного суду. Нервувався кожною вісткою, попадав в очкай. Але у сам день матури ранісінько прибіг ще тут до церкви, впав на коліна перед іконою Богоматері, і молився: „Допоможи мені, Чудотворна Мати! Це буде чудо, як я здам! Рятуй мене, кріпи мене! Я по матурі зараз бідним жебракам п'ять злотих роздам! Пару свічок куплю де Твоєї чудотворної ікони! А коли тільки буду проходити коло церкви, то все вступлю змовити „Богородице Діво“.

„Господи, скільки я тоді обіцяв і прирікав собі. І підкріплений на душі пішов здавати матуру. Як я її здавав, напевно не тямлю, але як вчув від комісії: „Василь Ленко здав іспит зрілости“, то з радості мало зо шкіри не вискочив. Радощам не було меж. Але... спустив добродій очі в долину і вмовк. Аж по хвилині додав: „Що обіцяв, я нічого не виконав! Це вже минуло від тоді 40 літ! А я щойно нині купив дві свічки до чудотворної ікони Богоматері. А коли я відмовлю ці „Богородички“, які обіцяв? А життя моє? Змарнував його! Чоловік зловбий, подлий, фальшивий, невірний, невіддячний, не варта цього, що Господь йому дає!“

— Ну, нічо, нічо. Господь милосердний! — відказав священник зворушений. — Це радість буде для неба, що хоч на старість здогадалися віддячитись Небесній Неньці. Бо багато є людей, що вже й повмірали і не віддячилися.

І відійшов добродій перед ікону Богоматері і довго молився зо слізми в очах. Від тепер теж ходив що дня на Службу Божу, і щоденні богомольці у передніх лавках позискали ще одного товариша молитви.

О. Горицвіт.

Євангелія.

Неділя 20.

І сталося відтак, ішов у місто, що зветься Наїн, а з Ним ішло багато Його учеників і множество народу. Коли ж приблизився до брами міста, се виносили умершого, сина одинака своєї матері, а та була вдовою; і народу з міста много з нею. А Господь, побачивши її, змілосердився над нею і сказав їй: Не плач. І приступивши диткувся мар, а ті, що несли, станули; і сказав: Молодче, тобі кажу встань. І мертвець сів і почав говорити; і дав його матері його. І обняв страх усіх, і прославляли Бога, кажучи: Великий Пророк встав між нами і поситив Бог людей своїх.

(Лука гл. 7, ст. 11—16).

Неділя 21.

Вийшов сівач сіяти своє насіння, і як сіяв, одно впало при дорозі, і подоптано його і птиці небесні видзьобали його. А друге впало на камінь, і зійшовши, всохло, бо не мало вохкості. А інше впало між тернину, і тернина, що виросла разом, загдушила його. А інше впало на добру землю, і зійшовши, принесло плід в сотеро. Се сказавши, закликав: Хто має уші слухати, нехай слухає. І питали Його ученики Його, що значить ся притча? А Він сказав: Вам дано знати тайни царства Божого, а прочим в притчах, щоби дивлячися не бачили, і слухаючи не розуміли. Єсть же ся притча: Насіння се слово Боже; а ті, що при дорозі, се ті, що слухають; опісля приходить диявол і бере слово з їх серця, щоби увіривши, не спаслися. А ті, що на камени, се ті, що почувши, з радістю приймають слово, та сі кореня не мають, вони до часу вірять, а в часі покуси відпадають. А те, що між тернину впало, се ті, що слухають, але журбами і багатствами і розкошами життя придавлені, відходять і не приносять плоду. А те, що на добру землю, се ті, що добрим і благим серцем слухаючи, слово заховують і плід приносять в терпеливості.

(Лука гл. 8, ст. 5—15).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.**Роздумування про вічні правди.**

Вічні правди: смерть, суд, небо, пекло, — завжди ставали вірним душам товчком до чесного, святого життя. Наші богослужбові книги, відправи, та навіть ектенії (просительна!) невпинно ставлять нам перед очі неможлиму конечність кінця нашого життя, а вслід за тим — Суд і його невідкличне рішення: або небо, або пекло. Багата осінь, плідна в рясні овочі, повинна нам пригадувати конечність віддати з дорібок Богом вручені талани, й невпинно нагадувати, що осінь нашого життя прийде — коли тільки багата в добрі діла. Вічні правди повинні нас принаглювати до цього, а тоді з певністю й рішенням Судді-Христа заведе нас у царство вічне.

І цього просім в місяці листопаді.

Схоронища для прогульковців уладили недавно. Поляки у таких місцевостях на наших землях: в Кривчі (де мають гарну і цінну парцелю), в Гутиськах к. Бродів і в Суходолах. Крім цього уряджено такі схоронища в Задішниках, Теревовлі, Скоморохах і Перенях. Десятки тисяч польських прогульковців обїзять наші землі — а ми, на жаль, ще добре своєї землі не знаємо.

Календар.

листопад 1935.

Стиль		Дні	С В Я Т А
м.	ст.		греко-катол.
1	19	П	Жовт. Йоїла прор.
2	20	С	Артемія
3	21	Н	20 по С. Іларіона В.
4	22	П	Гликерії, Аверкія
5	23	В	† Якова ап. бр. Госп.
6	24	С	Арети, Атан.
7	25	Ч	Маркіяна
8	26	П	Вмч. Димитрія
9	27	С	Нестора
10	28	Н	21 по С. Христа Царя
11	29	П	Анастасії
1	30	В	Зеновія, Зеновії
13	31	С	Стахія, Нарк.
4	1	Ч	Лист. Косми і Даміян.
15	2	П	Акивдина

На день 10. листопада припадає свято Христа Царя.

Сонце сходить дня 1. XI. о год. 6.19, заходить 16.03. Дня 11. XI. схід год. 6.34, захід 15.47.

Місяць: перша чверть дня 4. XI. год. 0.12, повня 10. XI. год. 15.42.

Столітній календар каже, що в днях 1.—7. XI. буде погода і тепло; потім дощ, а около 15. XI. зимно і вітер.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР.

Дня 15. листопада 1648. р. була облога Б. Хмельницьким Замостя. В дні 19. листопада 1698. р. помер гетьман Дорошенко. Дня 14. листопада 1709. р. Москалі зруйнували Батурин.

Заснування університету в Харкові відбулося дня 17. листопада 1804. р. Дня 10. листопада 1838. р. помер український письменник Іван Котляревський. Перший український часопис на Придніпрянщині почав виходити дня 25. листопада 1905. р. Великий український музик М. Лисенко помер дня 6. листопада 1912. р.

Українці перебрали владу у Львові та в сх. Галичині дня 1. листопада 1918. р. Почалася українсько-польська війна. Дня 22. листопада того самого року почалася облога Львова.

Дня 4. листопада 1921. р. під Базарем большевики замордували 359 українських воїнів.

Багато Італійців боїться як вогню війни з Абіссинцями, тому ще перед побором до війська втікають за границю, здебільша до Югославії. Досі їх так утекло 10.000, і для них побудували окремі бараки. Але і в Америці не долюблюють Мусоліні, бо спалили там на глум його куклу. Червоний Хрест по різних краях збирає жертви на хорих і ранених Абіссинців, — а Італійці тимчасом будують денно по п'ять літаків.

Читання для наших господарів.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ НА ЛИСТОПАД.

Треба скоро приорювати зелені навози, щоби не вискочили нас морози. Добре пилити ями зі заквашеною пашею, щоби не плісняла. Так само оглянути і забезпечити стоги і стирти. З хвилиною, коли дороги примерзнуть, треба їх вирівняти. Господарські знаряди вичистити, направити і сховати під дах; залізні частини вимастити товщом. Хати, будинки і пивниці забезпечити перед морозом — аде вважати, щоби загата не заслоняла в хатах і в стайнях вікон, бо так людині, як і звірині також зимою треба світла. В стайнях наповнити глиною і добре вбити ями видоптані худобою. Воздух у стайнях має бути чистий і свіжий. Худобу і коні старанно чистити згреблом і щіткою.

В саді викорчовуємо старі, змиршавілі

дерева, та копаємо ями на засаджування щеп весною. Улії добре забезпечуємо перед холодом і перед мишами.

Веселий кутик.

При телефоні.

- Галю! Чи ще маєте два сидячі місця?
- Ні, не маємо. В нас взагалі нема сидячих місць.
- Якто? В театрі нема сидячих місць?
- Пане, вас мильно получили. Тут не театр, тут управа кладовища.

В комісаріаті.

- Це дивне, що вас уже п'ятий раз побили в тій околиці. Маєте так багато ворогів?
- Ні!... Але я дуже подібний до податкового ексекютора.

На поліції.

- Яке ваше звання?
- Я поет.
- Ви мене не розумієте. Я питаю, з чого ви живете?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Даром 50 золотих

на зиму може одержати кожний читач часопису. З нагоди отворення висилкового відділу, як також в цілі приєднання сталих клієнтів і поширення наших товарів серед найширших верств консументів нашого краю, ми постановили розділити 1.000 премій по 50 золотих в готівці між клієнтів, котрі надішлють замовлення на один, або більше комплектів і долучать правильне розв'язання шаради.

Пояснення: у 8 вільних кратках треба вставити довільні числа 1—9 в цей спосіб, щоби сума їх у всіх напрямках дала число 15.

Мимо великих грошових премій, ми постановили також обнизити ціни наших комплектів до мінімуму. Наші рекламні комплекти 70% знижки.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 12 ГР. 98.

висилаємо: 1 мужеське убрання готове, гладке або десеневе, краска після жадання, добре викінчене (від числа 46—52), 1 мужеський светер, зимовий, грубий і теплий, в жакардових десенях, з шалевим ковнірем або американським замком, 1 мужеська сорочка, в дуже добрім матеріалі з модним сатиновим викінченням, або 1 п. штанів з найліпшого матеріалу, 1 п. десеневих скарпиток дуже міцних, 1 шовкова краватка наймодніша, 1 мужеський шаль, вовняний в модні десені і 3 мужеські хусточки до носа з колірними пружками. Такий сам комплект першорядної сорти лише за зол. 14 гр. 90.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 12 ГР. 80.

висилаємо: 3 м. матеріалу на мужеське убрання, осіннє або зимове, д. модне (десені бельських камгарнів), повної подв. ширини 140 см., 1 мужеський светер, зимовий, грубий і теплий, в жакардових десенях, з шалевим ковнірем або з американським зам-

ком, 1 мужеську сорочку д. доброї сорти з модним сатиновим викінченням, 1 п. штанів найліпшої сорти, 1 замшевий пасок до сподень з гарною ніклевкою клямрою, 1 пара зимових рукавичок, добрих, і 3 мужеські хусточки до носа з колірним пружком. Такий сам комплект першорядної сорти лише за зол. 50 гр.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 12 ГР. 10.

висилаємо: 4 метри матеріалу на модну жіночу суконку в гарних взорах і красках даного сезону, 1 зимову хустку в крати ясні або темні, 1 жіночий пульвер, наймодніший, 1 п. жіночих пантофлів (подати розмір взуття), 1 жіноча сорочка, люксусова з гарною шовковою вставкою у всіх красках (після жадання), 1 п. жіночих реформ з еластичного трикоту у всіх розмірах, 1 п. жіночих панчіх, шовкових, в д. добрім гатунку, 3 жіночі хусточки, батистові, з шовковою обвідкою і 1 апашка (шаль), чисто льняний д. модний в гарні взірці. Такий сам комплект у першоряднім гатунку лише за зол. 13 гр. 80.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 25 ГР. 80.

висилаємо: 1 штуку лібого полотна 17 м. на бібля всякого роду або на постіль в д. добрім гатунку, 2 пікові ковдри на ліжка в елегантні жакардові кайги в добрім гатунку, 6 м. білизняної флянелі, м'якої, пушистої на всіляку білизну, пижами і шляфроки, 6 м. зефіру в модні пружки на мужеські денні сорочки і 6 м. рушникового полотна, чисто білого в кістки, або 6 вафлевих рушників з френдзями.

Комплекти висилаємо за післяплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі на пошті.

Без ризика: якщо товар не подобається, приймаємо його назад, а гроші за него сейчас звертаємо.

Адресувати: Фірма „POLSKA TKANINA“, Łódź, Mo-niuszki 3, Oddz. A. 14.

Зазначаємо, що це не є ніяка лотерія, ані лосування, а лише кожний, хто надішле правильне розв'язання шаради разом зі замовленням, може одержати 50 золотих в готівці. Поділ і висилка нагород відбудеться дня 15. листопада 1935.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

Ціна 10 сот.

Наше Христосівське життя

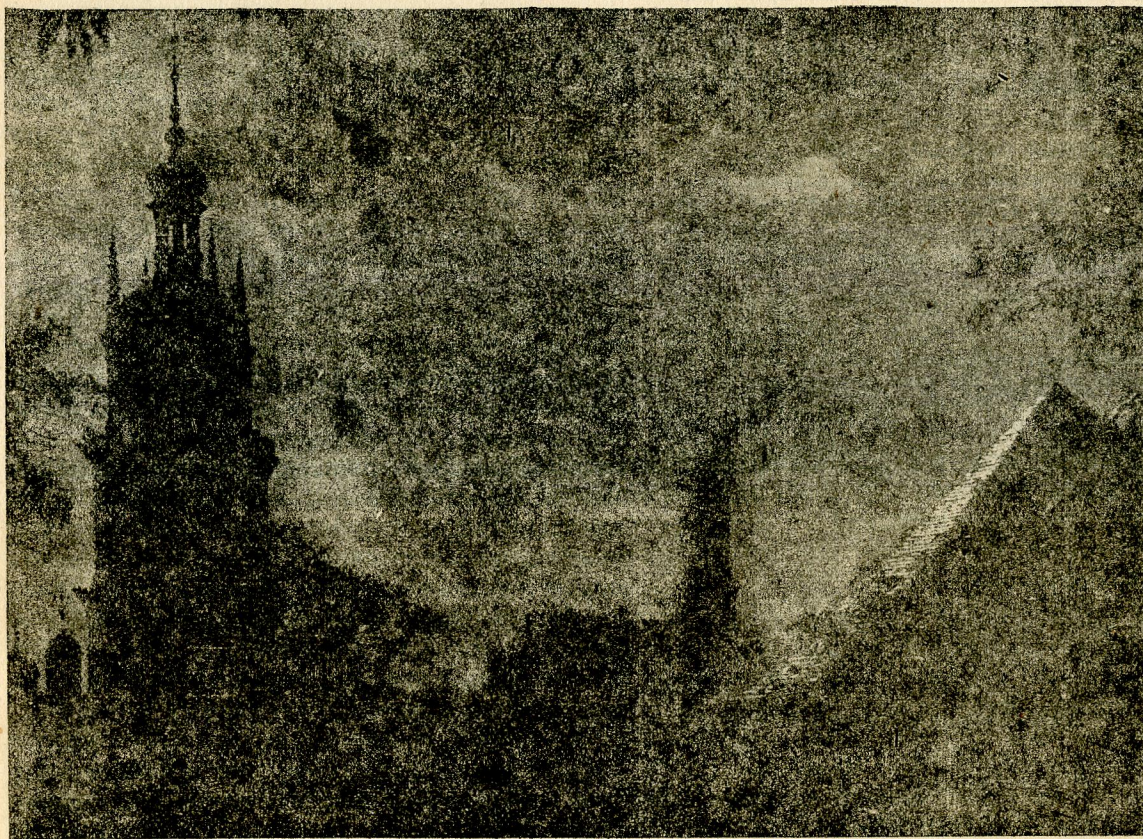

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

15. листопада 1935.

Ч. 21. (69).

Так виглядає при місячному сяйві церква Успення Пресв. Богородиці у Львові,
один з найкращих стародавніх українських храмів.

ЛБ АН УРСР

Чи маємо свободну волю?

Є правдою, ствердженою досвідом всіх поколінь і віків, що ніхто відразу не став злочинцем. І ті, що творять покаєння в тюрмі, мали давніше ясну, погідну молодість. Світ та життя всміхалося до них, а родичі, рідня та знайомі, споглядаючи з любов'сями на їх дитинячі, хлоп'ячі й молодечі літа, снували для них у своїх гадках золоту пряжу надії на майбутність.

Кожний, хто гляне весною на цвітучі дерева, радіє, а найпаче власник саду, бо леліє надію, що овочеві дерева, плекані з таким трудом і мозолом, видадуть гарні, сочисті овочі.

Як часто однак сумна дійсність заводить ці надії — як часто весняні приморозки зварять прегарний цвіт овочевих дерев, або сплугавить його хробацтво, або вітер обірве його й рознесе на всі сторони, розкине по всіх усядах.

Оце вірний, але сумний образ численних молодечих сердець, що їх сплугавило хробацтво пристрасти, а сильний вітер покус, з якими молодець або дівчина навіть не пробували боротися, вкинув їх у пропасть останньої нужди й упадку.

Не рідко поносять тут вину родичі та опікуни, котрі не дуже журяться про серця повірених їм діточок, але полишають їх самим собі, як ті дички у широких полі, а коли доростуть і вийдуть на яв їх злі нахили, падькають тоді й плачуть кривавими сльозами над їх моральним упадком.

Але кінець кінців чоловік сам є добровільним справником своїх добрих і злих учинків, т. зв. має свободну волю.

Першим і незбитим доказом свободи волі є наша свідомість. Кожний знає і відчуває, що може їсти, або не їсти, може працювати або харчувати, може говорити або мовчати, може говорити правду або неправду і т. д. Чоловік знає і відчуває, що робить, що сам хоче, що сам собі постановить.

Але не тільки кожний з нас так думає. Те саме переконання поділяла й поділяє вся людськість. Всі люди говорили і говорять про правду та кривду, про чесноту і злочин, про заслугу та вину, про нагороду й кару. Всі люди деякі поступки хвалять, а деякі поступки ганять. Усе те не малоб ніякого сенсу, якби чоловік не міг робити так або інакше, добре або зле. Якщо всі люди хвалять за добрі діла, а обурюються за злі, то видно мають переконання, що чоловік може чинити добро.

І тому вся людськість зовсім не журиться видумками цих кількох безбожних нібівчених, котрі хотять в неї вмовити, що чоло-

вік не має свободної волі. Всюди є права, які збороняють проступки, — є суди, що судять сповнений злочин, — є тюрми, аби покарати проступників. І хоч деякі ніби притакують тим ученим, котрі доказують, що чоловік не має свободної волі, однак в життю всі держаться цієї старої правди, що кожний чоловік сам є відповідальний за свої вчинки. І ті самі, що за молоду притакують цій теорії, що чоловік не з вільної волі, але з konieczности все робить, пізніше як судді засуджують убивника і на кару смерті. А як їх хто обкраде, чим скорше спішать на поліцію, аби злодія вишукати і його за крадіж покарати. Якщо хто справді вірить у цю науку про безвольність чоловіка, то повинен лишити в спокою і цього злодія, ба навіть убивника, бож прецінь він „мусів“ так зробити.

Але чи на людські вчинки не впливають численні обставини? Чи злий приклад, зле виховання та лихе товариство не пхають чоловіка до злочину? Чи діти убивників, злодіїв, паліїв, пияків, розпусників і т. д. не оказують звичайно нахилу до гріхів своїх родичів?

Усе те правда. І можнаб навіть навести чимало прикладів та доказати, що густо-часто вина проступника не є така велика, як видається, якщо візьмемо під розвагу всі обставини його життя. Надибають пр. в лісі бідну жінку на крадіж гнилого ріща. Зараз слідство, престоколи, процес, свідки... Вкінці засуджено злодійку на довгу тюрму. А коли бідна мати відсиджує кару в „Івановій хаті“, то опущені діти нидіють та пухнуть з голоду й студени. Справді супроти таких подій, які в життю є майже на деннім порядку, можна нераз зробити заввагу, що не один із тих, котрого досягне людська справедливість, менше є винен, ніж такий жидівський фактор, який майже з нічого доробився у Бориславі на ґрунті „дурного го“ з нафти мільйонів, менше є винен, ніж такий рафінований лихвар, котрий з людської біди доробився золота, а так зручно вміє крутитися, що його суд приловити не може. Але знана є всім пословиця: „Малих злодіїв вішають, а великих пускають безкарно“.

Іншим знову разом життєва трагедія полягає в тому, що правдивим винником не є цей чоловік, котрого люди посуджують, але зовсім хто інший.

Але що ж усе те доказує?

З наведених прикладів маємо наглядні докази на те, що вина нераз є менша, як видається; бачимо наглядно, що, хочаби бути справедливим, треба перш усього узгляднити особу винника та разом усі залягдніючі обставини, треба узгляднити джерело та причину злочину. Але ніяк не можемо доглянутися цього, щоби чоловік у своїх діланнях не мав свободи волі.

о. С. Ковалів.

Над сокальським кордоном.

Великі торжества в празник св. Покрови
в Корсві.

Мало хто з нашого громадянства знає про Корсів, що лежить у брідському повіті на кордоні Волині. З кожним роком те забуте село стає славніше через ту обставину, що знаходиться у ньому почаївська ікона Матері Божої. Передання каже, що в половині минулого століття принесли сюди прогнані монахи ікону із Почаєва. Заходить велика правдоподібність, що сама корсівська Ікона є дійсною правдивою почаївською іконою — тимбільше, що багато поважних людей твердить, що тепер нема в самому Почаєві правдивої ікони.

Деканальний провід КАУМ в Бродях зорганізував велику прощу парохіяльних кружків КАУМ до Корсова в навечеря св. Покрови на день 13. жовтня ц. р. Прийшло ок. 240 каумівців із 8 кружків, які організовано усталилися на цвинтарі біля церкви із своїми прапорами. Прибуло також кілька тисяч народу із сумежних сіл, а то і доволі багато православних із поблизької Волині. Цей саме момент, що через Корсів можуть деякі православні парохії на кордоні Волині навернутися до правдивої віри — є дуже важним моментом для корсівських торжеств. По полудні заходом кружка КАУМ в Корсові і Конюшкові відбулася на цвинтарі біля церкви під голим небом академія. Реферат про культ Матері Божої в українській історії виголосив п. Петро Радкевич із Язлівчика — а хорові продукції випровадив хор із Корсова під проводом молодого енергійного дяка п. Томи Дратвінського. По академії відправило духовенство молебен і благальну лісню. Велике вражіння робив спів багатьох тисяч людей у місячний вечір. Високо над каплицею маячів ілюмінований хрест — а перед каплицею світилися смолоскипи. Прекрасну проповідь виголосив о. проф. Зофійовський, який теж мав тут триднівні реколекції для прочан. Пізнім вечором уладжено величавий похід із чудотворною іконою по селі. Устроєно великий трикутник з горючих свічок, який несли хлопці перед іконою, що її несли чотири священники. Цей похід зробив дуже сильне вражіння на учасників і записався золотими буквами в історії Корсова.

Торжества в Корсові зростають із року на рік. Треба лише розуміння і підтримки зі сторони громадянства — а Корсів може в недалекій будучині стати мостом лучности між нами і незєдиненими на брідському відтинкові.

—O—

Про кооперативи.

В останніх роках кризи і господарського заломання, впало багато наших кооператив. Тому дається чути деяке невдоволення з директорів, завідателів, — мовляв, вони „шахрують“, вони „крадуть“ і т. п.

Воно може деколи, в рідких випадках, і слухно. Той кричить, кого болить. Але відвернім монету на другу сторінку. І тоді напевно випаде тим, котрі найбільше кричать, вдаритися в груди і сказати: Наша вина!

Мало є на світі людей, котрі робили би з розмислу річі, що приносили би їм сором і людську ненависть. А коли хтось з розмислу збанкрутує, то його карають суди.

Чи у всіх кооперативах, спілкових skleпах, райфайзенках і т. д., котрі провалилися, винні люди, котрі стояли у провіді тих кооперативів і знані були зі своєї правости? Ніколи! Винні члени, що не підтримували своїх кооперативів, а купували по чужих skleпах.

В часі ярмарків, облягають наші люди чужі склепи, а наші кооперативні склепи світять пусткою.

Чи думаєте, що як ви дали на уділ 10—20 корон, котрі до того два рази здевалювалися, — що за тих кілька корон будуть в кооперативі діятися чуда?

А чи ви, будучи в місті, полагодили свої орудки в своїй кооперативі, замість у чужого? Чи, купуючи у приватного свого купця, ви ждали від нього, щоби він спроваджував товари лише з кооперативи-гуртівни? Це є ваш обов'язок, як членів кооперативи. І тут лежить ціла правда про уладок деяких кооператив.

Кооператива, то не магазин і не закладається її на парад, але то є солідна торгівля, котру підтримувати є обов'язком кожного члена. Ми є свідками, що й тепер є міста і села, в котрих кооперативи гарно розвиваються. Кооперативи споживчі, кредитові, молочарські, збуту різних продуктів і т. д., що свідчить про поступ і освіту людей. Упадок кооперативи, то назадицтво і темнота, і не винен тому директор, склепар, завідаель, але в більшості випадків члени, що не йдуть купувати до своєї кооперативи, але несуть свій тяжко заплацьований гріш до чужих.

—O—

ЛИСТОПАД — ЦЕ МІСЯЦЬ УКРАЇНСЬКИХ
ІНВАЛІДІВ.

**Присилайте жертви на прожиток для тих, що
хоробро боролися за Рідний Край!**

З НАШОГО ЖИТТЯ.

З нагоди близького дня св. Священномученика Йосафата, просимо наших Читачів, а головню Всеч. Отців, подати нам короткі звітлення з церковних свят і відправ у честь нашого Святого, щоб можна було подати на наших сторінках огляд усіх торжеств і обходів на нашій області й в той спосіб засвідчити набожність до свого Заступника перед Г. Богом.

В день Першого Листопада Преосв. Єпископ Никита Будка відправив у Львові в церкві св. Юра архиерейську Службу Богу за український Мітрід. Патріотичну проповідь виголосив о. пралат Л. Куницький. Тисячі народу наповнили церкву. Були члени б. Уряду Західно-Української Народної Республіки, члени Української Галицької Армії, посли й сенатори, представники товариств. Українські товариства у Львові і в краю уладили святочні сходи.

Гр.-Кат. Духовна Академія Маркіянови Шашкевичи. Дня 7. ц. м. о. Ректор Духовної Семінарії Мітрат Д-р Й. Сліпий відправив панахиду над могилою о. Маркіяна Шашкевича на личаківськ. цвинтарі у Львові. Відтак богослов В. року Р. Дурбак виголосив проповідь, в котрій підніс заслуги Пробудителя Галицької Землі. Співав гарно хор богословів.

На Закарпатті має повстати гр.-катол. архієпископство в Ужгороді. Архієпископом має бути пражський гр.-катол. єпископ Павло Гойдич ЧСВВ. В Густі має повстати нове гр.-катол. єпископство.

Нову церкву в Теревовельщині будують у Слобідці Струсівській. Недавно відбулися там посвячення угольного каменя під її будову та академія в честь ВПреосв. Митрополита Андрея Шептицького.

Господь надолужить.

Марушку все бачили люди, як ранком бігла вулицею у ринок. Кругленька і повна з лица, втіє волосся, у полегшій суконці, попелястим фартушку, і босоніж поспішала до праці кожного дня. Усім знайомим склонювала голівку, всміхалася привітно, та все поздоровляла „Слава Ісусу Христу!“ Аж пізнім вечором вертала назад, і ще потім великими ведрами носила воду з недалечкої студні до хати.

У бідній родині жила Марушка. І родичі не статні, і братчики ще маленькі, та хвалити Бога, що здорові. Жили сумирно, без нарікань і Господь помагав. Трошки було з городця, трошки заробляли, і при місті проживали сьак так.

Марушка мала заняття у фабриці содової води. Фабрика не фабрика, звичайна жидівська хатисько, але робив жидовин Кац содову воду, перепродував пиво, та жидівка робила капелюшки для міщанок. А Марушка була як помічниця. Наношувала свіжого леду з пивниці, полокала фляшки, наливала содову воду або пиво, заправляла корки, наліплювала карточки, та всяку іншу послугу робила. Було досить тої круганни, а в торгівні дні аж голова заверталася. Та всеж таки кожної п'ятниці приносила якийсь гріш до хати.

Інші міщанки строїлися по моді. Чипали на себе усякої тандити, носили перстенці, де-

Перший Український Педагогічний Зїзд відбувся у Львові в днях 2. і 3. листопада при участі сколо 500 учителів з цілого краю. На відкритті зїзду були два наші Владики, Преосв. Єпископ Іван Бучко та Преосв. Єпископ Никита Будка. В зїзді брали участь також наші священники-катехити. Виголошено ряд цікавих рефератів; о. проф. Ю. Дзерович мав реферат про потребу релігійного виховання. Ухвалено около 100 резолюцій у справах виховання нашої молоді. Зїзд зачали з Богом, Богослуженням у церкві св. Юра.

Наша Батьківщина у світліні. Так називається фотографічна вистава, котру уладили спільно Українське Туристично-Краєзнавче Т-во „Плай“ і Українське Фотографічне Товариство в Музею Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові при вул. Чарнецького 24. Вступ для старших 50 сот., для молоді 25 сот. 64 наших фотографів виставило 466 своїх світлин з ріжних околиць краю. Найбільше знімок з Гуцульщини. Є також знімки з Бойківщини, Лемківщини, Покуття, Поділля, Волині, Полісся та інших наших земель. Хто має змогу повинен оглянути цю виставу. Побачить, яка гарна наша Батьківщина і навчиться її любити. Вистава потриває до 21. листопада.

Д-р Степан Федак обходить цього року 50-ліття своєї праці, як адвокат. Він причинився до оснування багатьох наших товариств, і досі бере живу участь в нашій релігійній і національній житті.

Процес за вбивство мін. Перацького зачне 18. листопада у Варшаві. Перед судом стане 12 молодих Українців. Боронитимуть адвокати: д-р Лев Ганкевич, д-р О. Павенцький і д-р Горбовий.

В Долинщині шириться червінка. В селі Тисів померло 4 особи. В Бубниці хоруге багато дітей.

які навіть у капелюшках ходили, та цілими днями швендялися по місті, наслухували за сплетнями, та виглядали жениха. Не простого, але пана, якогось з пенсією, або принайменше писарчука з магістрату. А Марушка й не думала про те. Хто би там її бідної хотів. Вправді нераз стрічала Омелька Волянського, як теж ранками біг до кооперативи крамарювати, але де вона йому рівня. Він з іншої родини. Навіть ніколи не було нагоди з ним говорити.

І так минали містечкові дні за днями. Марушка тішилася, що має заняття, та заробить собі якийсь гріш. Аж одної п'ятниці стрінуло лихо. Виплатив Кац Марушці тижнівку і каже: „А прийди в неділю до роботи! Треба бальон содової води розлити у фляшки! На фестин замовили!“

— О, таж як! У неділю? Коли я у неділю приходила? Виж святкуєте суботу, а я неділю! — відказує обурена Марушка.

— Ну, то я виповідаю тобі службу! — роззлостився Кац. — Не прийдеш ти, то прийде друга! Дівок досить у місті! Прийде яка-будь баба, й на Великдень буде мені робити!

— Таж як? Та майте совість! Щоб я ще у неділю тут працювала?

— Як хочеш? Не будеш ти, буде друга! — сказав жид, і замкнув за собою двері від ванькира.

Марушку, як би хто довбнею вгараздив

Т-во українських ремісників, промисловців і торговців „Зоря“ у Львові уладило 3. ц. м. посвячення своєї нової домівки при вул. Вірменській ч. 25, на І. пов. і відкриття викладів. Посвятив її о. проф. Василів. Після промови голови „Зорі“ дир. Ю. Сидорака відбувся реферат про значіння викладів. „Зоря“ має тепер 300 членів і розвиває живу діяльність.

Українська ткацька кооператива „Комета“ у Львові 24, вул. Словацького 1 на Знесінні, пустила в рух свої механічні і ручні варстати, на котрих виробляє різного рода полотна з льну, конопель і бавовни, як вовняні сукна самоділи, обруси, простирали, рушники і т. д. „Комета“ скуповує ручну пряжу (нитки) з льну, конопель і вовни. Українські селяни повинні продавати свою пряжу тільки українській кооперативній ткальній „Комета“ безпосередно або через її скупщиків, бо вона добре платить і дає працю нашим людям.

Ревізійний Союз Українських Кооператив гуртує тепер 3007 наших кооператив.

Стан засівів назагал добрий. Найкращі пшениці та жита в тернопільському воевідстві, найслабші на Поліссі.

Електрифікація Поділля. В Янові, пов. Теревебля, побудували окружну електривню, котра буде обслуговувати теревебельський і копичинецький повіти.

Недобре діється на Волині. Після застрілення двох православних священиків, свщ. Пятаченка та свщ. Татури, хтось в ночі зранив тяжко 82-літнього свщ. П. Рафальського і застрілив його жінку.

Читайте католицьку пресу!

по голові. Аж кров пішла у п'яти. І не сподівалася, що так скоро стратить роботу. Ледви притягла до дому, та такі розплакалася перед батьками. Зажурена мати кивала головою, а батько простогнав: „От і допуст Божий на нас! І що тепер буде робити?.. Та, може якось Господь надолужить!“

Цілу суботу ходила Марушка як затроне-на. А в неділю вранці то й не знала, що робити з собою. — Іти до жида, чи не йти? Іти, чи не йти? Шкода стратити роботи! Але ж неділя? Гріх! Ні! Не йти! Бог батько! Третя заповідь!

І зібралася Марушка, та пішла до церкви. По Службі Божій скоро вернулася до хати. Чогож їй ходити кілька годин вулицями, та штовхатися у боки між юрбою? Пообідала, книжку у руки, і вийшла під яблінку в городі читати. Прочитала кілька карток, аж тут — бавх... Начеб хто бомбу кинув на місто.

Закрякали над церквою сполошені ворони, десь загавкала збуджена собака. Повибігали здивовані люди на вулицю. Деякі цікаві бігли у ринок, звідки доносився гамір і крик. Марушка стрепенулася і підбігла до воріт. За хвилину надбіг якийсь хлопчина і крикнув: „Каца забило! З цілого міста там злетілися жида!“

Надійшла ще якась жінка і додала: „Тріс бальон з содовою водою! Жидові руку вірвало, ногу скалічило, людей поранило! А в хаті су-

Світ прозріває.

В наших духовних науках ми завжди підкреслювали, що на Богослуженнях найбільше ласк збирають ті, що беруть чинну участь у відправі. До того висновку доходять тепер учені світські люди в Західній Європі. Ось недавно відбувся всесвітній зїзд катол. інтелігентної молоді, де один з них сказав таке:

Католик повинен мати в одній кишені св. Письмо з підписом єпископа, а в другій кишені — молитовник. Бо не вистарчить — казав він далі — бути на відправі, але треба в ній брати чинну участь, цебто дивитися і слухати слів священика, та йому відповідати.

Добре це запам'ятати всім, а головню тим, що в часі відправи все роблять, тільки, що найважливіше, не звертають уваги на відправу й держаться від неї, гейби осторонь. А так бути не повинно.

Шкільні влади вводять до шкіл — кіно, щоб дітям при його допоміжці облегшити науку і пізнання світа. Такі кіна є відповідно уложені і приготовані, що справді та спроба може принести неабиякі користи. В нас добре булоб, щоб філії „Просвіт“ закупили собі відповідні апарати та й при їх допоміжці оживили слабе нераз життя читалень.

фіт аж піднесло. Повезуть жида до шпиталю!“

Марушка аж побіліла. Вона знала ці бальони. Чимало находилася поміж них. Великі, мідяні бодні зі шрубками, закрутками, рурками, та якимись мірниками. Все там Кац коло них заглядав, то покручував, то регулював. Марушці й на думку не приходило, щоби таке залізо могло розірватися. Аж і сталося! Яка Божя ласка, яке щастя, що зреклася зарібку і не пішла у неділю до праці. А то булаб там нині теж калікою стала, або й не жила. Мерщій метнулася до хати, припала навколішки перед святими образами і гаряче молилася.

Старі батьки аж оторопіли з дива, вчувши про цей страшний випадок. Поставали з сусідами на подвірю, та всіляко пояснювали собі, як це могло статися. Аж надбіг дорогою Омелько. Вже з далека став питати: „Чули? Марушка може там? Що з нею?“...

— Є, є вдома! Де ж би я дозволила своїй дитині працювати у неділю. Як це дивно Господь нас захоронив перед нещастям! — відказала стара мати, сплакуючи з радості.

Усі на хвилину вмовкли. Омелько змішався, та не знав, що даліше говорити.

— А чогож ви так Омельку? Жалко Марушки? — спитали сусіди.

— Ні! Я так собі! Цікавий був. Випадок! Егеж! Але зайшов тоді перший раз до хати. А в осені й повинчався з Марушкою.

О. К.

Як окрашувати церкви.

Коли приглянемося на окраси наших сільських церков, зауважимо, що деякі бувають на причуд гарно прибрані, — але бувають і дуже погано „прикрашені“. Є нераз церква навіть з дуже різноманітними окрасами, — та всі ці окраси якось так недібрані, незугарні, накопичені, що радше засмічують церкву.

Маю на увазі штучні квітки. Звичайно по церквах всюди їх є дуже багато, але вони без мистецького хисту виконані, не дібрані кольорами. Найперше разять нас пестрі й крикливі краски паперу. Червоні квітки, сині, білі, жовті, густо вимішані, позолочені позолоткою, або покроплені фарбою, збиті густо у китягу, або скручені у грубий вінок, разять кожного, хто має хоч трошки мистецького смаку. Вони й розміщені на не своєму місці, бо їх чіпають навіть на кивот, на царські врата, тощо. Нераз буває образ з гарними, різьбленими й золоченими рамами, який уже сам собою красить церкву. А дівчина накрутить на них валок поганих квіток, і не тільки рами, але й половину образу закриває папером. До цього ще і цвяхів набє, друга їх витягає, і в цей спосіб нищиться дорога позолота, відколюється делікатна різьба. Деякі „ревні“ навіть на середину образу й на саму намальовану святу Особу набивають цвяхів, щоби вчепити квітку. Ще інші то й на золоту монстранцію почеплять паперовий віночок, бо, мовляв, так „гарніше“. А це тільки поганить церковну утвар.

Тому, окрашуючи образи й престולי по наших церквах, звернім увагу на гідний їх вигляд. Щодо штучних квіточок — то їх взагалі слід уживати щонайменше, — а літом і в осєні, коли є доволі живих цвітїв, не повинно бути в церкві ніодної штучної квітки. В деяких краях, як ось у Австрії, самі єпископи вже навіть цілком заборонили прикрашувати престולי штучними квітками.

Але коли вже хтось конечно хоче в зимі прикрасити церкву штучними квітками, то треба бодай уважати, щоби ці штучні квітки були вміло зроблені, добре дібрані та не надто численні.

Штучні, паперові квітки мусять бути подібні до тих, які ростуть на наших городах, себто айстри, маки, рожі, лелії, калина, тощо. До цього треба добирати кольори. Годїж робити мак з синього паперу, соняшник з білого, а нарциз з червоного, бо таких в природі нема, і ніхто не вгадає, що це за квітка. Не можна теж квіток золотити, чи сріблити, бо золоті квітки не ростуть ніде.

Коли вбираємо якийсь престіл, треба подбати, щоби ставити коло нього якісь однород-

ні квітки. Не мішати різних квіток з різними крикливими кольорами, але триматися одного гатунку й одного кольору. І так престіл Найсв. Христового Серця звичайно окрашуємо червоним кольором, і то або самими червоними рожами, або маками, даліями, тощо. Престіл Божої Матері окрашуємо білим, або синім кольором, себто білими леліями, рожами, нарцизами, роменами, незабудками, айстрами, тощо. Головний престіл можна прикрасити мальвами, рожами, калиною і т. я.

Квітки звичайно сплітаємо у вінці, або укладаємо в китиці у фляконах. Укладаючи китиці, треба уважати на те, щоби не було лиш самих квіток, але й листя. Зелені і пупінків повинно бути більше як квіток. Сплітаючи вінці, теж не намотувати з квітів грубого валка, але плести вінець ріденько, тоненько, свобідно і теж додавати багато зелені, бо тільки на зеленому тлі квітка вирізняється і надає чару та примани.

Фляконів з китицями квітів уставляти на престолах небагато. Вінці розвішувати у відповідних місцях, де є пусто або знищена площина, щоби квітками виповнити порожнє місце. Зате не треба вінців начіпляти на чудотворні ікони, на золочені рами, а вже грїхом і простацтвом є забивати в такі ікони, чи золочені різьби, грубі цвяхи. На монстранцію не вільно чіпати квіток. Місце, де спочиває Христос, може бути тільки золоте.

Крім цього при доборі кольорів квіток треба уважати на світло церкви. Є церкви ясні, і темні. Тому у притемнених місцях ставляти ясні квітки, зате у місцях ясних можна поставити темніші квітки. Коли нема готових, куплених фляконів, не наставляти банячків, або глечиків, але поробити флякони з фляшок, перетинаючи їх шнурком у половині. Тоді флякони, і китиці і вінці, будуть гідною окрасою наших храмів.

О. К.

Англійські лікарі накликають людей, щоб простуджених дітей хоч цілий тиждень не пускали до школи, бо такі хорі заражують другі діти. Вони також вимагають, щоб гімнастичні вправи для дівчат були відмінні від вправ для хлопців. Для дівчат вони дораджують легкі вправи пр. рушниками і т. п. Такі вправи є для дівчат нешкідливі й не наносять шкоди їх здоров'ю.

Закатареним під увагу. Коли прочуваємо й відчуваємо, що катар ось-ось у нас покажеться, то випиймо натще пів скляночки води, до якої впущено зо 3 краплі йоду. Це дуже певний і забезпечуючий лїк проти катару.

Американська почта пересилає всякого рода пересилки, а навіть — і звірятка, як н. пр. жаби, кртиці, ящірки, малі крокодили і т. п. Ставлять лише одну вимогу: звірятко не може бути довше, як тільки 50 см.

В кількох словах.

В 1050-ліття смерті св. Методія католики Югославії підготовляють великі обходи в пам'ять Апостолів Слов'ян св. Кирила й Методія. В часі від 20. листопада ц. р. до 5. липня 1936 р. у всіх католических церквах Югославії будуть відправляти ювілейні богослуження з відповідними проповідями. Єпископат видасть окремий пастирський лист. В церкві св. Кирила й Методія в Загребі змурують на закінчення торжеств пропаятну таблицю і назвуть вулицю, при котрій стоїть ця церква, іменем св. Кирила й Методія.

Амністія в Польщі обійме кільканадцять тисяч політичних в'язнів. Засуджені на 1½ року тюрми будуть зовсім звільнені, засуджені на 2 і 3 роки матимуть знижену кару до половини. В Польщі є тепер 56.000 в'язнів.

Сойм і сенат замкнув президент Польщі після ухвалення господарських повновастей для уряду.

Знижка комірнього у старих домах має настати від 1. грудня ц. р. Комірне в помешканнях 1, 2 і 3 кімнатних має бути обнижене на 15 відсотків. Від 1. січня 1936 р. мають скасувати льокаторський податок від 1 і 2 кімнатних помешкань.

Податки. До 30. листопада ц. р. треба заплатити другу рату ґрунтового податку за 1935 р. і решту надзвичайної маєткової данини за 1935 рік.

Військо закупує цього року 643 тисяч тон жита, 76 тисяч тон вівса і 3 тисячі тон пшениці. Крім того військо буде купувати бараболлю, крупи, ярину і мясо.

Смерть через знахора. В селі Глубочко на Рівенщині на Волині попарилася 11 місячна дитина. Батько дитини закликав знахора, котрий казав мастити дитину мастю власного виробу. Дитина скоро змерла на закаженні крові. Поліція веде слідство проти знахора. — Це повинно бути пересторогою для тих, що вірять у знахорів.

В Києві відбувся великий процес проти 23 Українців. Вони вели протибольшевицьку пропаганду в Київщині і Чернігівщині. Двох б. українських старшин засудили на смерть, решту на тюмру від 3 до 10 років.

На совітській Україні викрили таємну організацію комуністичної опозиції, котра мала зв'язок з Троцьким. Ув'язнили багато осіб.

Податок на „боротьбу з мишами“ завели міські ради у Вінниці, Бердичеві й Кам'янці на Поділлі. Вища совітська влада довідалася про цей небувалий податок щойно з газет і приказала перевести слідство в тій справі. Гарні порядки!

В Бесарабії голод. Голодують цілі повіти, м. ін. 800.000 Українців і німецькі кольоністи. В Чернівцях має повстати Комітет допомоги голодуючій Бесарабії.

В Москві відбулася велика військова парада з приводу 18-их роковин большевицької революції. Після паради совітський головнокомандуючий Ворошилов виголосив велику промову, в котрій сказав, що Гітлер підготує напад на Україну.

Союз Української Молоді повстав у Харбіні в Манджурії. Він видає свій часопис „Молодий Українець“.

В Австрії всі фільми, що є під моральним оглядом поправні — є звільнені від податку. — У війську заводять навчання релігії. Вчитимуть отці капелянка. Це все свідчить, що Австрія, є держава католицька.

В деяких округах Німеччини введено примусовий піст, а саме недозволено продавати в деякі дні м'яса і товщів. Те саме, лише в більшій мірі зроблено в Італії, з якою тепер обмежено торгівлю з приводу її нападу на Абіссинію.

80-мільонів лірів денно коштує Італію війна в Абіссинії.

Фігуру Христа високу на 30 метрів побудували на швейцарській горі Шапелер, високій на 1.300 м. Вона представляє Ісуса Христа, як благословить долину ріки Родан. Фігуру видно далеко навкруги.

Санкції проти Італії зачнуть обов'язувати від 18. листопада. На 56 держав членів Союзу Народів, 50 держав заявилося за санкціями проти Італії, себто за її господарським бойкотом. Проти санкцій є Австрія, Німеччина, Мадящина, Альбанія і Бразилія.

Італійська фабрика муніції у Медіоляні вилетіла недавно у повітря; чотири особи вбиті і кілька осіб ранені. Більше подробиць покищо часописи не подають.

Розпука італійок при відїзді їхніх чоловіків на фронт до Абисинії є дуже велика. Ось недавно багато чужинців бачили на італійській залізниці таке: До Абисинії відїздив поїзд з Італійцями. Жінки намагалися спинити цілий поїзд. Вони з великим плачем кинулися на шини й припинили поїзд. Щойно прикликана поліція силоміць повідривала жінки від залізничних шин і поїзд аж тоді міг відїхати. Нема чого дивуватися італійкам. Бо нарід бореться охоче тільки за рідну батьківщину, як це роблять жінки Абисинців, що радо йдуть у бій за рідний край. Повчаюча історія.

Війна в Абіссинії. Італійська офензива, ведена на двох фронтах рівночасно, поступає постійно хоч по малу вперед. На північному фронті Італіїці заняли Макале, що запевняє їм володіння над провінцією Тіре. На полудневім фронті Італіїці зробили цілу провінцію Огаден. Здобуття твердині Горагаї відчиняє Італійцям дорогу до провінції Гаррару. Італіїці посунулися досі 150 км. у глибину Абіссинії. Абіссинці відступили в гори і там будують сильні укріплення.

Абісинці пишуть, що чутки бучітмо в країні Тігре добутий Італійцями, знаходиться золото — є фальшиві. Видумки про золото пускають у світ Італійці, а то й зрадники Гугса, що тепер хоче приподобатися Італійцям. Але цей абісинський зрадник утратив честь у своїх, але також і в Італійців, що завжди за ним слідкують. Зрадниками кожний брідиться, та їм не вірить.

Скарб цісаря Менеліка видобули з його гробівця Абіссинці на потреби війни з Італією. Двоє залізних дверей, грубих на 40 см., висадили динамітом. Скарб Менеліка складається з 8 мільйонів талярів Марії Тереси вартости около 40 мільйонів франків. Крім того штаби золота, срібла і пиятини сягають до 135 мільйонів франків.

Абісинська армія має тепер 1 мільон карабінів старого типу, й 250 мільонів набоїв, 200 легких гармат і 35 протилетунських гармат. Останніми днями дістали Абісинці 200.000 карабінів нового типу.

І малпи... проти Італійців. В одній місцевості Абисинії, занятій Італійцями, велика громада малп напала на відділ італ. війська і старалася знищити телефонічні драти. Треба було боротися з малпами та їх проганяти.

Землетрус навістив Північну Америку. Потрясення чути було у східній Канаді та в деяких околицях Злучених Держав. В Гелені завалився ратуш. Ранених було 60 осіб.

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Жіноцтву під увагу“ (10 сот.) і „Христос-Цар“ (10 с.)
можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на пошту.
Радиться замовляти більшу скількість, бо тоді почта
менше коштує.

Цікаві доїбнички.

Що робити, щоби довго жити? Цим питанням займався і займається цілий ряд найвизначніших учених і письменників усіх віків. Навіть Папа Лев XIII., який писав латинські вірші, один такий вірш присвятив цій справі. У цьому вірші читаємо:

Перше за все — чистота духа і тіла. В їжі не переїдатися. Вино не заборонене, бо вони „веселить серце і розганяє тугу“. Але слід прибігати частіше до чистої води. На хліб — ніколи не забувати і не уникати його. З мяса найздоровіше — ягня й курка, але до них — багато зеленини, ярини. Добрі всі достиглі овочі. Але найліпші солодкі яблука, „оздоба столу“. Та ж головне — це молоко. „Дитиною годує воно. В старому віку треба до нього повернути. Бож найліпше воно відновляє сили старих людей“.

Як бачимо, у цьому вірші Папа Лев XIII. кілька-десять літ тому подав гігієнічні приписи дуже подібні до тих, як нині проголошує лікарська навча як останнє своє слово: з напиктів на перше місце ставить воду, каже їсти багато зеленини, ярини, овочів, та молоко.

Навернення знаного еспанського комуніста. Один з найзнатніших еспанських комуністів, генеральний секретар еспанської комуністичної молоді, Генрік Маторас, повернув до католицизму. Він оголосив у пресі, що зірвав з дотеперішними блудами і вступив в ряди войовників за католицьку робітничу організацію. Цей факт викликав в Еспанії велике вражіння.

Як за часів Нерона. З Мехіка доносять, що архієпископ Гвадалаяри висвятив недавно 20 нових священників. Акт висвячення мусів відбутися в тайні перед політичними властями в укріпій підземній ясині. В ній, як в перших початках християнства, архієпископ щодня відправляє Службу Божу. Свіжо висвячені духовні отці удалися зараз на визначені їм місця, перебрані по більшій часті за сільських робітників.

Що завдячуємо Китайцям? Шовк знають Китайці від непам'ятних часів; до Європи дійшов він щойно около 300 літ перед Христом. — Папір винайшли

Китайці в початках християнської ери. Європа прийняла той винахід в 12. столітті. — Чай навчилася пити Європа щойно в 17. столітті, хоча він був знаний в Китаю вже в 3. ст. по Христі. — Вже 700 літ перед Христом знали Китайці стрільних порох і уживали його до фабрикації бенгальських вогнів, але нинішнє застосування: до ручних гранатів, гармат, ручниць і т. д. знайшов від щойно около 13. століття по Христі. — Перша друкована книжка повстала в Китаю в 868 р.; друк при помочі рухомих черенок повстав там вже около 1100 року. — В 2. столітті винайшли Китайці порцеляну; готові фабрикати привезли Португальці до Європи в році 1518, а щойно під кінець 18. століття удалося підробити китайську фабрикацію.

Тому не можемо дивуватися Китайцям, коли вони дивляться на Європу згори. І навпаки, Європа легковажить собі Китайців, бо вони хоча знали винаходи пороблені Європою на кілька соток літ наперед, не встигли їх як слід використати. Дійшло до того, що Китайці, котрі замкнулися „китайським муром“ воюють ще до нині по давньому шаблями і списами, і дають собі щораз то нові свої найліпші землі загарбувати Європейцям і Японцям, котрих вони у своїй зоскорузлості уважали, або може ще й нині вважають доробкевичами. Найстарший і найкультурніший у старині наріз задеревів у своїй культурі і став погноєм народів проворніших, народів, котрі знання, добутого хитрощами від самих таки Китайців, не сховали за пазуху, але зуміли його хосенно для себе використати.

Як боротися з мухами? Боротька з мухами належить до головних питань сільської гігієни. Стверджено, що головний осідок яченок домашньої мухи це гній безрог. Тому треба цей гній скоро вивозити або прикривати коров'ям, котрого мухи не люблять. Помешкання треба чистити від мух раз на тиждень, бо мухи вилягаються за 12 днів.

Найбільше мотоциклів мають Німці — 955 тисяч, далі Англія — 548 тисяч, Французи — 500 тисяч — а маленька гірська Альбанія налічує ледви 20 оцих двоколесних машин.

Шпирка.

Клопоти віїта Смоктуна.

(Закінчення).

— Ну? І ви закінчили правуватися з в'ятем?

— Правуюся з ним! Зять як побачив, що я раз у раз до міста їзду, хати не тримаюся, до господарки не творюся, тай з усіма в хаті сварюся, забрався з Гандзуню до своєї мами. Ніби не загнівався зівсім, і до нас приходив і в полі робив, але, бувало, каже: „Як ви, тату, так заєдно будете сваритися й лаяти, то ми тут зі шляхами і холерами жити не годні.“ Сів я раз у неділю на приспій тай рахую, скільки то я вже на той „антерес“ гроша висипав, бо то і тому дурисвітові гадукалові, тай отут до Фернгляса треба було вступити, ба це, ба те, то нарахував того більше як дві сотки. Тпрр! Гов! — кажу до себе. Тпрр! Гов! Пилипе! Небоже! Так далі не може бути. Йду до зятя. „Микито, — ка-

жу, — може би ми як на лад вийшли?“ — „Я, тату, з поготів — повідає Микита. — Перестаньте лаяти, перестаньте сваритися, а що найважніше, покиньте отих своїх кумпанів, того писаря, Хляя, того заступця Цмокайца, рідше відвідуйте Мошка, тоді вернуся й буде все гаразд.“ — „Ну, а з дитиною що зробимо? Хай іде на зебри?“ — „Таж ми, тату, — каже, — не дикі звірі, таж ми, гей якісь християни. Марійка хай здорова ховається, може й мені Господь дасть якої дитинки дочекатися. А земельки святої ні ви, ні я до гробу не заберемо, дітям лишимо.“ А я на тото повідаю: „Ні, я так не приймаюся. Хай Ганка пару моргів моїй дитині відпише, а ні то хай нас суд розсудить.“ — „А пощож? — повідає Микита. — Тай за чим нам перед судом очима світити? От, знаєте, тату, що ми зробимо. В нашій читальні є мировий суд, і як він між членами справу зробить, так воно святе.“ — „Ба, — кажу я на тото, — Ти, рахувати, член, а я до тих ваших витребеньків чомусь не годен наломитися.“ — „То надоміться, тату, а по-

Колірові проти білих. Організація японської молоді веде велику діяльність в обороні Абіссинії проти Італії. Відділи цієї організації працюють в Азії, Африці та Океанії. Видано відозву „до всіх колірових братів“. В ній пишуть м. ін.: „Вбийте білого вовка Середземного Моря (себто Італію), котрий напав на чорне ягнятко Східної Африки (Абіссинію). Встаньте і спійшіть на поміч нашому бідному абіссинському братови, що попав в кігті жорстокого білого вовка. Вбийте того звіря з білою шерстю, що загрожує життю невинного чорного ягнятка. Бороніться проти білої небезпеки, бо інакше рівноправність раз і загальний мир ніколи не будуть забезпечені“. Ціль цієї організації японської молоді — зорганізувати всі колірові народи і підняти їх проти білих найздішників. В цілій Азії та Африці заворушилися колірові народи. Панування Англії, Франції, Голандії та інших колоніальних держав над коліровими народами сильно загрожує італійсько-абіссинською війною.

Кінський музей знаходиться у франц. містечку Семір. В перших комнатах є збірка випханих коней різної раси і породи із різних країн усього світа. В дальших покоях знаходяться сідла та всяка упряж на коні з найдавніших — аж до наших часів. Врешті є зібрані всякі події з життя людини й коня. Цей музей оснував ще в 19 ст. франц. генерал Лявертіс.

На островах Спокійного Океану живуть величезні черепахи, що важать понад 260 кг. Вони рухаються дуже поволі — 300 м. на годину, так що 12 км. переходять у 2—3 дні з перестанками на прохарчування. Один такий сердега, власність мільонера Ротшільда, жив собі спокійненько — 300 літ.

ПРАЦЯ У ЛЬВОВІ ОЖИВЛЮЄТЬСЯ. Крім відомих „Академічних Вечорів“, відбуваються тепер у Львові такі виклади: Святоюрський Кружок КАУМ дає що неділі відчити про історію України, про наше письменство і т. п. Сая: пл. св. Юра ч. 4, год. 3. Т-во „Зоря“: відчити для старших год. 12, для молоді год. 4 по пол.; сая: вул. Вірменська ч. 25. Крім цього помітний живіший рух у всіх читальнях, самоосвітніх гуртках і т. п.

бачите, як то воно на здоровля вийде. Щось прочитаєш, чогось навчишся, то вас уже й до коршми не скортить. А може з часом і до нашого гуртка відродженців пристанете.“ — „О! — повідаю я йому, — що того... то вже ві. До коршми то вже може й не буду ходити, бо бачу, що жидок з християнина тільки насміхається, й пантрує, якби його з гроша обчистити. Але як поїду до міста, то пзки отак для здоровля чарку—дві випю.“ Подумав я, подумав тай кажу: „Ну, про мене, пиши мене до тої читальні, тільки, бачиш, трошка мені „вомкно“, щоби там у „ловяті“ на тото не кривилися, що я, рахувати, війт, з читальниками собі заходжу. А там, знаєш, мене заєдно величають, що я між війтами якесь там, хай пріч кажеться, перла, що я, мовляв, осторонь від тих бурителів-читальників. Щоби мені чуєш, з цього не вийшла яка теремедія. — „Сміється, тату, — каже Микита. — Ви війтом побудете ще рік чи півтора, а хлопом будете вмирати. Та ще такий не вродився, щоби хлопа з хлопа скинув. А як би ми, хлопи

ДОПИСИ.

Як ми вже писали, дня 3. XI. ц. м. відбулося урочисте посвячення угольного каменя під будову церкви й захоронки на Знесінню. Камінь посвятив Преосв. Кир Никита в сослуженні духовенства при великому здвизі народа. Є надія, що знесінські громадяни під проводом свого душпастиря о. В. Харини виконають своє богоугодне і національне діло.

В день св. Димитрія розпочалося на Личакові триденне Богослуження в честь Христа Царя. Що дня голосили дух. науки оо. Дудкевич, Чемеринський і др. Особливістю свята було прегарне староукраїнське тзв. правило св. Пахомія. Личаківська церква є здається одинока, де правиться те чисто східне і миле вірним Богослуження. Щира молитва: Ісусе Христе Сине Божий, помилуй нас грішних!, будить віру і любов до Спасителя, Царя нашого. Свято закінчилося величавим обходом довкола церкви. Вірні розкупили досі 100 примірників книжки: „Христос-Цар“ — з якої дохід призначений на будову церкви на Знесінню.

Зачуваємо, що організується тепер церк. хор, що скріпить почування і любов парохіян до своєї церкви. Недавно справлено новий фелон, а одна побожна вдовиця пожертвувала два килими на бічні престоли. Збірка на вишиття нового вишиваного обруса під проводом п. Е. Терлецької, поступає жвавим кроком уперід і вже на Різдво пишатиметься на половнім престолі чудово вишиваний обрус.

Ювілей о. Целевича в Лозині. Парохіяни-шляхтичі і патрони церкви села Лозини, пов. Городок, влаштували дня 10. жовтня ц. р. ювілей з нагоди 50-ліття священства свого пароха о. сов. Антонія Целевича. О год. 8 рано зібралися парохіяни в церкві і звідси з процесією під проводом о. Миронця, пароха з Ясниськ, удалися з піснями до дому о. пароха. На привітання о. Ювілята відспівав мішаний хор з Ясниськ під дир. п. С. Мегоника „Многолітєвіє“. Потім вірні, процесія, о. Ювілят і о. декан Радзикович вернули до церкви.

Прибули рівночасно ще ОО.: І. Лагола з Дубро-

так геть усі купи трималися, вчилися, про світ Божий читали, то тоді всі посторонні нас шанувалиби й ми якоїсь чести на світі добилисяби.“

— І так, бачите, Прокопе, я на старі літа став читальником. Ну, й читальники над нами той суд зробили й присудили таке: Усе має бути як є, господаримо як, обидвох господарствах, я зі свого збираю, бо на доживоття, а зять ві своєї материнщини (бо його мама вже померла була). А що приощадимо, купуємо поде як де трапиться і те поле пишемо для моєї малої.

— То вже ви, Пилипе, не повинні мати жури, коли все поладналося.

— Ба, коли бо все якийсь червачок там у середині гложе, що мала матиме менше ніж Гануська. Та хай там, треба жвавіше взятися за роботу, гроша не марнувати, якось то Господь милосердний дасть. Ну, але ми балу-балу, а там десь наші на торговиці, може вже пацята продали тай за нами очі виглядають. Зіставайте здорові, я вже таки йду.

виці, І. Адам з Рокитна, І. Александрович з Домажира, Охримович з Вороцева, С. Пясецький з Великополя, М. Кушкевич з Янова, О. Гуглевич з Верещиці, І. Харлампович зі Стариск та о. ігумен П. Луцник ЧСВВ і о. Жарський ЧСВВ з Крехова.

На порозі церкви привітав зворушливими словами о. Ювильята декан о. Радзикович. Перед Службою Божою о. Ювильят і парохіяни простили собі взаємно провини. Службу Богу правив о. Ювильят а дяконували о. Пясецький і о. Гуглевич. — По Службі Божій виголосив о. декан Радзикович проповідь. Згадав про заслуги і діла о. Ювильята для церкви і парохії, а також про щедрість і жертвенність парохіян для церкви і завізав до дальшої праці на Божу хвалу, та заохотив до докінчення іконостасу, щоби скоро могло відбутися торжество посвячення величавої недавно збудованої церкви. Потім вірні, процесія і духовенство відправили о. Ювильята до дому. При каплиці коло приходу виголосив о. Вояковський проповідь про св. Хрест, а безпосередньо по проповіді почалися привіти і деклямації. Перший привітав о. Ювильята солтис громади М. Дзічка-Лозинський, а дівчинка Наця Шумило-Кульчицька віддеклямувала віршик, вручаючи о. Ювильятові китицю рож. Далше зложили привіти М. Зармулович-Лозинський, С. Згалат-Лозинський, дяк С. Беринда-Ясницький, а також І. Попель і С. Заньчак з Вишенки і С. Мельник дир. хору з Ясницьк, а деклямували діти: П. Дзіжа-Лозинський, А. Дзіжа-Лозинська, О. Згалат-Лозинська, К. Згалат-Лозинська і М. Задеберна-Жеребецька.

По кожнім привіті і деклямації хор співав „Многая Літа“, а сердечне привітання парохіян зворушили о. Ювильята до сліз. О. Ювильят щирими словами подякував парохіянам за докази любови і пошани.

Хоч приготування тривали лиш один тиждень, а в день ювілею рано до 11. год. падав дощ — торжество випало надсподівано гарно. Воно на довгі роки залишиться в пам'яті лозинських громадян.

Ото хлопці.

Як передзвонили на вечірню, великий гурт молодняку стояв коло громадського дому. Парібчаки, як дубчаки. Усі росли, як під міру. Здорові, кремезні, а на лиці як поливані. І прибрані не по якому. Усі, та в чорному убранні, щей ногамиці заправовані на шву. Здавалось, потягнеш пальцем, то й заріжеш. І краватки шовкові, і ковнірчики біленькі, аж диво, хто їх там на селі пере, та „штайфує“. У декотрого кашкет на бік, ще й квітка затикана, а на грудях у кожного порцелянові пантофлі на шнурочку. Це Яндрух, як ходив десь на відпуст, купив у жидівських будках. А хлопці, як побачили, то всі до одного теж собі покупили.

Оподалік між ясенями на горбочку стояла церковця. Там побожні люди зійшлися на вечірню. Співали. Повівав легенький вітерець, і з горбочка доносилося тужливе „Світе тихий“.

А хлопці вистойкували. Одні поспиралися на поручча, другі ділилися шпортом, а Никола зі Стефаном взялися бороти. Сцепилися руками, як кліщами, підносили один одного на животі, вимахували собою на боки, а зап'ятками

Євангелія.

Неділя 22.

Один чоловік був багатий, і одягався в порфіру та виссон і забавлявся кожного дня розкішно. І був один убогий, на ім'я Лазар, що лежав перед його воротами, цілий в струпах. І бажав насититися окрушинами, що падали зі стола багатого; тільки пси приходили та лизали його струпи. І сталося, що вмер убогий, і занесли його ангели на лоно Авраамове; умер же й багатий, і поховали його. І в пеклі будучи в муках підняв свої очі і побачив Авраама здалеку, і Лазаря на його лоні. І закликавши, сказав: Отче Аврааме, помилуй мене і пішли Лазаря, щоби замочив кінець всего пальця в воді і охолодив мій язик, бо я мучуся в сій полуміні. І сказав йому Авраам: Сину, згадай, що ти зазнав добра в своїм життю, а Лазар так само зла; нині ж він тут тішиться, а ти мучишся. Та ще й до того між нами а вами велика пропасть утвердилася, щоби ті, котрі хотять перейти звідси до вас, не змогли, ані звідти перейти до нас. І сказав: Прошу тебе отже, отче, пішли його в дім мого батька. Бо я маю п'ятьох братів, нехай закликає їх, щоби й вони не прийшли у се місце муки. І сказав йому Авраам: Мають Мойсея і пророків, нехай їх слухають. А він сказав: Ні, отче Аврааме; але коли хто з мертвих прийде до них, покається. І сказав йому: Коли Мойсея і пророків не слухають, то й коли би хто з мертвих воскрес, не повірять. І сказав до своїх учеників: Не можливо є, щоби не прийшли соблазни, та горе тому, через кого приходять. Ліпше йому, коли би млинський камінь завішено на його шию і кинено в море, як щоби соблазнив одного зі сих малих.

(Лука гл. 16, ст. 19—31, гл. 17, ст. 1—2).

Св. Николая.

Хто вас слухає, мене слухає, а хто вами погорджує, мною погорджує; хто ж погорджує мною, по-

гупали в землю, аж дудніло. Аж Стефан кинув Николою у болото, і всі заревли голосним реготом.

Та надійшов Петро Каблучка. Виголений, чепурний, вистроєний на гузик. Він це усіх мусів перейти. А гриву таку довжезну, що як тріпнув головою, то волосся до бороди сягало. Зате і без шапки по модному ходив. Задерши голову до гори, наблизився до товариства, та хотів сісти на поручі. Але Семко підставив ногу, і бундючний Петро капуль попід себе, та носом у ковбаню.

І знову хлопці реготом зайшлися. Несамовита радість вхопила їх. Та Петро не таківський. Лискавкою схопився на ноги, оглянувся кругом себе, і скочив до Семка:

— Ти-и-и!

— Ти!

Почервонили оба як каплуни і стали проти себе так близенько, що носами доторкалися.

— Ну!

— Ну, ну!

— Пробуй!

— На!

І бавх, бавх, гуп, ляп, зачали молотити себе, куди попало. І довго це не тривало, як

горджує тим, що післав мене. І вернулися сімдесят з радістю, кажучи: Господи, і біси коряться нам в твоє ім'я. І сказав їм: Я бачив сатану, що спадав з неба як блискавиця. Се я дав вам власть наступати на змії й скорпіони, і на всю ворожу силу, і ніщо вам не зашкодить. Однак не радуйтеся сим, що духи вам коряться, а радуйтеся, що імена ваші написані на небі. В ту годину зрадів Духом святим і сказав: Славлю тебе, Отче, Господи неба й землі, що ти втаїв се від мудрих і розумних, а відкрив те немовлятам. Так, Отче, бо так тобі подобалося.

(Лука гл. 10, ст. 16—21).

Неділя 23.

І приплили в землю Гергесенців, що є напроти Галилеї. Коли ж вийшов на сушу, зустрів Його один муж з міста, що мав біса і від довшого часу не одягався в одежу, ані в хаті не жив, а в гробах. Сей побачивши Ісуса, упав перед Ним і закричав великим голосом та сказав: Що мені і Тобі, Ісусе, Сине Бога Вишнього? Благаю Тебе, не муч мене. Бо приказав нечистому духові, щоби вийшов з чоловіка; бо від довгого часу поривав його: і вязано його ланцюгами і в кайданах стережено; та розриваючи ланцюхи, гонений був бісом на пустиню. І спитав його Ісус, кажучи: Як тобі на ім'я? А він сказав: Леґіон; бо багато бісів увійшло в нього. І просили Його, щоби не наказував їм йти в безодню. А було там велике стадо безрог, що паслося на горі; і просили Його, щоби позволив їм в них увійти. І позволив їм. І вийшли біси з чоловіка і увійшли в безроги; і кинулося стадо з берега в озеро і потонуло. Коли ж те, що сталося, побачили пастухи, повтікали і розповіли в місті і по селах. І вийшли побачити, що сталося, і прийшли до Ісуса і знайшли чоловіка, з котрого вийшли біси, одягненого, і при здоровім розумі, сидячого в ногах Ісуса, і злякалися. І сповістили їх ті, що бачили, як біснுவатий одужав. І просило його ціле населення Гергесенської країни, щоби відійшов

Календар.

листопад 1935.

Стиль		Дні	С В Я Т А
м.	ст.		греко-катол.
16	3	С	Айталя, Йосифа
17	4	Н	22 по С. Іоанікія
18	5	П	Галактіона мч.
19	6	В	Павла еп., Клявдія
20	7	С	Єрона, Лазаря
21	8	Ч	Соб. св. Михаїла Арх.
22	9	П	Онисифора
23	10	С	Єреста, Ореста
24	11	Н	23 по С. Міни, Віктора
25	12	П	† Йосафата, Ніля
26	13	В	† Івана Золотоуст.
27	14	С	† Филипа, Пушди.
28	15	Ч	Гурія, Самсона
29	16	П	Ап. Матея ев.
30	17	С	Григорія нек.

Сонце сходить дня 16 листопада о год. 7.06, заходить о год. 16.21.

Місяць: друга чверть дня 17 листопада, нів дня 24 листопада.

Столітній календар каже, що після 20 листопада випогодиться і придуть перші приморозки. Під кінець місяця студено, впаде сніг з дощем.

від них, бо обняв їх великий страх. А Він зступивши в човен, вернувся. І просив Його муж, з котрого вийшли біси, щоби був при нім; та Ісус відпустив його, кажучи: Вертай в свій дім і розкажи, що тобі вчинив Бог. І пішов, по цілм місті оповідаючи, що вчинив йому Ісус.

(Лука гл. 8, ст. 26—39).

обидва вже були закрашені червоною юшкою, та розбігалися по хатах за водою.

— Ха, ха, ха! Ха, ха, ха! — Загули хлопці враз. Але пожартували ще хвилину і знову нудилися. Позирали на сонце, і ще було високо. Нині вечором до Настасова вибіралися. Там празник і музика десь буде у stodолі. Погуляти б там з Настасівськими дівками. А їх парібкам та носа втерти. О, вони Гриньківські, нікого не бояться. До якого села підуть, то їх право.

Але до вечора, ще було далеко. Хлопці зівали, нудьгували, та не знали, що з часом зробити?

— Хлопці! Ану, хто скочить через тичку? — закликав Федь Веретільник, — приставляючи тичку до поруча.

— Я, я, я! — заголосили хлопці.

— Ні! Усі по черзі! Хто ліпше, то в мене хлопака!

— Файно! Ану, по одному! — гукнули хлопці, і поставали у ряд.

Розмахнувся Луць, перескочив Василько, а Іван Вогнистий каже: „Піднесіть тичку вище! Тепер я скачу!“

— Ну, ну! Най покаже! — кликнули хлоп-

ці, — вдивляючись на Івана, що героєм хотів бути.

Плюнув Іван у руки, поправив кашкет, відступив кілька кроків назад, і гайт на тичку, але якось закрутив ногою за патик і гет на землю.

„Хлопці в регіт, аж за животи бралися. А Іван: „Ой... ой... ой!.. І втих на землі. Хтось заглянув кров на маринарці. Хлопці в розтіч.“

А тимчасом скінчилася вечірня, і люде виходили з церкви. Обступили Івана, підводять, аж ахнули:

— А хтож, тебе, сину, та ножом угараздив?

— Але дивіться, це якось через кишеню виліз йому цей гнип!

— Знать, скавав, упав на гнип, і пробився!

— Але чого ж у неділю гнип носити у кишені? Таж це шевський, від чобіт!

— Може вибірався на які порахунки?

— От, тай сам пробився!

— А на вечірні не було їх ні одного!

— Ото, ото, ото, нині хлопці! І це мають бути колись господарі? — Кивали люди головами, та ледви теплого хлопчиська понесли між хати.

О. Горищвіт.

Читання для наших господарів.

Як переховувати капусту на зиму?

Перший спосіб: Капусту виривається з корінням і укладається головами до землі, одну коло другої на рівнім місці. Опісля прикривається землею аж до половини коріння, а вистаючі корінці прикривається сухим листям або мервою. В той спосіб забезпечена капуста видержить всякі морози.

Другий спосіб вже не такий простий. Діл викопаний на 30 см. глибоко висипується піском. Капусту з корінцями зіставляється кілька днів зложеною головами на землі, щоби трохи зів'яла. Опісля укладається її в приготіванім долі і засипується піском на 6 см. грубо. Так укладаємо капусту кількома верствами, присипаними піском, творячи копець. Зверху прикриваємо його верствою землі грубою на 10 см. Прикрити треба добре, щоби не доходив воздух.

Найбільший кабан світа. В столиці Румунії Букарешті міністерство хліборобства відкрило виставу для показу найбільшого кабана світа. 4-літний кабан йоркширської породи „Йонаш“ важить тепер 680 кг. Коли він мав 3 роки важив 572 кг. і в денно 18 кг. кукурудзи і ячменю та 1 кг. муки. Тепер дають йому тільки 6 кг., бо кабан занадто потовстів, ледви рухається і ледви підіймає повіки. Він важив вже 700 кг., але йому зменшили харчів, щоб сало його не задусило. Кабан високий на 117 сантиметрів, довгий на 228 см.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я.

За оголошення Редакція не відповідає.

Даром 5000 дамських костюмів.

Щоби зеднати собі сталих клієнтів і зарекомендувати наші найліпші комплекти серед найширших мас населення, призначили ми цілком даром 5000 дамських костюмів для тих ПТ. Клієнтів, котрі замовлять 1 або більше комплектів. — Кожний безоглядно одержує даром 1 дамський костюм.

Для реклами висилаємо 10.000 комплектів по цінах дуже низьких, безконкурентних.

НАШІ РЕКЛЯМОВІ КОМПЛЕТИ. 70% ЗНИЖКИ. ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 9 ГР. 95.

висилаємо: 3 м. матеріалу на елегантне мужеське убрання, осіннє або зимове або 1 мужеське убрання, готове, гладке або в десені (краска на жадання) добре викінчене, 1 мужеський свєтер, зимовий, грубий і теплий в десенях жакардових з шалевим ковнірем, 1 мужєську сорочку доброго сорта з модним сатиновим викінченням або 1 п. калісонів білих доброго гатунку, 1 мужєський вовняний шаль або 1 пасок до сподень, 1 п. десеневих скарпиток дуже міцних і 3 мужєські хусточки до носа з ладним колірним пружком або 1 шовкову краватку, наймоднішу. — Той сам комплект першорядного сорту зол. 11 гр. 97.

Веселий кутик.

ВІДТЯВСЯ.

— Я не бачив ніколи, щоб ти хоч раз отворив уста на засіданнях!

— Якто? Таж я за кожним разом, коли ти промовляєш, зіваю.

В СЕРЦІ АФРИКИ.

Один подорожник оповідав про свої пригоди в Африці. Коли він говорив про трудну переправу через ріку, одна слухачка перервала оповідання окликом:

— Боже мій, таж ви могли затонути!

— О, ні, — успокоїв її подорожник. — Це неможливо. До цього ніколи не допустилиб крокодили.

НАШІ ДІТИ.

— Чого цей маленький так плаче?

— Бо він хотів би мати вакації.

— Якто, то він не має вакацій?

— Ні, бо він ще не ходить до школи.

ПІСЛЯ ПРИПИСУ.

— Лікар: Чому ваш чоловік не зажив ні разу приписаного ліку?

— Жінка: Ну, бо якже, пане докторе, таж на пляшці виразно написано: „Держати все добре замкнене“...

Обидва виграли заклад.

Кон і Піпман купуються в Дністрі.

— Слухай, Піпман, заложімся за 5 доларів, хто довше видержить під водою!

— Згода!

Кон і Піпман дали нурка. Кожний хотів виграти заклад і... оба потопилися.

— О —

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 10 ГР. 70.

висилаємо: 4 м. матеріалу на модну жіночу суконку з гарними візорами в десенях найновішого сезону, 1 зимову хусточку в крати ясні або темні, 1 дамський свєтер-пульвер дуже модний, 1 п. жіночих пантофлів (подати розмір взуття), 1 жіночу сорочку мадаполямову, люксусову з гарною шовковою вставкою ві всіх красках на жадання або 1 жіночу сорочку п. вовняну, 1 п. реформ з доброго еластичного трикоту, 1 п. пончіх вона з шовком „муліне“ або 1 апашку (шаль) чисто вовняну д. модну згарними візорами, 1 пасок і 3 жіночі хусточки, батистові. — Той сам комплект першорядного сорту зол. 12. гр. 83.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 22.

висилаємо: 1 штуку полотна білого 17 м. на білизну всілякого рода фірми І. К. Познянського і Сп. Акц., 1 пару пікових колдер на ліжка в елегантні жакардові квіти, 2 дивани на стіну в гарні, ткані образи, 2 простирала білі великі і 3 білі ручники. — Той сам комплект першорядного гатунку зол. 24 гр. 50.

Комплети повищі висилаємо за посліплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі на почті.

Без ризика: Коли товар не подобається, приймаємо його з поворотом, а гроші за нього негайно звертаємо.

Адресувати: Фірма „POLSKA TKANINA“, Łódź, Mo-niuszki 3, Oddz. B. 7.

Зазначуємо, що до кожної пачки безоглядно до-лучуємо 1 жіночий костюм.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козицький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Opłatę pocztową opłacone ryczałtem.

Ціна 10 сот.

Наш Христос

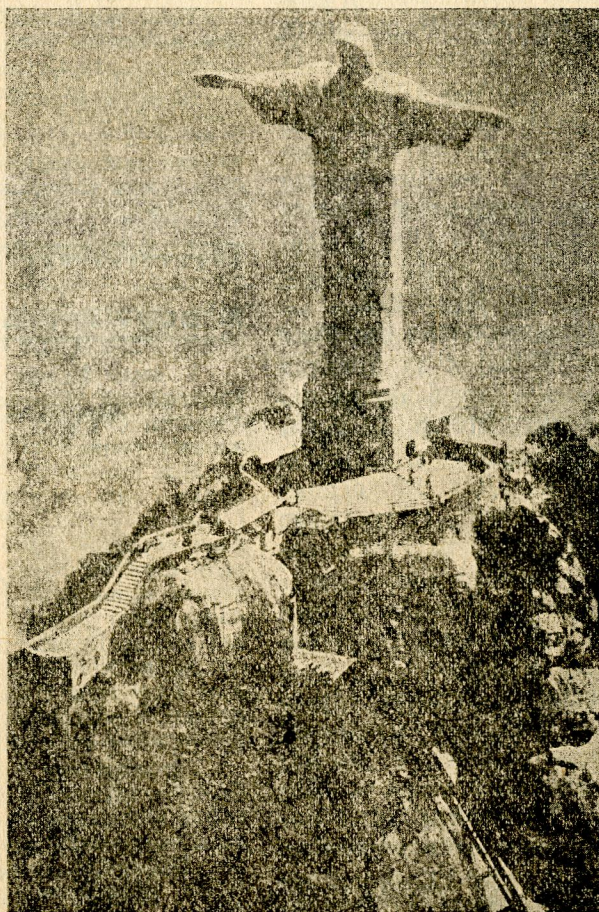
ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів,

1. грудня 1935.

Ч. 22. (70).

ХРИСТОС СПАСИТЕЛЬ

Величава статуя Христа, про яку пишемо ближче в нинішньому числі нашого часопису.

ЛЕ АН УРСР

Український Святий.

Дня 25. листопада Українці греко-католики обходили пам'ять українського Святого, мученика за Унію, св. Священномученика Йосафата, Архієпископа Полоцька. Його замутили за змагання до єдності Церков у 1623. р. Тіло Святого лежало в церкві ОО. Василіян у Білій Підляшській. Коли Св. Отець проголосив св. Свящм. Йосафата святим, і до його мощів зачали сходитися маси вірних, Москалі задумали сховати мощі перед вірними.

В 1873. р. православний священник Николай Ливчак усунув мощі св. Свящм. з престолу і скрив їх у підземеллі. Між нарід пустили вістку, що домовину з мощами св. Йосафата вивезли в глибину Росії. Одначе Провидіння Боже так зарядило, що в часі, коли російські жандарми вигнали вірних з церкви і домовину переносили з престолу до підземелля, один малий хлопець сховався на хорах і все бачив.

Цей хлопець вже як старенький дідусь, Омелян Радоминський, оповів підчас війни в 1915. р. Українцеві Теодорові Заяцеві, австрійському офіцирові, що знає, де Москалі сховали мощі св. Йосафата. Коли Т. Заяць приїхав до Львова, оповів про це нашим священникам. Вислано о. Демчука, Василіянина, до Білої Підляшської. Він відшукав там О. Радоминського й інших старших громадян і при їх допомозі дня 20. листопада 1915 р. відкопав збутвілу труну з тілом Святого. Бракувало тільки лівої руки Святого. Вірні не хотіли дозволити забрати святі мощі. Одначе коли Москалі зачали офензиву в 1916 р., місцеві вірні і німецька військова влада згодилися на перевезення мощів св. Йосафата.

Дня 12. липня 1916 р. вивезено св. мощі з Білої Підляшської до Відня, куди прибули вони 15. липня. При великим здвизі вірних перевезено св. мощі 17. липня 1916. р. до української греко-католицької церкви св. Варвари, де вони спочивають і досі. Дня 30. серпня 1917 р. Високопреосвященний Митрополит Андрей Шептицький, що вертав тоді з кількालітньої рос. неволі до Рідного Краю, перевів торжественне урядове розлізання св. мощів і устійнив, що це понад усякий сумнів мощі св. Свящм. Йосафата Кунцевича.

В 1923. р. святкували всі Українці греко-католики торжественно 300-ліття мученичої смерті першого українського Святого, що помер за Унію. Тепер спочивають мощі св. Йосафата в далекому Відні. Та прийде час і мощі св. Свящм. Йосафата повернуться знов до Рідного Краю і спічнуть у серці України в золотом верші Києві, а всі Українці відбуватимуть до них паломництва.

Грудень — місяць „Просвіти“.

Дня 8. грудня 1935 р. минає 67 літ, як у Львові заклали найстарше українське товариство „Просвіта“. „Просвіта“ зачала велику працю над національним освідмленням українського народу в Галичині. Книжечки „Просвіти“ ширили освіту до всіх найдалішніх закутків нашої Батьківщини. Наш народ так полюбив товариство „Просвіту“, що де лише була горстка Українців, там повставала читальня „Просвіти“. Крім Галичини основували читальні „Просвіти“ на Великій Україні, на Зеленому Кліні, в Манджурії, в Америці й Канаді, в Бразилії, Аргентині, словом всюди, де бється українське серце. Коли після війни багато Українців опинилося на еміграції в різних краях Європи, та інших частин світа, як гриби по дощі всюди повиростали „Просвіти“.

Колись „Просвіта“ була одинокою українською організацією. Зчасом вона дала почин до заснування численних інших українських товариств: господарських, освітніх, політичних, жіночих, спортових і всяких інших. „Просвіта“ це мати майже всіх українських товариств, бо вони виростили під її опікою.

Минуло 67 літ великої праці „Просвіти“ над національним освідмленням українського народу, над його економічним дивинням, над його організацією, над освітою та вихованням. З „Просвітою“ зв'язане тісно наше минуле, з „Просвітою“ вяжеться і наша будучність. „Просвіта“ виконала вже багато праці, ще більше праці перед нею. Освіта й виховання народу, це фундамент під будову сильної української нації.

Тому український народ в місяці грудні підіпре своє найстарше товариство „Просвіту“ і зложить свої лепти на „дар Просвіти“.

Українці католики повинні бути діяльними членами „Просвіти“ і вкладаючи свою працю і свої лепти в її користь повинні подбати, щоби „Просвіта“ була католицькою, щоби в читальнях „Просвіти“ були всюди католицькі часописи й католицькі книжки і щоби не було там безбожних газет і книжок.

З релігійного життя.

У честь Христа Царя уладив святочні сходини Центральний Жіночий Кругок Українського Католицького Союзу у Львові 20. листопада 1935 в салі жіночої гімназії СС. Василіянок при вул. Длугоша 17. Між приявними були м. ін. Преосв. Кир Никита Будка і кількох священників, один о. Редемпторист і один о. Студит. Пані А. Конрадова відкрила сходини короткою промовою, вказуючи на нашу готовість служити Христу Цареві. П. Е. Тишинська відчитала відповідний реферат, в котрім закликала а-постолувати ревно, щоби Христос Цар запанував над світом. Дальше п. Р. Гумінілович відспівала гарно дві релігійні пісні. П. І. Гургулівна віддекламувала один вірш Ольжича та вірш Іго „Екстаз“ в перекладі Б. Лисянського. Святочні сходини закінчено відспіванням католицького й національного гімну.

Богослуження в честь св. Свящм. Йосафата відбулося в церкві ОО. Василіян у Варшаві. Преосв. Йосафат Коциловський, Епископ Перемиський, в сослуженні численного духовенства відправив Службу Божу. Проповідь виголосив о. ректор Пушкарський ЧСВВ. Крім Українців греко-католиків було також багато чужинців.

Читайте католицьку пресу!

Процес за вбивство мін. Перацького.

12 УКРАЇНЦІВ ПЕРЕД ВАРШАВСЬКИМ СУДОМ

Дня 18 листопада 1935 р. зачався у Варшаві процес проти 12 членів ОУН (Організації Українських Націоналістів), котрі підготували вбивство міністра Перацького у Варшаві дня 15 червня 1934 р. Перед судом станули: **Степан Бандера**, літ 26, студент техніки, за намову Гриця Мацейка вбити мін. Перацького; **Микола Лебедь**, літ 26, абсолюент гімназії, за те, що вислідив спосіб життя міністра Перацького, вибрав місце і час вбивства, дав бомбу Мацейкові та показав йому особу міністра Перацького; **Дарія Гнатківська**, літ 23, гімназійна абітурієнтка, за організацію замаху у Варшаві; **Ярослав Карпинець**, літ 30, б. студент університету, за фабрикацію бомби, котру мав при собі Мацейко; **Микола Климишин**, літ 26, студент університету, за поміч при виробі згаданої бомби; **інж. Богдан Підгайний**, літ 31, за те, що пізнав Бандеру в Мацейком і був звязковим між ними і Лебедем; **Іван Малюца**, літ 25, студент техніки, за те, що передавав гроші Лебедеві та переходував Мацейка; **Яків Чорний**, літ 28, студент університету, за те, що переночовував Мацейка в Люблині; **Евген Качмарський**, літ 25, б. студент університету, за те, що поміг Мацейкові до втечі у Львові; **Роман Мигаль**, літ 24, б. студент університету, за те, що у Львові держав звязок між Мацейком і Малюцою; **Катерина Зарицька**, літ 21, студентка техніки, за те, що переходувала Мацейка в Ямнім і відпровадила його до чехословацької границі; **Ярослав Рак**, літ 27, адвокатський аплікант, за те, що перевів Мацейка через чехословацьку границю.

ЩО ЗАКИДАЄ АКТ ОБВИНУВАННЯ?

Дня 15. VI. 1934 около 4 год. молодий чоловік вистрілив тричі з револьверу в голову до міністра Перацького, котрий йшов на обід. Міністр впав на землю і помер до двох годин. Погоня за вбийником не вдалася, бо на вулицях було багато людей. Вбийник відстрілювався та ранив в руку поліціанта. Однак він лишив бомбу, котра надела на слід. День перед вбийством поліція увязнила в Кракові Ярослава Карпинця і знайшли в нього вибухові матеріали. Коли порівняно їх з бомбою, покинутою вбийником, устійнено, що бомбу зробив Карпинець.

ЯК ЗЛОВИЛИ ЛЕБЕДЯ І ЙОГО НАРЕЧЕНУ?

Польський поліційний агент Будни завважив у Гданську, як один молодий Українець сів на корабель і відіхав до Німеччини. Він зателеграфував до Варшави а звідтам зателеграфували до німецької поліції. В німецькій пристані Свінемінде німецька поліція увязника Українця, що називав себе Евгеном Скибою. Пізніше устійнено, що це Микола Лебедь зі Стрілиськ Нових. Свідки зізнали, що Лебедь мав наречену. Вона виступала під прізвиськами: Галіна Заржецька, Ванда Квеціньська та Ірена Солецька. Поліція увязнила у Сморднім в костівським повіті Дарію Гнатківську, доньку місцевого священика о. Омеляна. Вона довгий час не була в дома. Свідки пізнали, що вона була з Лебедем у Львові, Варшаві і Гданську.

ЯК ДІЗНАЛИСЯ ПРО ІМ'Я ВБІЙНИКА?

Львівський суд передав до слідства фотографію Гриця Мацейка, друкарського челядника зі Львова, котрий зник зі Львова. Свідки вбийства пізнали з фотографії особу вбийника. Слідство виявило, що Мацейко після вбивства виїхав до Львова через Лю-

блин, де переночував у Чорнії. У Львові помагав йому Малюца, в Ямнім Катря Зарицька і Яр. Рак, котрі помогли Мацейкові перейти через чехословацьку границю.

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ (УВО) ТА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ (ОУН).

УВО повстала 1920 р. Перший її виступ це був замах Федака на маршала Пілсудського в 1921 р. В 1922. УВО вбило Сидора Твердохліба і переводило акцію проти виборів. В 1924 р. відбувся у Львові замах на президента Польщі Войцеховського і ряд нападів на пошти. В 1926 р. вбито куратора Собінського, в 1928 були напади на пошту і на Східні Торги. В 1930 р. був напад під Біркою і саботажі. В 1931 р. вбито Голувка, були напади на пошти, в 1932 р. вбито комісарія поліції Чеховського і виконано напад на пошту в Городку. В 1933 р. були напади: на совітського консуля у Львові, на куратора Гадомського і комісарія Цесельчука, була велика акція проти польських шкіл, т. зв. шкільні саботажі і штрайки. В 1934 р. вбито директора української гімназії у Львові Івана Бабія, кількох Українців конфідентів і 3 постерункових, підложено бомбу в друкарні „Праця“, де друкували большевизуючі газети. На чолі УВО, від 1929 р. ОУН, стоїть полковник Евген Коновалець. На удержання його штабу і видань ОУН („Сурма“, „Розбудова Нації“, „Український Націоналіст“, „Юнак“, „Юнацтво“ та інші) треба було грошей. Частину прислали Українці з Америки, частину давала Литва, частину приносили напади на пошти. З Америки прислали около 15.000 доларів річно, Литва давала около 8.000 доларів річно. Коновалець побирав 150 доларів місячної платні. ОУН мала своїх людей майже у всіх державах Європи. Діяльність ОУН звернена була найбільше проти Польщі і проти большевиків. Проти Чехословаччини і Румунії ОУН не виступала наразі, бо тяжко воювати на 4 фронти. Члени ОУН переходили військовий вишкіл, щоби бути готовими до повстання проти тих держав, що мають українські землі. Відбувалися військові курси офіцерів будучої української армії.

ТІЛЬКИ МИГАЛЬ ЗІЗНАВАВ ПО ПОЛЬСЬКИ.

Акт обвинувачення відчитували цілих два дні. Третього дня мали зізнавати підсудні. Одначе Бандера, Лебедь, Гнатківська, Карпинець, Климишин, Підгайний, Малюца і Чорний не хотіли зізнавати по польськи, тільки по українськи. Бандеру і Чорній навіть усунули зі салі розправ, бо вони хотіли говорити по українськи. Варшавський суд став на тім становищі, що українська мова може бути допущена в суді тільки у воевідствах львівським, тернопільським і станіславівським. Тому суд уважає, що підсудні не хочуть зізнавати і зарядив відчитання зізнань підсудних, зложених ними у слідстві.

Роман Мигаль одинокий зізнавав по польськи. Він признався до участі в замаху на мін. Перацького. До ОУН вступив він в 1930 р. Він займався головню транспортом нелегальних видань ОУН з Чехословаччини через Ворохту до Львова. Мигаль обтяжив дуже Бандеру, Романа Шухевича, Підгайного, Малюцу, зате відтяжив Зарицьку і Свеніцьку.

Качмарський, Зарицька і Рак зачали зізнавати по українськи, тому суд відчитав їх зізнання у слідстві. Потому переслухувано свідків. Розправа триває.

Війна в Абісинії.

Абісинці б'ють Італійців.

Після двох місяців війни Італії з Абісинією стало ясно, що Італійці так скоро не здобудуть Абісинії. Вправді Італійці пишуть все про свої великі перемоги, а Абісинці про свої перемоги, та в тих вістках годі визнатися, де правда. На північному, гористому фронті Італійці заняли міста Адуу, чим змінили свою ганебну поразку тому 40 літ, святе місто Аксум і Макале, столицю провінції Тігре. На полудневому, пустинному і степовому фронті Італійці здобули твердиню Горагаї при допомозі літаків.

Муссоліні хоче скоро скінчити війну, тому відкликав дотеперішнього команданта італійських військ в Абісинії ген. де Бона та іменував нового команданта маршала Бадолія, котрий має прискорити війну. В Абісинії впали тепер великі дощі, котрі зовсім унеможливили воєнні акції Італійців. Великі простори краю позаливали води, в болотах позастрагали самоходи, танки та гармати. В абісинських ріках крокодили чатують на людей і не дають переходити через них. Дикі звірі, льви та гієни кидаються по ночах на італійських вояків, що не привикли до таких „сусідів“. Малпи зривають телефонічні дроти. Великі спеки, котрі доходять на абісинських пустинях до 70 степенів горяча, спрага, голод, страшні недуги, як малярія, фебра та інші, постійні нічні напади Абісинців, все те значно ослабило воєнний запал Італійців. До того Абісинці привикли вже до танків і літаків Італійців і дають собі з ними раду. Досі боролися з Італійцями малі відділи Абісинців, зле озброєні. Тепер по двох місяцях Абісинія одержала велику кількість найновішої зброї від Англії та інших держав. Зорганізовано абісин. летунство.

Сам негус (цар Абісинії) виїхав на фронт і дав приказ до наступу, щоби виперти Італійців з Абісинії. Наступ Абісинців зачався рівночасно на північному і полудневому фронті. Особливо хоробро б'ються війська двох абісинських князів, Раса Сеюма і Раса Дести. Абісинці обійшли праве крило італійської армії і вдерлися до італійської Еритреї, на заді італійської армії. Раса Сеюма перервав італійський фронт і заняв 24 танки. Раса Деста з 45.000 вояків перетяв полудневої італійської армії з італійською колонією Сомалі. Тому Італійці мусять відступати на обох фронтах. Абісинська офензива розвивається успішно. Абісинські племена на занятій Італійцями території бунтуються, нападають на італійських вояків і спричиняють їм великі втрати. Так африканський 12-мільоновий народ бореться з наїзником.

ЗАГАЛЬНЕ ЗІБРАННЯ

Товариства Український Католицький Союз у Львові

відбудеться 26. грудня 1935 р. в авлі Богословської Академії (вул. Коперника 36) о год. 10. передполуднем зі слідуєчим денним порядком:

- 1) Відкриття Загального Зібрання,
- 2) Вибір президії Заг. Зібрання,
- 3) Відчитання протоколу з попереднього Заг. Зібрання,
- 4) Звіт з діяльності Товариства,
- 5) Реферати: ідеологічний, організаційний і пресовий,
- 6) Звіт Ревізійної Комісії й уділення абсолюторії уступаючій Головній Раді,
- 7) Вибір: а) голови Товариства, б) 12 членів Головної Ради, в) Ревізійної Комісії,
- 8) Внесення й запити.

Перед Загальним Зібранням відправить Преосв. Кир Никита Архієрейську Службу Божу в наміренні Товариства в церкві Св. Духа в год. 9. передпол.

На случай, колиби в назначеній годині не зібралося приписане статуту число членів (делегатів), Загальне Зібрання відбудеться пів години пізніше при якійнебудь кількості членів.

Головна Рада

Українського Католицького Союзу.

Українська сотня в Шангаю.

Україн. „Манджурський Вістник“ (ч. 29), що виходить на Далекому Сході, пише: Кілька років тому з міста Харбіну виїхали до Шангаю в Китаю О. Вонсович і Г. Тоцький. У тому часі вже було кілька Українців у Шангаю, але ніхто з Українців, що жили в такому великому пристаневому місті, не думав про можливість організації українського життя. Трохи згодом приступлено до організації Української Громади, а вслід за тим зорганізовано за поміччю Англійців першу українську військову сотню. Провідником першої української сотні є сотник О. Вонсович. „Манджурський Вістник“ пише, що це завязок української армії на Сході, яка боронитиме Зелений Клинь — Зелену Україну, то є українську колонію, що простором і урожайною землею дорівнює цілій Україні. Зелена Україна тепер є в руках большевиків. І проти них є спрямовані українські військові сили, що організуються в Китаю в містах Шангаю та Харбіні.

ХРИСТОС НА КОРКОВАДО.

(З моєї подорожі по Бразилії.)

Ріо де Жанейро, це гарна столиця Бразилії. Широко розкинене місто, поміж високими горами і над довгими берегами моря, своєю красою справляє дуже гарне враження. Зайди приступлю до описання найвищої гори Корковадо зі славною на увесь світ статуєю Ісуса Христа, скажу коротенько дещо про це міліонне місто, яке належить до найкращих міст на земській кулі.

Ріо де Жанейро закладене в 1548. р. одним здібним португальським губернатором Мен де Са, котрого вислав португальський король Жоан III завести лад на бразилійській землі, та погодити єзуїтів з колоністами. Він по довгій боротьбі приневолив покинути Бразилію Французів, котрі під проводом французького моряка Вільгельма були там осіли й оснували французькі колонії, після заняття заливу Ріо де Жанейро, де для свого обезпечення навіязали приязні зносини з тубільцями, побудувавши на однім з островів сильне укріплення. Перед чотириста літами Ріо де Жанейро було мале, звичайно як колонія, а сьогодні воно належить, як я вже згадав, до найкращих міст на світі. В ньому стрічається великі крамниці з на причуд гарними виставами, від яких і очей не можна відірвати, каварні, ресторани, великі магазини, високі десять і більше поверхові дома, готелі, багаті артистичні вілли, театри, пишні города, які можна

бачити ще лише в Парижі, Лондоні, Берліні й Відні, дорогоцінні з міді, бронзи і мармуру мистецькі пам'ятники заслужених і славних людей звисних в історії Бразилії, котрі заслужили собі в народі своїм життям на віковичну славу і на безсмертність свого ймення. Всюди стрічається розкіш і багатство, широкі і дуже людні вулиці, алеї, асфальтові з фантазійними взорами хідники, скрізь снуються сотні авт, трамваї, візки на двох колесах, лунають трубки, дзвінки, крик, гамір та безтурботний сміх.

Все говорить про те, що місто живе повним вдоволення і радісним життям. Звидів я кілька багатих і пишних святинь, театр, музеї, національну бібліотеку, ботанічний город, зоологічний город, гарні широкі вулиці, площі, палату президента, побережжя моря Ботафого, а найголовніше те, що звидів я найвищу скалу Корковадо, на котру їдеться маленькою залізницею, котра опріч звичайних коліс ще має в середині колеса з зубами, котрі заходять в середину в зубчасту шину, і так пнеться на високу скелю. Там на шпилі цієї кам'яної високої скелі Корковадо стоїть найвища на увесь світ статуя Ісуса Христа з розложеними руками, яку видно далеко, далеко на кільканацять миль навколо Ріо де Жанейро.

Пам'ятник Ісуса Христа на горі Корковадо щодо величини і краси являється першим на земській кулі. Отже і з тим пам'ятником хочу познайомити шановних читачів газети „Христос наша Сила“.

Гора Корковадо, на котрій стоїть статуя Ісуса Христа, висока на 709 метрів. Високість

Богдан Теодат Садовський.

ХРЕСТИ НА РОЗПУТТІ.

I.

Семко Манорик прижмурих витрішкувати очі, та роззявивши широкого рота — (за вікном сльозаве небо листопадом плакало) — слухав судейського присуду: „...завинив..., що вкрав корець пшениці... і зате присуджується йому рік арешту...“

Суддя скинув берета й цікаво зиркнув на підсудного:

— Ну, що, Семку? Не треба було красти! Єхидно підсміхнувся:

— Кризус, пане суддя! З чогось мусить людина вижити...

Суддя добродушно здвигнув рамена:

— Ну, з Богом! Уважайте, щоб я вас тут більше не бачив, то вже й так четвертий раз... тоді було б горе.

Манорик зомняв енергійно шапку, вклонився низько судді, й вичищуючи носа, кликнув з-під дверей: — „Довідзень!“...

II.

Ясна листопадова ніч. Як спіла диня — на небесному баштані: місяць. Мережками, узорами: дрібно-дрібно зірнички тремтючі.

Краєм лісу, що в сутені ночі гине, хтось іде поволі. Інколи трісне гілочка, то знов, за гонами, заве собаченя.

— — Мандрує місяць.

На шлях, у сусіднє село, скрутив Семко Манорик.

III.

Спішить Семко. Сьогодні буде робота. Гаряча робота. Калькулює спокійно: раз — нині був термін, то вже хіба ніхто його не підозриватиме в сьогоднішній крадежі, — два: треба обловитися, покінь прийдеться відсиджувати.

Воно добре говорити: „Не треба було красти.“ І вижий, і вберися, і це, і те...

Сплюнував з пересердя Семко:

— Тьфу! А, щоб довіку сидів — таки мене не всилуєте бити бриндю!...

статуї без фундаментів виносить 38 м. Голова статуї висока на 3.75 м. Широкість розлжених рук, числячи від пальців правої руки до пальців лівої руки, виносить 28 м., широкість одягу 8.50 м. Задля так великого розміру статуї, відповідно представляється її тягар. Голова важить 30.000 кг., тягар кожної руки 8.000 кг., цілий пам'ятник збудований з заліза і цементу.

Відслонення статуї Ісуса Христа відбулося 12. жовтня 1931. р. дуже велично і торжественно, при участі кількисот тисяч вірних християн. Найкращу промову при відслоненню статуї, на закінчення того торжества, виголосив кардинал Леме, котрий закінчив її такими словами: „Христос побіджає, Христос царствує, а що Христос царствує для того хрест ніколи не буде понижений, ні викорінений з нашої Батьківщини (Бразилії). Бо, хотівши згасити віру у Христа в Бразилії, треба взнестися під небеса і погасити всі зорі. Мусів би хіба наступити землетрус, котрий потрапив би досягнути Христа Спасителя на горі Корковадо. Мусілося б підтяти скелю Корковадо. В цій державі Христа на землі, в котрій царствує Христос, повинні всі народи взаємно любитися. На землі, де царствує Христос, не може існувати тиранія уряду, ні капіталізму! Народі християнський! Христос побіджає, Христос рядить, Христос царствує і хоронить Бразилію від всего злого!“

Ціла статуя Христа на Корковадо в день відслонення була освітлена таким способом, що електричне світло залучив на віддалі кіль-

кох тисяч кілометрів, через океан, а то з Італії, сам славний винахідник радіа інженір Марконі. В цій моменті, коли світло обняло гору Корковадо, а статуя Христа від світла стала біла як сніг, наче живий Христос в хвилині Свогого Преображення на горі Тавор, так і та статуя Христа стала ясна як сонце, біла як сніг на горі Корковадо. Вірні бачучи цю сцену, були так радісно переняті побожністю і глибокою вірою, що скрізь, навіть на вулицях падали на коліна, віддавали належну честь найвищому Цареві-Царів Христу Спасителю.

Сильвестер Калинець.

Куритиба, 19. VIII. 1935.

Дивні знаки на небі. Коли з абісинського міста Гаррар відходив на фронт відділ Абисинців, звернули увагу на краску хмар. Небо покритися жовтими, зеленими й червоними смугами-красками державного прапору Абисинії. Абисинці привитали цей знак окликами радості, бо уважали, що це знак їх побіди над ворогом. — Під абісинською твердиною Горгеї завважили на небі величезних розмірів абісинський хрест, що повстав з хмар під впливом вітрів. Цей хрест на небі бачило багато абісинських вояків і він підніс їх военний настрій.

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Христос-Цар“ (10 с.), „Жіноцтву під увагу“ (10 сот.)

можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на пошту. Радиться замовляти більшу кількість, бо тоді почта менше коштує.

Висотував небесний чабан бліді мережива, десь з-під межі вискакував заяць.

Семко прискорив ходу, щоб кумпани не ждали довго...

IV.

На розпутті десятеро хрестів: Кільчастий дріт, три берізці й десять табличок: „Покійним за Батьківщину“...

Тут сіравий шлях, нанизаний туманом, у п'ять сторін пробігає...

Семен:

Ізняв шапку і, мовивши молитву, минав хрести...

V.

...І Федір Лада і Гриць Петрик і Йосип Кашин і... нагадував про тих, що спали.

— Файні, мой, були хлопці. Самі перші. І перші наложили головами. Ая. Як баранів зв'язали червоні харцизи, тай за село. Ба-бевх: і по всім. Потім згасло сонце і мами, вночі, ридаючи, справляли похорони.

Пристанув. Ану но піти б глянути на ті сірі хрестики?

...Щось непоборне тягнуло. Насунув шапку на чоло, підкотив коміра й пішов на кладбище. Обережно перескочив через дріт і нахилився над гробами...

А місяць саме блиснув на розпуття... Поволі, Семко, як газда при сівбі, схилявся над кожним хрестом і слябізував, чи відчував написи: Федько Лада, Гриць Петрик..., а потім наново: Федько Лада, Гриць Петрик...

— Спиш, мой, друже? Га?? Спиш???
Спи — спи. — — —

Ріжні картини ввижалися Семкові...

І не знав, коли. — — —

Місяченько освітив скулену постать, тихо сповз на поле, мов боявся перешкодити людині, що сама — нічню, серед нив, над могилами може вперше щиро молилася...

Блиснув і заліз за хмарку...

— — — Кумпани не дочекалися Семка.

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Українське студентство міста Львова уладжує дня 15. грудня ц. р. святочну академію в честь Іх Ексселенції Митрополита Андрея Шептицького. Дохід з цієї академії ухвалено передати на заснування „Фонду допомоги студентству ім. Митрополита Андрея Шептицького“. Це буде найкращий пам'ятник для вшанування Великого Добродія й Опікуна нашої молоді, яким є наш Митрополит.

Пропамятні таблиці Свята „Українська Молодь Христові“. Після довгих заходів вивісав Генеральний Інститут Католицької Акції остаточний дозвіл на вмурування пропамятних таблиць Свята „Українська Молодь Христові“. Всі Всечесніші ОО. Парохи, що задаткували в Ген. Інституті К. А. пропамятну таблицю, одержать її разом з окремою інструкцією про чин переведення вмурування, який устійнить Ген. Інститут з Духовною Владою. В тій інструкції будуть також вказівки про спосіб дальшої сплати належності за таблиці. Нова адреса Генерального Інституту Католицької Акції: Львів, вул. Сенаторська ч. 6.

Нова церква в Америці. Преосв. Константин Богачевський, Єпископ американських Українців гр.-католиків, посвятив угольний камінь під будову мурованої церкви в містечку Бриджпорт коло Філяделфії в Злучених Державах Північної Америки.

Українські послы Василь Мудрий, голова УНДО, Володимир Целевич і сенатор Остап Луцький, були в голови польського руяду М. Зиндрама-Косцялковського на довшій конференції. Обговорено ряд пильних справ.

Ректор Української Господарської Академії в Подєбрадах в Чехословаччині проф. Іваницький іменованний професором Українського Державного Хліборобського Ліцею в Черниці.

У Старому Збаражі римо-католики зі „Стшельцами“ напали на місцеву церкву у храмовий празник св. Михайла, заняли її і не хотіли з неї вступитися. Вони співали польські пісні і не давали відправляти нашим священикам. Щойно вечером поліція виперла римо-католиків з церкви і не допустила до знищення гр. кат. приходства. В тій справі йде слідство.

Новий візитатор Українець. Д-р Юрій Полянський, професор географії в українській академічній гімназії у Львові, став візитатором при львівській шкільній кураторії.

Українці у Варшаві завязали комітет для вшанування 30-літньої річниці наукової та громадської діяльності проф. Івана Огієнка. З цієї нагоди буде влаштована академія і виданий друком Ювілейний Збірник. Проф. Огієнка був першим ректором Укр. Державного Університету в Кам'янці Подільському, міністром освіти і віроісповідань і т. д.

„Достава“, торговельно-промислова кооператива у Львові, обходить цього року своє 30-ліття. В ювілейні роки „Достава“ закупила на власність двоповерхову кам'яницю у Львові в Ринку ч. 44. „Достава“ веде виробництво й торгівлю церковних річей.

Зимові ферії у школах мають тривати від 23. грудня 1935 р. до 9. січня 1936 р. включно.

Згорів дах на будинку Ремісничої Бурси при вул. Пасічний ч. 2. у Львові вночі з 23. на 24. листопада. Пожежа повстала здається наслідком хиб в комині. Життя в Бурсі плыве звичайним руслом, а до будови даху приступлять в найближчих днях.

Українці в Бесарабії обходили недавно ювілей 25-ліття літературної праці письменника Ілька Гаврилюка.

Українці в Парагваї в Полудневій Америці, заклали читальню „Просвіти“ в Сандові. Вони побудували громадський будинок і українську школу.

о. Йосиф Застирець.

Міський горобець і селях. (Казочка.)

„Переселися до нас, до міста! — почав міський горобець намовляти сільського горобця. — В місті, — продовжав він свою річ — живу між культурнішими людьми-панами. Мені кидають крупи, булку, пшоно на вулиці, а сам магістрат розставляє столи з їдою по своїх городах. Навіть злюща, з усіма посварена сидуха на ринку нічого мені не каже, як з її мішатка наймся краківських крупок, а потім злітаю на другий бік її стола, де заїдаю ще масло. Кажу тобі, в місті рай для горобця емігранта!“

„Я на селі — відловив йому земляк — їм не краківську кашу оббиту в жидівських млинках, але цілу гречку з вітамінами і пишне сім'я з олією. Газдині: Никифориці, Іваниці і Семениці роблять добре масло для своїх дітей і себе. Чого не з'їдять, або як воно згірне, то продають міським сидухам, котрі додають до нього гіркої кунеролі або смальцю з американських малп. Чванишся, що ти таким маслом мастиш собі краківську, жидівську кашу. Я волю сільський, український соняшник, що його хитрий Никифор садить під плотами на

олій, якого й Мусоліні в Італії не їсть. Зівши соняшнику, стає мені на груди і горло так легко і здорово, що як крикну „ціррр“, то аж індики з фільварку за селом забелкотять зі страху... В місті бував я. Милосердні пани сиплять літом округинки зі своїх карманів, але в зимі померзлі тільки про себе дбають.“

Міщух горобець, колись емігрант зі села, хотів щось оправдувати, але селях відрізавав йому своїм сільським здоровим розумом: „Скажи мені, хто тобі в місті вирвав хвіст, що й до нашого брата ти тепер уже неподібний і соромно мені з таким обскубаням на горобячій честі й балакати!“

Саме тоді заскреготала сорока на високій тополі. Міський горобець засоромлений і боячись, щоб сорока не обмовила його по всіх усядах, відлетів і не попрощавшись з земляком, хвилястим непевним летом.

* * *

Сільські дівчата і хлопці! Вчіться шити, робити черевики і столи, садіть овочеві щепи, плекайте пасіки! З міста до вас будуть приходити купці по добрий товар. Не мандруйте до міста, де недосвідчені стративши честь, заїдаючи гіркий кунероль і малпачий смалець, хвилястим кроком будете потім ходити у вашім нещаснім світі!

В кількох словах.

Св. Отець назначив на день 16. грудня ц. р. засідання консисторії, на яким покличе 20 нових кардиналів, в тому 14 Італійців і 6 з інших націй.

В обороні України написав статтю Француз Радю в газеті Союзу Французьких Націоналістів „Приятель Народу“. Він радить Союзови Народів менше дбати про Абисинців, а більше звернути увагу на 40-мільйонний український народ, поневолений більшовиками.

На совітській Україні зачали виходити два нові російські щоденники: в Харкові „Харковській Робочий“, в Києві „Большевик“. Так виглядає большевицька „українізація“.

„Чистка“. В Києві підчас чистки викинули з комуністичної партії 1/5 часть членів за український націоналізм, за те, що хотіли відірвати Україну від совітської Росії.

Совітські власті арештували і вивезли на Соловки знову двох священників-католиків о. Єроніма Серпенто і о. Адольфа Кривецького.

На смерть переїхав трамвай у Львові одного глухонімого та одну старшу вдову.

Сіль і цукор мають подешевіти в найблищому часі. 1 кг. цукру буде коштувати 1 зл. або 1.10 зл.

Помер від сміху від власного дотепу 53-літній Грабовський в Америці.

32 тайні горальні самогонки викрили недавно на Виленьщині.

Чехословацький президент Масарик має сам уступити при кінці цього року. Його наслідником має бути теперішній міністр закордонних справ Бенеш.

На Гітлера впливають німецька армія (Райхсвера) і великі промисловці, щоби зірвав з Польщею і заключив союз з більшовиками.

Голод в Німеччині. В цілій Німеччині відчувається брак товців, набілу і вепровини. Ціни на ті продукти зростають. Молочарні, масарні і крамниці одержують тільки деякі скількості тих артикулів. На кожну ріжницьку ятку визначено на тиждень 1 до 2 безроги.

В Брукселі відбувся конгрес католицької робітничої молоді. На конгрес зіхалося зі самої Бельгії 100.000 католицької робітничої молоді, а крім того було багато делегацій з різних країв.

50 держав зачало приміновати господарські санкції супроти Італії. Наразі заборонено ввозити річи, що служать до воєнних цілей.

В Італії велике обурення проти санкцій. Відбуваються демонстрації проти тих держав, що беруть участь у санкціях. Внаслідок санкцій в Італії дорожнеча і брак деяких річей. Двічі в тиждень не вільно там їсти мяса.

Італія виступить з Союзу Народів, коли розширять санкції на нафту, залізо та інші метали.

Італійці віддають масово дорожчистини, золото, срібло і т. д. на потреби скарбу. В першій дні збірки в Медіоляні знесли 104 кг. золота і 300 кг. срібла. Багато Епископів жертвувало золоті хрести й ланцюхи.

Піст в Італії. Італійський уряд заборонив їсти мясо у второк і середі кожного тижня.

Процес за вбивство югословянського короля зачався у Франції. Перед судом станули три хорватські терористи. Тому що одного оборонця виключили, другий оборонець зажадав відложити процес до січня, на що суд згодився.

Грецький король Юрій вернувся до столиці Греції, Атен, по довгій вигнанню. Греки витали його з великою радістю.

Вибори в Англії принесли перемогу урядових партій. Блок урядових партій має 380 послів консервативістів, 31 національних лібералів, 8 з національної партії праці, разом 419 послів. Опозиція має: 153 послів з партії праці (Лейбур Парті), 16 з групи Самюеля, 4 з групи Льюйда Джорджа, 1 з незалежних, разом 174 послів. При виборах перепали Мекдональд і його син. Вони є міністрами.

Французькі комуністи напали на збори „Вогняного Хреста“, організації французьких фашистів під проводом полковника Де ля Рока. В бійці ранено тяжко 30 осіб. Тепер комуністи пишуть, що треба розв'язати фашистівські, військові організації, а ті знов відгрожуються, що як прийдуть до влади у Франції, то всіх комуністів замкнуть до таборів.

Знаний у Франції і в цілїм світі провідник французької організації „Вогняного Хреста“ полковник де-ля Рок в одній паризькій газеті написав так: „Щодо мене, то я міг би бути комуністом, колиб не моє виховання, котре вневнило в мені дві основні за-сади, а то релігію і патріотизм“.

Мадярські студенти оголосили бойкот жидівських фірм і газет. Поліція розганяє студентські демонстрації. В Будапешті ув'язнили 100 студентів.

Кукурудзяний податок. В Югославії міністерство скарбу видало розпорядок, на підставі котрого всі податки можна буде сплачувати кукурудзою.

В Єгипті відбулися криваві демонстрації проти Англійців. Поліція стріляла до товпи. Були вбиті й ранені. Заворушення тривають даліше.

На цілу Абисинію виходить тільки одна газета, що називається „Етіопі Мелекетанія“ і є писана по французьки.

Магатма Ганді, провідник 350 мільйонів Індійців, видав горячий заклик у справі оборони Абисинії перед нападом Італії.

В Індії є тепер 3.700.000 католиків, які мають 11 архієпископів, 37 єпископів, 3 вікаріати, 4 префектури (вікаріати і префектури — це ще неупорядковані дієцезії в місійних краях). В Індії є тепер 3994 священників, а в тім 2596 Індійців і 1400 місіонарів з Європи, які походять з 29 народів. Є там також 5000 монахинь, а серед них 3000 Індійок.

В Китаю є тепер 2,702.468 католиків. — Церковна єрархія складається з 89 єпископів, в тім 14 китайців. На 4014 священників, Китайців є 7647. Місіонарам помагає 1148 монахів з різних країв і 3319 монахів Китайців. Монахинь з чужих країв є 1.813, а катехитів і катехиток (то є тих, що вчать Китайців католицької віри) є 11833.

В північній Китаю вибухла комуністична революція на вістку про проголошення окремої північно-китайської держави в союзі з Японією з протибільшовицьким урядом.

В Нью-Йорку відбулася велика демонстрація проти Гітлера. Уладили її Жиди та комуністи.

В Америці перед зібраним народом вистріляли з найбільшої гармати. Її куля важить одну тону, а залетить 48 кілометрів далеко.

Корова-карлик. В Америці одна дволітня корова має 70 сантиметрів висоти й важить 65 кг.

Кроводавці. Часто до вилічення людини є потрібна кров другої, здорової людини. Звичайно на-точують 300—400 цн. куб. крові — і то раз на шість тижнів. На одному переточенні крові заробляє „кроводавець“ 150—200 зол. За літру крові платять 500 зол. Однак треба знати, що кожний „кроводавець“ піддається що місяця лікарським оглядинам, мусить жити помірковано, і при тім усім — добре відживлятися. З того видно, що не всі надаються до того.

Шікані доїбчички.

Чудесне уздоровлення в кіні. В місті Бліда в Альжирі в північній Африці підчас висвітлювання фільми „Люрд“ одна спараліжована жінка була чудесно уздоровлена. Вона вернулася з кіна домів власними силами.

В Німеччині судять тепер арештованого Епископа д-ра Леззе, що стоїть під замітом переступлення тзв. девізового закону. Від 1870 р. не було ще в Німеччині випадку, щоб таку визначну особу, як Епископ — арештували. Така поведінка судів до добра не доведе.

Большевики за 17 літ свого панування замордували 67 єпископів і 1.850 священників. В тім часі вони увязнили 200 єпископів і 27.000 священників, знищили 29.000 церков і монастирів. Тільки жидівських рабів ні божниця не рухали. В Москві жида побудували тепер 2 великі божниці. Рабін з Мінська навіть дуже хвалить большевиків...

Львівські собаки ратують Львів. Перед кількома днями на міській раді у Львові балакали дуже довго про собак, чи радше: про собачий податок. Одні були за тим, щоб його знизити, інші, щоб не знижувати. Здається, що переможуть ті другі. Підчас тої собачої балачки виявилось, що у Львові є 10.580 „панських“ (значить: комнатних) собак від яких місто позирає по 20 зол. податку річно, разом до 160000 зол. (за ланцюхових собак платиться лише по 50 сотиків річно, лише за медалі).

Чого бояться миші? В однім з великих складів збіжжа в Амстердамі, пристані в Голандії, пробували страшити мишей і щурів грамофонами. Проба вдалася, бо миші та щурі повтікали.

Поїдемо на місяць! Американський проф. Годдарт винайшов ракету, котрою можна буде поїхати на місяць. Вона виглядає як цигаро, довга 75 м., важить 247 кг. Вона летить зі швидкістю 40.000 кілометрів на годину і за 10 годин повинна долетіти до місяця.

Клуб столітніх заложити тому 6 літ в Лондоні. До нього можуть належати не тільки ті, що мають 100 літ, але всі ті, що цікавляться питанням довгого життя. Голова клубу д-р Ернест зібрав цікаву бібліотеку, зложену з різних книжок від найдавніших часів. Він має написати книжку, як дожити 100 літ.

Цікаві числа. Один часопис подає, що сімдесятилітня людина ось так проводить увесь свій вік: 3 роки на освіту, 8 на забаву, 3 роки на чепурення, 6 літ на їдженя, 5 на ходження, 5 на балачки, 11 літ на працю, 6 на читання, 24 — на спання. Скільки літ посвячує людина на молитву, того часопис не подає. А чейже справа душі — річ хіба найважливіша!

Маслянка як лік. Лікарі ствердили, що маслянка може заступити деякі ліки, бо вона має в собі товщ, молочний цукор і квас, білок і мінеральні соли. Маслянку вживають при ліченню по чверть кварта два рази денно в пів години по їді.

Перший поштовий значок появилася в Англії тому 100 літ.

Найбільша гать. В Америці на ріці Кольорадо побудували гать, високу яких 10 домів чотириповерхових. Будова коштувала 385 мільонів доларів, але ці кошти виплатяться, бо принаси води повернуть на виворення електрики, що дасть річно 70 мільонів доларів, значить кошти повернуться за яких шість років. Тепер усі, навіть сам президент їдуть дивитися на того великана, на муровану річну гать.

Одному старості в Америці післали з Індій побажання виписане на зеренці рижу. На ньому були виписані чорнилом і червоном 27 слів побажань. Хто з нас втяв би таку штуку?

Дивоглядне оголошення. В одній японській газеті було написане таке: „Продам своїх батьків, батько 70 літ, мама 65 — обое ще здорові. Ціна: 1000 золотих“. Всі читачі аж ахнули з остраху, що виродині діти продають своїх батьків. Люди дуже хутко розкупили часописи, вичитали заподану адресу, читали, хитали головами і на тім усім кінчилося. Але те оголошення читало також одне молоде подружжя. І сказала жінка до чоловіка: знаєш, чоловіче, нам давно повмирили рідні батьки й ми не годні нічим, крім молитви, їм віддячитися. Можеб ми за свої ошадності відкупили тих нещасних батьків від виродин і ходили коло них як коло рідних. Чоловік охоче погодився й пішов з дружиною на подану адресу. Але спочатку здивувалися. Вони думали, що то буде вбога хатина, тимчасом перед ними стояла гарна палатка. По хвилевій надумі дозволять вони до фірти, аж тут являється перед ними двоє старушків і питають чого хочуть. Тоді молодниця каже несміло: Ми вичитали, що тут хочуть продати старих батьків. В нас нема вже ні тата і мами, тому за наш останній гріш відкупили їх від недоброго сина. Не знаємо тільки, додав молодий чоловік, чи ми тут добре потрапили... Старушкам закрутилися сльози в очах і зворушено сказали: Так, так, ви добре зайшли, але зайдіть ближче, до середини. При тих словах відчинили браму й повели молодих подругів до гарно прибраної салі, посадили за стіл і сказали: Ті старі до продажу — то ми обое. Ми власники і тієї палатки, і того саду і тих широких нив, що їх звідсіля бачите. Та Бог не дав нам дітей, нема в нас спадкоємців. Та нема також благородних добрих людей, щоб можна їм було віддати в руки ті великі маєтки. От і тому дали ми таке оголошення, щоб довідатися, чи є ще добрі люди на світі. Ви якраз — показали, що у вас добре серце, що вмієте шанувати тата і маму, тому вам віддаємо ті всі наші маєтки. По тих словах радість і щастя загостили між тих людей, а добрі діти одержали гарну нагороду за любов батьків, якої на жаль мало тепер між нашими людьми.

Голос батьківщини. Один з чорних вождів, що боровся по боці Італії проти Абисинців — перейшов тепер на бік своїх чорних співбратів. Він привів абисинцям 1400 люда з кісами, 26 скорострілів і воєнний матеріал. Так то часто людина по довгому блуканні завертає та йде служити там, де повинна: Своїй Батьківщині.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР.

ГРУДЕНЬ.

Дня 12. грудня 1240. р. Батій зруйнував Київ, та Київська Держава зовсім занепала.

Також Гетьманська Українська Держава закінчила своє існування в грудні. Москва скасувала Гетьманщину дня 21. грудня 1764.

Гетьман Полуботок помер у Петропавловській кріпості дня 29. грудня 1724. р.

Останній кошовий Січі Іван Кальницький помер дня 4. грудня 1803. р.

Товариство „Просвіта“ у Львові засновано дня 8. грудня 1868. р.

Також Наукове Товариство ім. Т. Шевченка у Львові засновано в місяці грудні, а саме дня 23. XII. 1873. р.

В 1917. р. дня 5. грудня засновано Українську Академію Мистецтв у Києві.

Євангелія.**Неділя 24.**

І сталося, коли вернув Ісус, прийняв Його нарід; бо всі Його дожидали. І се прийшов муж, на ім'я Яір, а сей був наставником божниці, і припав до ніг Ісусових, благаючи Його, щоби увійшов в його дім, бо була у нього донька одиначка дванацятилітня, і та вмирала; а коли Він ішов, нарід тиснувся до Нього. А одна жінка була кровоточива від дванацяти літ, котра на лікарів видала весь свій маєток, і не могла ні в одного вилічитися; вона приступила з задку і диткнулася краю Його одежі; і зараз устало течення її крові. І сказав Ісус: Хто диткнувся Мене? А коли всі випиралися, сказав Петро і ті, що були з Ним: Учителю, нарід товпиться коло Тебе і тиснеться. А Ісус сказав: Диткнувся мене хтось, бо Я почув, що сила виходила з Мене. А жінка побачивши, що не втаїться, прийшла дрожачи і припала до Його ніг та сказала перед усіми людьми, з якої причини диткнулася Його і як зараз одужала. А Він сказав їй: Доню, віра твоя спасла тебе, іди в мирі. Коли ще Він говорив, прийшов один до наставника божниці, кажучи йому: Вмерла твоя донька, не труди вже Учителя. А Ісус почувши, відповів йому: Не бійся, тільки віруй, а буде здорова. І прийшовши в дім, не позволив ні одному з собою увійти, тільки Петрові і Яковові і Йоанові, і батькові та матері дівчини. І плакали всі і ридали за нею. А Він сказав: Не плачте, бо не вмерла, тільки спить. І насміялися з Нього, знаючи, що вмерла. А Він взяв її за руку і закликав, кажучи: Дівчино, встань. І вернув її дух, і зараз встала. І звелів дати їй їсти. І дивувалися її родичі: а Він наказав їм нікому не говорити, що сталося. (Лука гл. 8, ст. 40—56).

Введення в храм Пресв. Богородиці.

І сталося, коли ішли, і Він увійшов в одно село, а одна жінка, на ім'я Марта, прийняла Його в свій дім. А була у неї сестра, на ім'я Марія, котра й сіла в ногах Господніх і слухала Його слова. А Марта клопоталася всілякою послугою. І станувши, сказала: Господи, чи Тобі байдуже, що моя сестра саму мене оставила послугувати? Скаже отже їй, щоби мені могла. А Господь у відповідь сказав їй: Марто, Марто, журися і клопочешся про многе, а мало чого потреба. Марія добру часть вибрала, котра не відбереться від неї. (Лука гл. 10, ст. 38—42).

Неділя 25.

І се один законник встав і спокушував Його, кажучи: Учителю, що треба робити, щоби досягнути життя вічного? А Він сказав до нього: В законі що написано? Як читаєш? Він же сказав у відповідь: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею силою твоєю і всею думкою твоєю, а ближнього свого, як себе самого. І сказав йому: Добре відповів еси; се чини, а житимеш. Він же хочачи оправдати себе, сказав до Ісуса: А хто є моїм ближнім? А Ісус у відповідь сказав: Один чоловік ішов з Єрусалиму в Єрихон і полав між розбійників, котрі і обдерли його і рани завдали і відійшли, оставивши його на пів живим. А припадком один священник ішов тою дорогою, та побачивши його, минув. Так само й левіт, прийшовши на те місце і побачивши його, минув. А один Самарянин ідучи, прийшов до нього, і побачивши його, змілосердівся, і приступивши, обв'язав його рани, поливаючи оливою і вином, посадив його на свою скотину, привів його в господа, і доглядав його. А на другий день виняв два динари і дав господареві і сказав: Доглядай його, а що понад се видай, я, коли поверну, віддам тобі. Хто з сих трьох, думаєш, є ближнім для того, що полав між розбійників? А він сказав: Той, що чинив милосердя над ним. І сказав йому Ісус: Іди і ти роби так само. (Лука гл. 10, ст. 25—37).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.**Пізнання катихизму.**

Великі й святі сини Церкви й Народу розуміли вагу тієї малої книжечки — катихизму. Зразком такої людини являється наш Священномученик Йосафат, що серед великих праць як архієпископ знаходить час на писання — катихизму! І не диво. В ньому же розкриті тайни Божого Об'явлення, в ньому показана стежка до неба. В нас на превеликий жаль і шкоду для душі і народу не доцінюють тієї книжечки. Батьки з важким наріканням купують його, діти неохоче читають — а по скінченні школи ніколи до нього не заглядають. А так бути не повинно. Катихизм — це конечна і щоденна страва для душі — старих і молодих. Де нема, де не читається катихизму, там царює темрява душі, засліплення розуму, там не може панувати дух Божий, там скоріше чи пізніше заводиться поганський спосіб думання і практичного життя, там нестримно затемнюється розуміння правд Божих і чесного, християнського життя.

Тому до наших хат мусить вернутися старий звичай: Читати в голос катихизм! Не всюди є наука релігії, не скрізь відбуваються катихизації — та всюди є діти, що носять до школи катихизм. Нехай же він стане щоденним виховником наших поколінь і нашого народу, а тоді й життя стане краще, ліпше, легше. Ось і того просім у Вчителя нашого й Першого Законодавця і Катихита — Ісуса Христа.

ЩОДЕННА МОЛИТВА.

Божественне Серце Ісуса! В злуці з тим наміренням, яким Ти на землі віддавав славу Богові й тепер кожного часу віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертву Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви всі свої молитви, діла, слова, думки й терпіння нинішнього дня в нагороду за всі обиди, яких Ти дотепер дізнав. Жертву їх особливо за Святішого Отця, Папу Римського, за св. Церкву, за навернення грішників і за всі намірення Апостольства Молитви, визначені на цей місяць і нинішній день.

Відпуст 100 днів раз на день. Папа Лев XIII. 19. 7. 1883.

Календар.**ГРУДЕНЬ 1935.**

Стиль	м. ст.	Дні	С В Я Т А
			греко-катол.
1	18	Н	24 по С. Плятона мч
2	9	П	Авдія пр., Варлаама мч
3	2	В	Григорія Декап. еп.
4	21	С	Введ. в храм Пр. ог.
5	2	Ч	Филимона ап., Кипріяні
6	23	П	Амфілохія і Григ. еп.
7	24	С	Катерини вч.
8	25	Н	25 по С. Климента п.
9	26	П	Аділія Стови. прп.
10	7	В	Якова Перс. вч.
1	28	С	Стефана прмч.
2	29	Ч	Парамона і Філомена
3	30	П	† Андрея перв. ап.
14	2	С	Григ. Наум. прп. Філ.
15	2	Н	26 по С. Анакима п.

Празник св. Андрея дня 13. XII. Іменини Екц. Митрополита.

Піст Филиппівка від дня 28. XI. до Навечеря Різдва Христового дня 6. I. 1936.

Сонце сходить дня 1. XII. о год. 7.03, заходить год. 15.25; дня 11. XII. схід 7.13, захід 15.23.

Місяць: перша чверть дня 3. XII., повня дня 10. XII.

Читання для наших господарів.**ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ НА ГРУДЕНЬ.**

Молотити і чистити збіжжя. Вигодувати худобу на продаж. У ставках прорубувати полонки, щоби риба дихала.

Доглядати тільних коров. Запровадити контроль молочності і плекати добре худобу. В погідні дні випускати на обору, поїти підогрітою водою, до паші додавати макухів або грису. Щодня корів чесати.

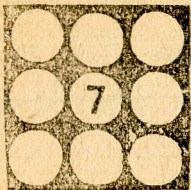
Вивозити на поля гній і складати в великі купи, а з весною розвезти по полю і заорати. Уважати, щоби миші та зайці не ушкоджували дерев у саді. Очистити стовбурі дерев від моху та лишая, вирізувати злишні галузки.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я.

За оголошення Редакція не відповідає.

700 золотих нагороди.**ВЕЛИКИЙ КОНКУРС ФІРМИ „ПОЛЬСЬКА ТКАНИНА“.**

1. нагорода 200 зол. готівкою.
2. нагорода 100 зол. готівкою.
3. нагорода 80 зол. готівкою.
4. нагорода 60 зол. готівкою.
5. нагорода 40 зол. готівкою.
6. нагорода 20 зол. готівкою і 1 ровер найліпшої марки у вартості 200 зол.

Щоби зднати собі сталих клієнтів серед широких верств консументів нашого краю, ми постановили оголосити великий конкурс з грошовими нагородами за добру розв'язку шаради.

Пояснення: у 8 вільних піль вставити довільні числа від 3—11 так, щоби їх сума у всіх напрямках давала число 21.

Правильну розв'язку треба прислати разом зі замовленням одного або більше нище наведених реклямових комплетів.

Беручи під увагу загальну господарську скруту, а також щоби побороти несолідні й незареєстровані фірми, котрі висилають тандиту, ми постановили знизити ціни наших комплетів на досі ніколи ненотований рівень.

НАШІ РЕКЛЯМОВІ КОМПЛЕТИ З ВЕЛИЧЕЗНОЮ ЗНИЖКОЮ ЦІН.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 9 гр. 90

висилаємо: 3 м. матеріалу на елегантне мужеське убрання (взори більських камгарнів), осіннє або зимове, або 1 мужеське убрання готове, гладке або в десені, добре викінчене ч. 46—52, 1 мужеський пульвер зимовий, грубий і теплий в десеннях жакардових з шалевим ковнірем, 1 мужеську сорочку доброї якості з модним сатиновим викінченням або 1 п. ка-

Перевірити кіпці з бараболею і зелениною, а овочі в пивниці.

Раз у тиждень вислухувати пчіл. Колиб який пень голодував, покормити його ситою в ярміці, або ситою зі шклянки.

Веселий кутіч.**„ЯКБИ Я БУВ КОРОВОЮ“.**

В одного господаря десь пропала корова. Шукали її всюди і ніяк не могли знайти. Аж малий пастушок Івась пригнав корову. Питали його, як він її знайшов. А Івась відповів:

— Я собі подумав: Якби я був коровою, то де я пішовби? На пасовисько! Там я її і знайшов.

РОЗСІЯНИЙ БАТЬКО.

— Батьку, Івась має 28 зубів, а я тільки 22.

— Дайте мені спокій, діти, поділіться.

лісонів білих доброї якості, 1 мужеський вовняний шаль, наймодніший або 1 замшевий поясок до сподень з гарною ніклемою клямрою, 1 п. скарпиток десеневих, дуже сильних, 1 шовкову краватку і 3 мужеські хусточки до носа, великі, з гарною колірною обвідкою. Той самий комплет у кращій якості зол. 11 гр. 90, а в найліпшій якості зол. 13 гр. 90.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 10.—

висилаємо: 4 м. матеріалу на модну жіночу сукню, найновішого вязання, 1 светер (пульвер) жіночий, ефектовний, дуже модний, 1 зимову хустку чисто вовняну в ясні або темні крати, 1 п. жіночих пантофлів (подати розмір взуття), 1 жіночу сорочку мадаполямову, люксову у всіх колірах на жадання або 1 жіночу сорочку п. вовняну, 1 п. реформ з доброго, еластичного трикоту, 1 п. жін. панчіх, вовна з шовком або 1 апашку чисто вовняну дуже модну, з гарними взорами, 1 поясок, 1 п. чисто вовняних рукавиць, дуже елегантних і 3 жіночі хусточки до носа, батистові. Той самий комплет в кращій якості зол. 12 гр. 50, а в найліпшій якості зол. 14 гр. 45.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 24.—

висилаємо: 1 штуку білого полотна 17 м., доброї якості, на всяке білля, фірми І. К. Познанські Акц. Сп., 2 пікові ковдри на ліжка, в елегантні жакардові квіти, 6 м. мягкой, пушистої флянелі на всяке білля, піжами і шльофки, або 6 м. зефіру в модні пружки на мужеські денні сорочки, 6 м. ручникового полотна чисто білого в кістки або 6 вафлевих ручників з френзлями і 2 стінні дивани в гарні, ткані образи. Той самий комплет в найкращій якості зол. 26.—

Оці комплети висилаємо за поштовою післяплатою на листове замовлення. Платиться при відборі на почті.

Без ризика: якщо товар не подобається, приймаємо його назад і гроші зараз звергаємо.

Кожний, хто пришле правильну розв'язку шаради разом зі замовленням на 1 або більше комплетів, буде вміщений на листі учасників при поділі нагород. Поділ нагород відбудеться в привіє реєнта з Лодзі дня 20. грудня 1935.

Адресувати: Фірма „Polska Tkanina“, Łódź, ul. Moniuszki 3, Oddz. C 20. — Крім грошових нагород, додамо до кожної пачки вартісну премію.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Opłatę pocztową opłacono górzaltem.

Ціна 10 сот.

Наша Христосова Наша Христосова

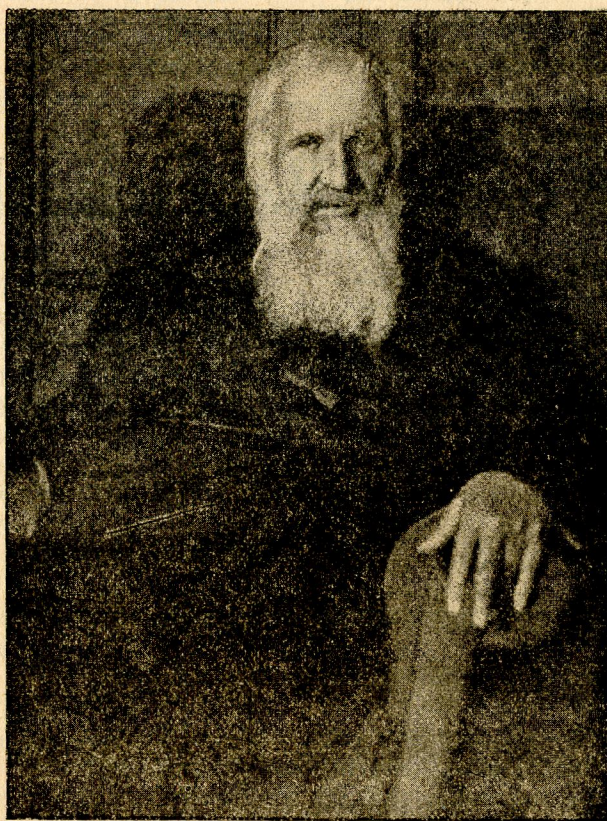

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО
ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

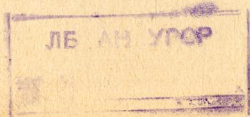
Львів,

15. грудня 1935.

Ч. 23. (71).

Високопреосвященний Митрополит Андрей Шептицький.

НАШ МИТРОПОЛИТ.

Велична стать Господнього Пророка
Сходила вниз верхами з гір Синаю,
Більшилась, виразніла, потужніла.
Аж враз із уст численного народу
Пронеслось свято-захватно: Мойсей!!..

І Твоя стать велика, одинока,
Що нам в серцях блестить, як сонце в маю,
Що в кождім Твоім слові рух і сила,
Іде між тих, що в змагах за свободу
Шепочуть тихо: Цить! Архієрей!! —

Святий Пророк гідніс важкі скрижалі
І сяйвом весь озарений хиявся
В покорі чувств найкращих, найсвятіших, —
А як зайшов в ізраїльські табори,
То люд в каєнню плакав і болів.

І Ти твердий в важкій своїй печалі
Хияючись в покорі не піддався,
Хоч тільки Твоїх мрій найпромінніших
Крізь люті дні іде в пусті простори, —
Бо Вавилон піднісся, загорів.

Та чиж не в тім є правда і надія,
Що щирій зрив все пільму зустрічає
І пасмом муки люту хмару бе? —
Тож глянь! На нашім небі вже зоріє,
Вже вірний люд стяги свої схиляє,
Вже йде Мойсей між стужені ряди! —

Ми бачим це. Датани й Авірони
Не чують вже землі і вниз падуть.
І прийде час, що рідні Легіони
Із рідних піль Тобі вінець сплетуть.

Нехайжеж нам, Твоім сином страдальним
Піднести буде вільно ясний зов:
Ми хочем з нашим Батеньком печальним
Злучить серця в одну, кріпку любов.

Ми хочем в день Апостола Андрея
Твій ясний хрест до серця григорнуть
І під сильним крилом Архієрея
Іти в одну, правдиву, Божу путь.

Ми будем Господа Всевишнього молити,
Щоб Твоім раменам ще міць подав,
Щоб розприслісь грізні Амаликити,
Щоб ясний день по ночі засіяв!!! —

о. Ігор Сендецький.

В ДЕНЬ СВ. АНДРЕЯ

Празник св. Андрея є для українського народу особливо важний і рідний не лише тому, що св. Апостол Андрей нерозривно зв'язаний з традицією про початки золотоверхого Києва та про християнство на Україні, — але ще і з тої причини, що цей празник є днем Іменин найбільшого сучасного Українця, Князя нашої Церкви і Провідника народу — ВПресв. Митрополита Шептицького. А зокрема саме тепер цей день має особливо велике значіння та є обходжений надзвичайно величаво ще й тому, що переживаємо ювілейний рік нашого Митрополита. В цей день пригадуємо собі всі ці величезні заслуги, що їх поклав на жертівнику Церкви й Батьківщини Митрополит Андрей.

На перший погляд просто не хочеться вірити, щоби одна людина мала таке велитенське значіння в життю народу, і щоби своїми заслугами зискала собі таку широку й беззастережну популярність та славу, як наш Митрополит. Але нечислимі факти, про які вже написано великі книжки та про які й ми вже

нераз згадували, говорять ясно. Великий Митрополит виступає перед нами у всій своїй талановитості, саможертві й працьовитості.

Не будемо тут знова перечислювати всіх діл і заслуг Митрополита Андрея. Це речі надто добре знані кожному Українцеві. Стверджуємо лише і підкреслюємо, що таким Великом духа, таким Архієреем і таким Патріотом не можуть в сучасну пору похвалитися навіть далеко могутніші і багато щасливіші народи, ніж Українці. І це нас наповняє багатородною гордістю, а серця наші горять почуттям безмежної вдяки і синівського прив'язання для Того, що неустрашимо веде нас у краще майбутнє.

Ось тому, в день іменин Архієрея, разом з цілим українським народом складаємо Йому найгарячіші бажання, — а до Всевишнього Творця неба і землі плинуть наші мольби, щоби вдержав нам Великого Владику ще довгі, довгі літа та щоби дав Йому змогу довести свій нарід до найвищого розцвіту й щастя.

—о—

Служба Божа

джерело християнського духа і святості.*)

Послухайте християни і вложіть оці слова в ваші серця й душі ваші:

Найважливіше Богослуження та невичерпне джерело християнського життя це Служба Божа.

Тому відчиняючи двері й переступаючи поріг святого храму, всяка людина нехай мовчить і нехай стоїть зо страхом і тремтінням і про ніщо денне нехай не важиться думати. Бо Цар царів і Пан панів приносить Себе Отцеві в Безкровну Жертву і дає Себе вірним на спожиття. А хто з вірою, побожністю та зо страхом Божим братиме діяльну участь в Богослужбі цій, хто серцем і устами наче **відправлятиме — служити** разом зо священнослужителем, такому причасникові стане ця Служба на чистість душі, на відпущення гріхів, на спільність зо Святим Духом і на сповнення царства небесного. Але ж **тільки той** — слухаючи та відповідаючи служителеві — **зможе як слід брати діяльну участь у відправі, хто її розуміє.** Ось і ця книжечка хоч трохи відкриє очі наші душевні на зрозуміння тієї Божественної Служби.

Частина перша: Проскомидія або **приношення, бо на ній, через молитви й обряди, приноситься — посвячується Богові хліб і вино,** приготовані до освячення на Службі Божій. Її править священник не на престолі, а з боку на жертівнику, що представляє нам вифлеємський вертеп. Тут з пшеничного квашеного хліба „проскурки“ вирізує чотиригранний „Агнець“ і кладе його на дискос, гейби в ясла; це образ Христа, що родився з дівичої утроби Марії, і пізніше „як вівця на заколення дався повести“. До чаші вливає вино та трохи води, й вони свідчать, що Син Божий прийняв правдиве людське тіло й кров. На честь і випрошення заступництва поминає **Святих** (зокрема Пр. Богородицю!) та кладе їх частинці коло св. Агнця. А що „на це Христос умер і воскрес і ожив, щоб і над мертвими і над живими панувати“ — і сила Безкровної Жертви — Служби Божої сягає живих і мертвих, тому їх поминає та під св. Агнця кладе частинці — за них і за себе. Зверху св. Агнця ставить покаджену звиздицю — образ зірки, що привела мудрців до Дитяти. Так предложені св. Дари (хліб і вино) покриває обкладженими покровцями гейби пеленками і кадить жертівник. При тім усім священник згадує старозавітні пророцтва, особливо ж ті, що

*) Подаємо виймок з книжечки о. Годунька, що появиться незабаром на книгарських полицях. — Редакція.

Велика любов ближнього.

Останнього разу ми подали сумну вістку, що у Львові погорів дах Ремісничої Бурси при вул. Пасічній ч. 2. Згоріло майже все білля вихованків. Але Милосердний Господь, що піклується маленькою пташиною, ще більше дбає за бідну людину. Личаківські парохіяни на просьбу о. настоятеля Бурси поспішили з любови до Бога і ближнього з негайною поміччю. Давали багаті, давали й бідні. Між жертводавцями є бідні безробітні, дівчата-служниці та інші побожні душі. Були випадки, що люди відмовили собі харч на кілька днів, жили чаєм і хлібом, а на руки отця складали тих заощаджених кілька золотих. Нехай імена тих усіх жертводавців запише Отець небесний у вічній Книзі життя! Слід згадати, що українські центральні установи теж дали свою лепту.

Містимо перший список жертводавців:

Жертви в біллію зложили досі:

Вп. П.: О. Паньчишинова, А. Миськів, мгр. Кривокульський, П. Хомяк, Запотоцька, Стажинська, Рудницька, Ломагова, Назаревичева, А. Стець, М. Грех, Цюнь, Цибульська, Чорна, Ковшевичева, Зварич.

В грошах жертвували Установи: Центробанк, Зем. Банк, Фортуна Нова, Маслосоюз, Дністер, Центрсоюз, Карпатія, Нова Хата, Альоє.

Поодинокі особи: Вп. Пані і Панове: О. Паньчишинова, Е. Терлецька, С. Макар, А. Гірчицька, П. Кудрик, Захарчук, Даткун, Николін, Харковий, А. Керницька, А. Миськів, о. Харина, Филипів, Сачинський, Панчій, Е. Леськів, Р. Ковалів, М. Бабух, А. Козак, Льода, Груба, А. Семенюк, Е. Баран, А. Букало, Т. Возьний, Е. Полошинович, Тереп, М. Зелена, С. Качараба, А. Когут, Люньо, А. Підвірна, Саламонович, Процькова, Чепіль, Г. Борщівська.

Українська пекарня „Золотий Колос“ — дала даром білий хліб.

Дальший список побожних жертводавців подамо пізніше. Жертви приймаємо далі. Всім ласкавим жертводавцям, як також і тим, що не хотіли виявити свого імені, або може через неувагу пропущено у тім списку, складаємо сердечну подяку в Христі Ісусі.

о. Осип Годунько, настоятель Бурси.

П. С. Повідомляємо також, що за всіх жертводавців відправиться пізніше Служба Божа, а за їх померлих свояків панахида. Про час тих відправ і про розподіл жертв подамо звіт згодом після закінчення збірки. — О. Г.

Відносяться до Різдва Христового. Адже **вже через Свій прихід на світ Спаситель зазначив, що хоче принести Себе в жертву за наші гріхи.** І тому Христу Спасителеві молимося у час св. Проскомидії словами св. Церкви:

„Ти викупив нас з під прокляття закону дорогоцінною Твоею Кров'ю; до хреста прибитий і копієм прободений, Ти безсмертя
подав еси людям, Спасе наш, слава Тобі!“

і терпіння стали рідшими, двічі в тиждень, в середу і п'ятницю.

Лікар львівського шпиталю д-р Ерб так описує видіння Насті 30. жовтня ц. р.:

„Настя положилася на постелі, примкнула очі а з ран почала добуватися кров. Через хвилию почала самочинно говорити до Матері Божої, Котру вона побачила: „О, Мати Моя! Я Тобі всьо вірю! А мені тут ніхто не хоче вірити, що я маю рани від Ісуса Христа, всі з мене сміються! Коли дозволиш мені, Мати, отворити очі, щоб я могла молитися за свій нарід?“

За старанням Сестер Василянко, котре підпер ВПреосв. Митрополит Андрей Шептицький, заряд шпиталю і влада згодилися, щоби СС. Василянки у Львові взяли її до свого монастиря.

Настя має п'ять стигматичних ран, на долонях, на стопах і на грудях з лівого боку.

Настя Волошин досить висока ростом, сильно збудована дівчина, з досить марним лицем. Очі її сумні, виглядають якби змучені, але якісь незвичайні.

Про Настю Волошин напишемо пізніше ще більше.

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Христос-Цар“ (10 с.), „Жіноцтво під увагу“ (10 сот.)

можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на пошту. Радиться замовляти більшу кількість, бо тоді почта менше коштує.

АБІСИНСЬКА БАЙКА.

Стрінулося раз двох людей, а кождий вів з собою осла. Вони привиталися з собою а осли зробили те саме, кладучи свої голови один на другім. Один подорожний запитав другого:

— Ми привиталися, але чому осли поклали свої голови один на другого?

А другий подорожний відповів:

— Якто, то ти не знаєш? То було так: одного разу нарід ослів післяв зпоміж себе одного осла в посольстві до короля королів, негуса з просьбою, щоби їх увільнив від неволі чоловіка. І від того часу, кільки разів осел стріне другого осла, питає його:

„Чи вернув вже наш посол?“ Всі осли на цілій землі питаються так взаємно, коли тільки стрінуться, кладучи свої голови один на другого.

Не тільки осли, але і всі сотворіння на світі бажають свободи.

Процес за вбивство мін. Перацького.

12 Українців перед варшавським судом.

В дальшій ході процесу переслухано досі около 100 свідків. Між ними були сторожі каменіць, комісарі поліції, поліціанти, тайні агенти, родина Гриця Мацейка, українські адвокати д-р Ст. Шухевич і д-р В. Старосольський. За те, що не хотіли зізнавати по польськи тільки відповідали по українськи, покарано студентку Ірину Хомяк гривною 100 зл. або 10 днями арешту, Олену Чайківську гривною 300 зл. або 10 днями арешту, Чорну, Романа Шухевича, Ол. Пашкевича й Осипа Машака по 200 зл. або 10 днів арешту.

Зізнавали також Українці, що сидять у тюрмі під закидом приналежности до ОУН, як Степан Машак, Ярослав Спольський, Володимир Івасик, Ярослав Макарушка. — Один з підсудних, Малюца, котрий не хотів спершу відповідати по польськи, виголосив по польськи велику заяву. Він признався, що належав до ОУН, і до вини. Малюца признався, що він мав багато сумнівів, чи ОУН добре робить. Діяльність ОУН поставила всіх її членів в безвихідне становище. На приказ Бандери, краевого провідника, Малюца їздив до чеської Праги і розмовляв там з Коновальцем. Малюца оповідав широко про працю в ОУН Бандери, Лебеда, Підгайного, Мигалю, Качмарського, Спольського, Чемеринської, Романа Шухевича, Макарушки, Пашкевича, Рака, Чорнія і Гнатківську. Він обтяжив їх сильно. Малюца оповів, як помагав втікати Мацейкові. Після убийства дир. Бабія та Ковалюківної отворилися йому очі на діяльність ОУН.

На те Бандера хотів зложити заяву, але предсідник не дозволив йому говорити по українськи і приказав вивести зі салі. Бандера ставив опір поліції і його чотири поліціанти вивели з салі силою. Карпинець зачав також говорити по українськи, за що його вивели з салі. Потому Мигаль запитував Малюцу, котрий мав видати приказ членам ОУН вбити Мигалю. Малюца відповів, що не приказав убити Мигалю, тільки відібрав йому револьвер. — На початку розправи на домагання оборонців, підсудні сиділи без поліцаїв між собою. Одначе пізніше поліція знов відгородила підсудних.

Прокуратор заявив, що варшавський процес не є політичним процесом проти української суспільности, тільки процесом проти 12 людей за вбивство міністра держави. — Одначе вся преса в Польщі присвячує тому процесові багато більше місця як звичайним процесам. Процес потриває мабуть до кінця грудня.

З НАШОГО ЖИТТЯ.

В честь Іх Експеленції Митрополита Андрея Шептицького українська молодь міста Львова уладжує святочну академію в неділю 15. грудня 1935 р. о год. 12 вполудне в салі Театру Ріжнородностей в Народнім Домі, при вул. Рутівського 22.

У Станіславові відправиться дня 13 грудня ц. р. о год. 8 рано в катедральній церкві торжественне Богослуження в наміренні Високопреосвященного Митрополита Андрея Шептицького. Вечером о год. 8 в салі „Сокола“ відбудеться академія для вшанування 70-ліття Митрополита.

Святочну Академію у честь свого Великого Добродія Високопреосвященного Митрополита Андрея уладжує українська ремісничка молодь в неділю, дня 15. грудня ц. р. о год. 6 веч. в салі читальні „Просвіти“ на Личакові, при вул. Круярській ч. 15.

Загальні Збори Українського Католицького Союзу відбудуться дня 26. грудня 1935 р. у Львові, в авлі Богословської Академії, при вул. Коперника 36. О год. 9 рано Преосв. Кир Никита Будка відправить в архикатедральнім храмі св. Юра Архієрейську Службу Божу. Збори зачнуться о год. 10.

З нагоди 70-ліття уродин Високопреосв. Митрополита українське громадянство Знесіння, передмістя Львова, згуртоване в Рідній Школі і Союзі Українок улаштувало величаве свято в день 8. XII. ц. р. Свято розпочалося торжественною Службою Божою в наміренні Достойного Ювілята. Службу Божу правив о. Харина, а проповідь про духа жертви і посвяти, що так сильно позначені життям і трудами Експеленції, сказав о. Годунько. На гзядку заслуговує теж гарно підготований хор. По полудні відбулася академія при великій участі всього громадянства.

Товариство Вакаційних Осель у Львові, уладило ювілейний концерт з приводу 30-ліття свого існування. Промову виголосила п. О. Бачинська. Відтак виступали діточі хори й орхестра, були деклямації,

танці і т. д. Вкінці був гарний живий образ: діти зібралися довкола статуї свого Великого Покровителя й Основника Т-ва Митрополита Андрея Шептицького, а маленька дівчинка виголосила гарний привіт. Концерт закінчено відспіванням національного гимну.

Молодь Ремісничої Бурси у Львові при вул. Пасічній 2, уладила 4. ц. м. вечір у пам'ять наших 359 героїв, розстріляних більшовиками під Базарем в 1921 р. Реферат виголосив Степан Протань. Хор під проводом Василя Нагірного відспівав кілька пісень. Дальше були дві деклямації та виступи мандолінового квартету. Національним гимном покінчено цей вечір.

Андріївський Вечір уладжує львівська філія Т-ва Опіки над Молодою дня 13. грудня ц. р. о год. 8.15 веч. в салі Театру Ріжнородностей. Програма: Хор реверсів Евгена, „ритмічний нарис“ п. Дрогомирецької, танці, скечі і т. п. Участь беруть: пп. Л. Кривіцька, Л. Голіцинська, К. Сабат-Свірська, О. Ольський. Нові танці, фокстроти Ніжанківської і Балтаровича. Фортеляновий дотрий обійме проф. Перфецький. Білети можна набути скорше в Союзнім Базарі. Дохід призначений на найбіднішу нашу дітвору.

Пропамятна книга Української Галицької Армії. Видавництво „Червона Калина“, котре видало літом цього року альбом УСС (Українських Січових Стрільців), підготовляє видання другої історичної книги, а саме про Українську Галицьку Армію (УГА) від її початків до кінця, на еміграції в Чехословаччині. Всякі матеріали, спогади, фотографії з життя УГА надсилати на адресу: Видавництво „Червона Калина“, Львів, вул. Зіморівича 20.

До Господарсько-садівничої Школи в Милованні, почта Стриганці над Дністром, можна ще вносити подання за прийняття. Наука в ній розпочинається 20. січня 1936 р. і триватиме до 20. грудня 1936. Школа має ще багато вільних місць і може прийняти ще около 50 учнів. Близькі умовини прийняття подає дирекція школи в Милованню.

Пес на дереві.

(Подія з африканських місій.)

Один католицький місіонар оповідає ось що:

Перед кількома днями відбував я візитацію сіл. Коли одного разу я був дуже зайнятий розмовою з громадою поган, що з великим захопленням слухали нової науки, нагло дався чути крик, що всіх нас переняв страхом. Слухаємо. Чуємо інші крики, ostrі, переразливі, тривожні, якби на алярм. Переполюх збільшається. Мої слухачі мене опускають і біжуть у сторону того пекольного вереску. Виджу як зі всіх сторін напливають громади поган. Що там буде? Я цікавий іду за громадою людей, яка щораз більше зростає. Приходжу до села, де громада серед криків обступила якесь дерево. Одні проклинали, другі сміялися, ще інші розпучливо стискали собі голови, інші вкінці втікали зі страхом. Я підійшов до одного знайомого старця, що, здавалося мені, має нерви ще на своїм місці, і запитав я його, що тут такого сталося.

„Чи ти ще не зрозумів, — відповів, — чи не видиш, що пес виліз на дерево? Направду... пес на дерево!“

І неначе хотячи підчеркнути слова „пес на дерево“, обурений моєю байдужістю, почав скажено вити, через що викликав переполюх серед найближче стоячих. Я ліпше поглянув, і що виджу? От, мій власний пес сидить на дереві, і він то саме є предметом тої великої ненависти і загального жаху.

„Алеж, добрий старушку, нащо тільки крику? Пес виліз на дерево, то й злізе з нього, а як хоче там остати, хай остане, то його річ“ — відізався я до старця.

„Цілком не його річ, — відповідає скоро старий, — на жаль то наша річ. Пси не повинні вилазити на дерева, а коли вилазять, то приносять нещастя. Тепер можеш бути переконаний, що всі з того села умремо що до одного. Горе нам, пес на дереві!“

Я зблизився до самого того місця. Всі дивилися на мене зі страхом і хотіли відгадати, чи я поділяю їх розпуку. На дереві, котрого пень був дуже похилий, було завішене мясо, а пес, занюхавши його, виліз на пень і в місці, де той пень підносився догори, випро-

Українці Миколаєва над Дністром обходять 15. грудня пам'ять бл. п. о. Миколи Устияновича. В суботу 14. грудня відправиться за його душу торжественна панахида, відбудеться відслонення пам'ятника і пропам'ятної таблиці. Вікна будуть прикрашені наліпками. В неділю відправиться Архієрейська Служба Божа, проповідь виголосить о. д-р Г. Костельник. Пополудні відбудеться академія в пам'ять о. М. Устияновича в салі читальні „Просвіти“.

В Самборі філія „Просвіти“ зорганізувала дво-місячний курс для диригентів читальняних хорів.

В Дрогобичі відбулася гігієнічна вистава і курс викладів про здоров'я. Виставу відкрив і викладав мав д-р М. Панчишин зі Львова.

У Стрию відбувся Діточий Ярмарок. В нім взяло участь 32 наших промислових і торговельних установ. У великій салі „Народнього Дому“ улажено показ різних виробів. Продавали самі діти.

Нові українські кооперативи. Дирекція РСУК-а прийняла у свої члени 3 кооперативи: „Районову Молочарню“ у Зборові, кооп. „Сила“, Куниш, пов. Жовква і кооп. „Жіночий Труд“, Косів, пов. Коломия.

В Бережанах суд засудив обвинувачених за приналежність до ОУН Семена Куліша й Івана Перегінця з Литвинова, повіт Підгайці на 4 роки тюрми.

В Калуші сталося перед судом 33 міщан за те, що не хотіли допустити до продажі міською радою 70 моргів громадської толоки Товариству Добування Потасових Солей. Міщани прогнали з толоки робітників згаданого товариства. Михайла Коркоту засудили на 3 місяці тюрми, 24 міщан по 3 тижні.

З Берези Картузької звільнили по 6½ місяцях студента Романа Стеця з Городка та студ. Івана Тадея Мітренгу з Тернопільщини по 1½ року. Ярослава Прищяка по 8 місяцях побуту в Березі перевезли до тюрми в Стрию.

Сліпець роздавав летючки ОУН. В Бережанах станув перед судом Михайло Лихолат, селянин з Потока, за те, що на празнику в Краснопущі мав роз-

кидати летючки ОУН. Хтось передав сліпцеві Миколі Ничиникові жмут летючок ОУН і просив, щоб він роздавав їх як „побожні пісеньки“ людям на відпусті. Сліпець Ничиник радо роздавав їх людям. Гілярко Когут з Поточан зголосився до поліція Юзефа Місьти і доніс, що летючки роздавав М. Лихолат. Поліція зараз арештувала М. Лихолата, сліпця М. Ничиника і Богдана Мельника з Млинівців, пов. Зборів. Суд у Бережанах увільнив Лихолата від вини.

Большевицька отрута. В Галичині виходить тепер 4 часописи в українській мові, котрі вихваляють большевиків. У Львові виходять „Знання“ та „Відгуки“, в Дрогобичі „Наш Голос“, в Перемишлі „Інформатор“. Коли хто дістане один з тих часописів, нехай зверне його назад. Досить тої отрути!

Гуцульський Вечір у Мукачеві. Етнографічне Товариство в Мукачеві на Закарпатті уладило викад про Гуцульщину і виставу гуцульських річей.

Українське спортове товариство „Довбуш“ у Чернівцях на Буковині обходило ювілей 15-ліття свого існування. „Довбуш“ бере участь у всесвітніх олімпійських ігрищах, що відбудуться літом 1936 року в Берліні.

Пам'ятник Отамана Петлюри. Український різьбар Федір Ємець в Берліні працює тепер над великим пам'ятником С. Петлюри. Пам'ятник представляє Петлюру в тій хвилі, як він паде ранений кулею большевицького агента Шварцбарда. Цей пам'ятник має стати на могилі Петлюри в Парижі.

— Вже вийшла нова книжка —

УЛАСА САМЧУКА:

— „ВІЙНА І РЕВОЛЮЦІЯ“ —
(II. том „Волині“).

— Ціна 4.50 зол. Замовляти: Адміністрація —
„Дзвонів“, Львів, Японська 7/II.

стований на задніх лапах, споглядав на смачний кусок. Побачивши мене, почав злізати, але нагло впав цілим тягарем на землю, серед загального виття товпи.

Я старався промовити до тих людей, хотів в'яснити їм цілу річ, що здавалася мені найприроднішою в світі, впевнити їх, що нічого злого не станеться... Все надармо. Я піддав думку, щоби забити пса, що спричинив стільки страху. Ще гірше. Забитий пес приносить більше нещастя, ніж пес, що виліз на дерево. Я піддав думку, щоби стягти дерево. Ніколи в світі!.. Дерево було святе. Стягти святе дерево, значить те саме, що забити пса. Всі мої старання і зусилля не повелися.

Коли я тільки віддалився, скликано нараду старших. Радили дуже довго і по цілих годинах оживленої наради постановили вислати зараз двох старших до фетишера (чарівника), а інші тимчасом пішли вишукати гарного, товстого барана. Прийшов чарівник, зарізав барана, його кровю очистив збещене псом дерево, покропив нею також усіх мешканців села, звільняючи їх через те від нещастя; внутренностями обвинув пеня дерева, пару куснів кинув до ріки, кілька куснів дав зісти

нешасним мешканцям і при тім шептав якісь закляття. Але найліпша частина її... найбільша дісталася самому чарівникові, котрий вернув над раном до дому щедро нагороджений, з торбою повною всяких подарунків, як доказ вдячності від людей, увільнених від смерті і від хто зна яких нещастя. В дійсності у селі ще всі живуть і чарівник впевняв, що ніхто не вмере... а як часом хто вмере, нехай знову закличуть чарівника, він заріже другого барана і...

Бідні люди! Хтож- би не хотів вирвати їх з тої темноти? То діялося серед поган.

* * *

А чи між християнами нема подібних забобонних людей?...

Піти до ворожки, щоби „кинула карти“...

Піти до якоїсь старої баби, щоби „злила віск“, або щоби „скинула вугля“...

Піти до якоїсь там „циганки“, щоби поворожила з долоні...

То знову піти до якоїсь старухи, щоби дала „напитися зілля“...

Ах, скільки тих забобонів у наших людей...

вовниста або крівава мшиця, звана також коровицею, котра дісталася до нас з Америки тому 100 літ. Той шкідник гніздиться найрадіше в густих і занедбаних деревах на коронах і на коріннях. Коріння очищується в той спосіб, що копається до глибини около 30 см. і заливається мшиці вапневим молоком (15 кг. паленого вапна на 100 л. води). Сади, де є мшиця, треба проріджувати. Всі рани треба засмакувати, бо мшиці найчастіше сідають на ранах. — Крім мшиць осідають на сливах і на інших деревах також так звані сливові тарчівки. Коли мшиці сідають переважно на листях, тарчівки осідають на корі. Древа тоді поливається садівничою карболіною. Коли побачимо зимою сухі листки на дереві, то вони держаться галузок при помочи павутиння, котре причіпили до дерева гусенички, що сплять в листку як в колисці. Листки з гусеницями треба усунути і спалити. Хто ще не очистив докладно дрова зі старої кори, нехай зробить це якнайкраще. В той спосіб вижене з теплих і затишних криївок багато шкідливих комах і так уратує не один цвіт і овоч від шкідників.

В кількох словах.

Папського нунція (висланика) у Варшаві Й. Е. Архієпископа Франца Мармаджі іменував Святіший Отець Кардиналом. В новій Польщі це вже третій зрадчій нунцій, що одержав гідність Кардинала. Перший був нунцій Ахіль Ратті — теперішній Папа, другий Лаврент Лаврі, а тепер ось Й. Е. Кард. Мармаджі. Він дуже часто бере участь в Богослуженнях греко-католическої церкви у Варшаві, а то й загощує там деколи в українські духовні круги.

Деякі гр.-католическі парохії в Чехословаччині ще досі підпадали під управу мадярських та румунських єпископів. Тепер їх приділяють до Мукачівської Єпархії на Закарпатті.

В німецькій в'язниці помер архимандрит оо. Домініканів — о. Штульвайсенбург. Його німецька влада арештувала під замітом переступлення т. зв. дев'ятого закону. Хоч влада затаїла смерть і день похорону, проте католики таки довідалися про день похорону, й як годиться, взяли дуже численну участь у відданні останньої прислуги священникові.

Стан засівів назагал добрий. Осінь сприяла розвитку озимин. Вогкості було доволі, приморозки не пошкодили. В тернопільському воевідстві появилися мшиці, котрі наробили багато шкід, особливо в конюшині. Там де була посуха, брак паші й бараболю.

Що подешевіло? В станніх днях подешевіли: цукор до 1 зл. за 1 кг., сіль, нафта, вугіль, залізо, папір, електрика і газ. Залізниця має подешевіти на 1/5 частину від 1 січня 1936 р.

Поліся в морі вогню. На Поліссі горять сухі очерети і трави. Вітер гоширив пожежу на простори кількисот квадратних кілометрів. Згоріло багато стирт сіна в повітах сталинським, лунинецьким, пинським і берестейським. Вночі море вогню представляє страшний вид. Шкоди дуже великі.

До абіссинської армії „вербували“ у Станиславові селяни Кіселевич і Ляско. Вони натягнули кількадесят селян на „вписове“. Обманців арештували.

Пастух чудотворець.

Газети подають ось які вістки:

На пограниччі Румунії, Болгарії та Югославії в селі Маглярів мешкає 27-літній громадський пастух Петро Лупу (по нашому — Вовк). Він був глухонімий від уродження. Одного вечера цього літа в полі, де Лупу пас вівці, мав явитися йому Бог як сивий старець з ясним світлом над головою. Бог явився йому три рази, привернув йому слух і бесіду і приказав йому проповідати, щоби люди навернулися до Бога.

Петро Лупу оповів своєму парохіві о. Бобінові про все. Парох зпочатку не хотів вірити, але чудесне оздоровлення пастуха здивувало його. Лупу став проповідати і творити чуда: положенням рук і молитвою оздоровляв хорих. Парох Бобін звернувся до свого Єпископа Вартоломея. Комісії єпископська і наукова перевірили справу і ствердили правдивість чудесного виздоровлення Петра Лупу і його незвичайний дар оздоровлювати хорих чудесним способом. Румунські єпископи ухвалили побудувати церкву і монастир на тому місці, де Лупу мав видіння. На Чесного Хреста при сотиссячній масі народу Єпископ Вартоломей посвятив місце під церкву. Потім Лупу промовив до народу. Його промову передало румунське радіо.

Пастух чудотворець має щодня промову на тому місці, де йому явився Бог. Він говорить просто і ясно про покаєння і навернення грішників до Бога. Досі за 4 місяці два мільйони людей відвідали чудесне місце. Лупу не бере ніяких грошей від прочан за чудесні оздоровлення. Добровільні жертви призначає окрема комісія на різні добродійні цілі. До тої комісії належать: сам Лупу, три священники, лікар, війт і два господарі.

Лупу має чорні, пронизливі очі, худе лице і лагідний, добротливий усміх. Він живе скромно у своїй хатині з жінкою і дволітною дитиною.

Одна жінка, що була тяжко хора на груді, описує так спосіб лічення пастуха чудотворця:

„Лупу подає мені руку, робить знак хреста над моєю головою, підходить до мене, дотикає руками місць, які болять, робить над ними знаки хреста, притім молиться. Потім говорить досить тихим, але дзвінким голосом, що робить велике вражіння:

„Вірте, що Господь Бог вас оздоровить, жалуйте за гріхи, Бог є великий, будете здорові.

Жінка виздоровіла до тижня. Так постуває Лупу зі всіми. Він оздоровляє перед своєю хатиною.

Вістка про пастуха-чудотворця рознеслася по всій Румунії, Болгарії та Югославії і викликала велике враження. В Румунії був народ дуже збільшовизований. Під впливом більшовицької агітації, переважно жидівських комуністичних агентів, народ перестав був ходити до церков і вони стояли майже порожні. Тепер чудесні оздоровлення в Маглявіті отворили очі багатьом збаламученим більшовицькою отруєю. Румунський народ знов вертається до своєї віри й Церкви.

Самозрозуміло, що за ці вістки не беремо відповідальности. Католицька Церква все дуже осторожно досліджує такі випадки, заки подасть про них свою думку.

Шікаві доїбчички.

Кілько Українців у Львові? На основі статистики, переведеної 9. грудня 1931 р. у Львові було тоді 312.231 мешканців крім війська і бездомних. З того було 157.470 римо-католиків, 99.595 жидів, 49.747 греко-католиків (Українців), 3.300 євангеліків і 1.958 інших. У Львові є 27.705 жінок більше, як мужчин. Неписьменних є 21.136, з того 15.771 жінок. До Львова прибули пізніше багато передмість, де мешкає велике число Українців, так що тепер всіх Українців у Львові є около 70.000.

Як у Данії, а як у нас? На 3½ мільона мешканців в Данії виходить около 300 часописів з накладом поверх мільона примірників. У столиці Данії Копенгазі виходить 6 великих щоденників у 626.000 примірників, 260 провінціональних часописів виходить у накладі 420.000 і 27 ілюстрованих тижневиків у пів мільона примірників. Крім цього виходять ще різні фахові часописи. Данці переважно хліборобський народ. Колись Данці так бідували, як наші селяни. Але вони взялися добре до освіти й до кооперації. Тому що поле в Данії неврожайне, Данці взялися до молочної господарки. Кооперація зорганізувала виріб і вивіз масла. Нині кожний данський селянин передплачує щоденний часопис, має радіо, телефон і всякі вигоди. — Зате хоч Українців в Польщі є понад 6 мільонів, наша преса дуже слабо розвинена. Та всеж таки прийде час, коли в хаті кожного українського селянина буде добрий укр. часопис. Це буде знак, що ми зрівнялися з іншими культурними народами.

Американка, що займається українськими справами. До Праги, столиці Чехословаччини, приїхала з Америки Єлисавета Вокер. Молода американська вчена написала одну працю про Українців, за що дістала відзначення в шікагівському університеті. Пана Вокер відвідала в Празі український університет, Музей Визвольної Боротьби України, українські товариства і познала українських діячів.

Лікар мусить іти до хорого. До Судової Вишні приїхав один селянин і заходив до трьох лікарів: д-ра Юліана Радзиковича, д-ра Бернарда Гроля і д-ра Ізаака Францмана, щоб вони поїхали до його тяжко хорої жінки. Ні один з них не хотів їхати на село. Тимчасом жінка померла без лікарської помочі. Селянин заскарижив всіх трьох лікарів до суду. Розуміється, що лікарі будуть покарані.

Помер від скаженини у львівському шпиталі Петро Дорожник з Куликова. Ще в липні покусав його скажений пес, та він не звернув на це уваги і не пішов до лікаря. Щойно коли зачали виступати прояви скаженини, Дорожник пішов до лікаря, та вже

було запізно. Він помер серед страшних мук. Невільно легковажити собі вкушення скаженого пса, тільки треба зараз піти до лікаря і защепитися, бо інакше чекає страшна смерть.

Хто ширить комунізм у нас? У Львові викрили тайну комуністичну друкарню при вул. Замарстинівській 124 і головний склад бібули при вул. Жовківській 155. Вхід до друкарні був зложений шафою. Поліція арештувала комуністів, самих з „вибраного народу": Абрумка Ізаака Захарія, Хаїма Гершка Готліба, Давида Каца, Менделя Хлеба, Муну Гольдберга, Бенціона Зальцмана, Леона Шифкофа, Ідеала Мандреа і Сабіну Рот.

Відав життя за свиню. Михайло Зазуля з Уйковець, пов. Перемишль, закрався вночі до хліва свого сусіда Костя Ткачика, щоб викрасти свиню. Але свиня зачала так голосно квичати, що господар збудився. Він вийшов зі стрільбою і підстрілив злодія. Зазулю перевезли до шпиталю в Перемишлі, де він і помер.

Большевицьке посольство в Празі обікрали на 700.000 чеських корон. Крім цього забрали кілька важних тайних документів. Справника крадіжжі, урядника совітського посольства, Козімова знайшли п'яного. Большевики домагаються його видачі.

Еспанські селяни в місті Бальтир уладили перед старостом демонстрацію проти підвишки податків. Повстала бійка, підчас котрої вбито одну особу, три тяжко ранили, багато арештовано.

Померла сестра англійського короля княжна Вікторія в 67 році життя.

Наслідком протигітальських заряджень 50 держав в Італії поодержували всякі речі та харчі. Цукор подорожів двократно, масло ще більше, навіть італійський макарон подорожів. Високі ціни правлять також за бензину та оливу, а товщі (в тім і мило) підскакали на 100 відсотків.

Не п'ять тисяч, як писали Італійці, а майже 10 тисяч хворих і ранених Італійців привезено до Італії за час від 6. до 12. листопада. Не знати чи Італійцям виплатиться шкіра за виправу.

Кривавий дощ. В місті Дінана у Франції падав „кривавий дощ“. Забобонні люди передсказували різні нещастя. Місцевий апікарик наставив посудину, зібрав трохи того „кривавого дощу“ і вислав до Парижа для дослідів. Там устійнили, що вітер зірвав червоні ягоди і поніс їх у хмари. Ягоди закрасили дощ на червоно.

Сім цікавих львів появилася нагло підчас спортових змагань на площі в місті Найборі у Східній Африці. Та цікавість скінчилася сумно для них, бо всіх львів гостріляли.

Дика качка розбила літак. В Канаді дика качка влетіла до літака і впала на летуна. Летун втратив рівновагу, впав в море і погіб.

Крокодили не пустили. В наїзді Італійців на Етіопію (Абіссинію) спинюють їх степові трави, високі 4—5 метрів. Італійці їх підпалюють, але дим не дає їм бачити етіопські відділи, а крім того по попелі тяжко рухатися. Також і зі звірами є клопіт. Недавно хотіли Італійці переправитися через ріку Сетіт, широку на кількисот метрів. Та щож? Вній знаходяться великі стада крокодилів, що кидаються на людину. Італійці стріляли до них зі скорострілів і гармат — але дарма. Крокодилів не перемогли, і ріки таки не перейшли! З міста Гаррару повідомляють, що Етіопці взяли в полон 1000 муринів, що борються по стороні Італії, — а також 6 човгів. Італійці знищили бомбами християнську церкву й вбили священика. Це викликало велике й справедливе негодування світа.

Столітній календар віщує около 20. XII. відлигу і зміну погоду; в останніх днях грудня має бути погідно й морозно.

Веселий кутик.

СПРИТНИЙ ВОЯК.

Один французький король сказав раз до відважного вояка:

— За твою хоробрість дістанеш 500 франків.

Врадуваний вояк спитав:

— Кілько — кілько?

Король сказав ще раз:

— 500 франків.

Тоді вояк звернувся до королівського скарбника і сказав:

— Ви чули? Король сказав виплатити мені раз 500 франків і потім знов 500 франків, отже разом 1000 франків, а королівське слово святе.

І дістав своїх 1000 франків.

ПАН І ЛИСТОНОШ.

Один пан побачив раз через вікно з пятого поверху, як листонош розносив пошту і ходив з поверха на поверх. Він крикнув до нього:

— Чому так мучитеся і бігаєте по сходах?

— Мушу порозносити листи.

— А не можете їх вислати поштою?

АХ, ТОЙ ВІТЕР!

Один подорожний на малій стації питає одиного візника:

— Як далеко до містечка?

— Шість кілометрів.

— А я чув, що вісім.

— Так було, але минулого тижня вітер вивернув два кілометрові стовпи.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

1000 зол. нагороди!

ВЕЛИКИЙ КОНКУРС ФІРМИ „ПОЛЬСЬКА МАНУФАКТУРА“.

9	4	5
2	6	10
7	8	3

Пояснення:

До 8 вільних краток вставити довільні числа від 2 до 10 в той спосіб, щоби сума їх, числячи у всіх напрямках, дала число 18.

1. Нагорода 400 зл. в готівці.
2. Нагорода 200 зл. в готівці.
3. Нагорода 100 зл. в готівці.
4. Нагорода 50 зл. в готівці.
5. Нагорода 30 зл. в готівці.
6. Нагорода 20 зл. в готівці.

і один патефон найліпшої марки вартости 200 злотих. У зв'язку з близькими святами ми постановили оголосити великий конкурс з грошовими нагородами для тих П. Т. Клієнтів, що надішлють замовлення на один або більше з нижче поданих комплектів разом з розв'язаною шарадою. Отже висилаємо більшу кількість комплектів по цінах дуже низьких, досі ненотованих.

НАШІ БЕЗКОНКУРЕНЦІЙНІ КОМПЛЕТИ З ВЕЛИЧЕЗНОЮ ЗНИЖКОЮ ЦІН.

Тільки за 9 зл.

висилаємо: 3 метри матеріалу на елегантний мужеський одяг, осінній або зимовий (десені бельських камгарнів) або 1 готовий мужеський одяг, гладкий або десеневий з добрим викінченням від ч. 46 до 52, і пульвер-свєтер мужеський з довгими рукавами спеціально на зиму, грубий і теплий у жакардових взорах з замком або з шалевим ковніром, 1 пару білих калісонів у знаменитім гатунку або 1 мужеську сорочку в знаменитім гатунку з гарним сатиновим викінченням, 1 шовкову краватку в найновішій десені, 1 вовняний шаль з гарними взорами або 1 замшований пояс до сподень з ніклевою клямрою, 1 пару десеневих скарпіток, дуже сильних, 3 мужеські хусточки до носа, великі з гарною колірною обвідкою, 1 великий кусень гахучого мила і 1 мужеський гребінь. Той самий комплект в ліпшій гатунку — 11.50 зл., а в найліпшій — 13.75 зл.

Тільки за 9.50 зл.

висилаємо: 4 метри модного матеріалу на елегантну зимову суконку найновішого виробу, 1 пульвер-свєтер дамський, ефектовний з модним викінченням, 1 зимову хустку в ясні або темні крати, 1 пару дамських пантофлів (подати розмір обуви), 1 дамську зимову сорочку вовняну або 1 дамську люксову сорочку полотняну, краска на жадання, 1 пару реформ (шаль) чисто вовняну, дуже модну з гарними взорами або 1 пару дамських панчіх, вовна з шовком, 1 пару дамських рукавичок чисто вовняних, подійних, дуже елегантних, 1 поясок відповідний до суконки, 3 дамські батистові хусточки до носа, 1 великий кусень туалетового мила і 1 дамський гребінь. Той самий комплект тільки в ліпшій гатунку коштує — 12.20 зл., а в найліпшій гатунку — 14 зл.

Тільки за 22.85 зл.

висилаємо: 1 штуку білого полотна, 17 метрів в знаменитім гатунку на білизну мужеську, дамську та елегантну постіль фірму „І. К. Познанські“, Сп. Акц., 2 пікові ковдри на ліжка в елегантні жакардові квіти в добрім гатунку, 2 дивани на стіну, ткані в гарні найновіші образи, 6 метрів м'якої білизняної флянелі і пушистої на всяке білля, шляфроки, піжами або 6 метрів зефіру в модні десені на мужеські денні сорочки, 6 метрів полотна на ручки, чисто білого, взір кісток або 6 вафлевих рушників з френзлями. Такий сам комплект в ліпшій гатунку коштує — 24 зл., а в найліпшій гатунку — 25.77 зл.

Згадані комплекти висилаємо за посліплатою на листовні замовлення. Платиться при відборі товару.

Без ризика. Коли товар не подобається, приймаємо його назад, а гроші зараз звертаємо.

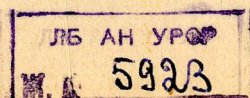
Хто надішле правильну розв'язку шаради разом з замовленням на один або більше комплектів, буде поміщений на листі учасників при поділі нагород. Поділ нагород відбудеться в дні 30 грудня 1935 р. а вислід буде оголошений в часописах.

Адресувати: Firma „POLSKA MANUFAKTURA“, Łódź, Pomorska 22, Oddz. L.

Крім грошових нагород долучаємо до кожної пачки вартісну несподіванку.

Увага: Просимо не порівнювати цін наших товарів з цінами інших фірм, котрі висилають безвартісну тандиту.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. П. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козицький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

33

19.2000

ЛНБ им. В. Стефаника
ПРОВЕРЕНО-1987 г.

5. 923

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

IV
Ж-17182
1935-1-23

Христос
наша
сила
1935